

Kitâb'us-salât

BOEK DER GEBED

HÜSEYN HİLMİ İŞİK

Kitâb'us-salât
**BOEK DER
GEBED**

HÜSEYN HİLMİ İŞİK
(rahmetullahi alejh)

1. Wydanie: Czerwiec 2020

Druk i oprawa

Çınar Matbaacılık Atahan No:34 Kat: 5 Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad.
Bağcılar – Stambul - Turcja

Certyfikat Nr: 45103

Tel: (0212) 628 96 00

Hakikat Kitabevi

Darıüşşefeka Cad. No: 53 P.K.: 35 Fatih – Stambul - Turcja

www.hakikatkitabevi.com.tr

www.hakikatbooks.com

info@hakikatbooks.com

Bismillâh-ir-Rahmân-ir-Rahîm**(In de naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle)**

De mens kent drie soorten levens: op aarde, in het graf en in het Hiernamaals. Op aarde bevindt het lichaam zich samen met de ziel. Het is de ziel die de mens leven en levendigheid geeft. Wanneer de ziel het lichaam verlaat, sterft de mens. De ziel verdwijnt niet wanneer het lichaam in het graf verrot en aarde wordt, wanneer het wordt verbrand en as wordt of wanneer het verslonden wordt door een roofdier en verdwijnt. Dan begint het leven in het graf. Tijdens het leven in het graf is er gevoel maar geen beweging. Op de Dag des Oordeels zal er een lichaam geschapen worden en zal de ziel samen met dit lichaam, eeuwig en altijd leven in het Paradijs of in de Hel.

Opdat een mens gelukkig is zowel op aarde als in het Hiernamaals, dient hij moslim te zijn. Gelukkig zijn op aarde, betekent een behaaglijk/in rust leven leiden. Gelukkig zijn in het Hiernamaals, betekent dat men naar het Paradijs gaat. Omdat Allâhu ta'âlâ een groot mededogen heeft tegenover Zijn dienaren, heeft Hij de weg naar geluk meegedeeld aan Zijn dienaren door middel van profeten. Mensen zijn immers/namelijk niet in staat om deze/het weg der geluk te vinden met hun eigen verstand. Geen enkele profeet heeft iets gezegd volgens zijn eigen verstand; ze hebben allen verkondigd wat Allâhu ta'âlâ aan hen heeft meegedeeld. Het pad der geluk dat de profeten hebben verteld, wordt (**Dîn**) (godsdienst) genoemd. De godsdienst verkondigd door Muhammad ('alayhissalâm), wordt (**Islam**) genoemd. Sinds Âdam ('alayhissalâm) zijn er duizenden profeten gekomen. De laatste der profeten is Muhammad ('alayhissalâm). De godsdiensten die door de andere profeten werden verkondigd, zijn mettertijd vervalst. Vandaag de dag is er buiten het leren van de islam, geen andere manier/uitweg om het geluk te bereiken. De islam bestaat uit de (**Îmân**) (geloof) leringen die moeten geloofd worden met het hart, en de (**Ahkâm al-islâmiyya**) (geboden en verboden in de islam) leringen die moeten uitgevoerd worden met het lichaam. De kennis van îmân en ahkâm, dienen we te leren uit de boeken van (**Ahl as-sunnah geleerden**) en niet uit de verdorven boeken van onwetende en afgedwaalde mensen. Tot het jaar 1000 A.H. waren er veel (**Ahl as-sunnah geleerden**) in de islamitische landen. Heden ten dage zijn er geen meer te vinden. De Arabische en Perzische boeken die deze

geleerden geschreven hebben, en de vertalingen daarvan, zijn in groten getale beschikbaar in bibliotheken, waar ook ter wereld. Alle boeken van de uitgeverij Hakikat Kitâbevi zijn overgenomen uit deze bronnen. Lees de boeken van (**Hakikat kitâbevi**) om het geluk te bereiken!

NOOT: Missionarissen trachten het christendom te verspreiden, de joden de vervalste woorden van rabbijnen en de uitgeverij (Hakikat Kitâbevi) in Istanboel, de islam. De vrijmetselaars streven er op hun beurt naar om de religies te vernietigen. De persoon die beschikt over verstand, kennis en geweten/rede/mededogen zal het juiste tussen deze begrijpen en realiseren; door te helpen dit te verspreiden, zal hij ervoor zorgen dat alle mensen het geluk bereiken op aarde en in het Hiernamaals. Een waardevollere en nuttigere dienst voor de mensheid dan deze, bestaat niet. De christelijke en joodse geleerden zeggen zelf dat de religieuze boeken die vandaag de Bijbel en Tora worden genoemd, geschreven zijn door mensen. De Qur'ân al-karîm daarentegen is nog steeds in de zuivere staat zoals het gezonden werd door Allâhu ta'âlâ. Alle christelijke priesters en rabbijnen dienen de boeken gepubliceerd door Hakikat Kitâbevi aandachtig en op een rechtvaardige/eerlijke wijze te lezen en te proberen begrijpen.

*Dit is het/Hier is de sleutel tot de eeuwige schatten,
Bismillâh-ir-Rahmân-ir-Rahîm.*

VOORWOORD

Dit Boek der Gebed begin ik te schrijven met het reciteren van A'ûdhu Basmala. Hamd (lof, dank) aan Allâhu ta'âlâ. Salât en salâm (gebeden en zegeningen) aan Zijn uitgekozen en geliefde dienaren, en aan Muhammad ('alayhissalâm), de meest verheven onder hen. Gunstige smeebeden aan de reine Ahl al-bayt (naaste verwanten) van deze verheven Profeet en aan elk van zijn rechtvaardige, trouwe Sahâba al-kirâm (Metgezellen) (rid-wânullâhi ta'âlâ 'alayhim ajma'in)!

Op deze wereld zijn de goede, nuttige zaken vermengd met de slechte, schadelijke zaken. Om het geluk, gemak en vredigheid te bereiken, is het noodzakelijk om steeds de goede en nuttige dingen te doen. Omdat Allâhu ta'âlâ heel barmhartig is, heeft Hij een kracht geschapen die de goede zaken onderscheidt van de slechte. Deze kracht wordt (**'Aql**) (verstand) genoemd. Een rein en gezond verstand kan deze taak zeer zorgvuldig uitvoeren/volbrengen. Het zal zich nooit vergissen. Zonden plegen en de nafs (ego, eigen-ik) volgen maken het verstand en het hart ziek. Zo zal het niet meer in staat zijn het goede te onderscheiden van het slechte. Allâhu ta'âlâ heeft uit barmhartigheid deze taak op zich genomen. Hij heeft de goede dingen bekend gemaakt door middel van profeten en heeft ons bevolen om ze uit te voeren. Hij heeft eveneens de schadelijke dingen meegedeeld; deze heeft Hij verboden om uit te voeren. Deze geboden en verboden worden (**Dîn**) (godsdiens) genoemd. De godsdiens die Muhammad ('alayhissalâm) heeft verkondigd, wordt (**Islam**) genoemd. Heden ten dag bestaat er op aarde slechts een enkele godsdiens die niet veranderd en vervalst is. Die ene godsdiens is de islam. Om gemak te bereiken, dient men de islam na te leven, met andere woorden moslim worden/zijn. Om moslim te worden, zijn er geen formaliteiten nodig of dient men geen imâm of mufti te bezoeken. Eerst moet men geloven met het hart en vervolgens de geboden en verboden van de islam leren en uitvoeren.

Om te geloven is het belangrijk om de Kalima ash-shahâdah (de geloofsbelijdenis) op te zeggen en de betekenis ervan te weten. Om in de betekenis van deze belijdenis op de juiste manier te geloven, moet men geloven zoals de Ahl as-sunnah geleerden hebben beschreven in hun boeken. Zij die de ware godsdiensboeken geschreven door de Ahl as-Sunnah gele-

erden, volgen/zich onderwerpen, zullen de thawâb (beloning) van honderd martelaren ontvangen. Een geleerde die behoort tot een van de vier madh-habs, wordt (**Ahl as-sunnah geleerde**) genoemd. De geloofsfundamenten worden uitvoerig besproken in het boek (**Geloof en islam**). We raden u aan om dit boek te lezen.

Vandaag de dag zijn de moslims over de hele wereld verdeeld in drie groepen. De eerste groep bestaat uit de ware moslims die zich bevinden op het pad van de Sahâba al-kirâm. Zij worden (**Ahl as-sunnah**), (**Soenniet**) of ook wel (**Firqa an-nâjiyyah**) (de groep die zal gered worden van de Hel) genoemd. De tweede groep bestaat uit degenen die de Sahâba al-kirâm vijandig gezind zijn. Zij worden (**Shi'iet**) of (**Firqa ad-dâlla**) (afgedwaalde groep) genoemd. De derde groep zijn degenen die zich vijandig opstellen tegenover zowel de soennieten als de shi'ieten. Ze worden (**Wahhabiet**) of (**Najdî**) genoemd. Ze hebben de benaming 'najdî' gekregen omdat ze voor het eerst verschenen in de stad Nadjd in Saoedi-Arabië. Ze worden ook wel (**Firqa al-mal'ûna**) (vervloekte groep) genoemd omdat ze de moslims mushrik (polytheïst) verklaren. Dit staat beschreven in onze boeken (**Endless Bliss**) en (**Advice for the Muslim**). Onze Profeet ('alayhissalâm) heeft de personen die de moslims ongelovig noemen, vervloekt. Het zijn de joden en de Britten die de moslims hebben verdeeld in deze drie groepen.

De persoon die zijn nafs volgt en een slecht hart heeft, zal naar de Hel gaan ongeacht tot welke groep hij behoort. Elke gelovige dient altijd (**Lâ ilâha illallah**) op te zeggen voor de tazkiya van zijn nafs (ego), dus om zich te zuiveren van de onwetendheid en zonden die eigen zijn aan zijn natuur. En voor de tasfiya van zijn hart, dus om zich te bevrijden van het ongelooft en de zonden die afkomstig zijn van zijn nafs, de duivel, slechte vrienden en schadelijke, verderfelijke boeken, dient men (**Astaghfirullah**) op te zeggen. De smeebeden van personen die de islam naleven en die berouw tonen voor hun zonden, zullen zeker aanvaard worden. Als een persoon de vijf dagelijkse gebeden niet verricht, naar vrouwen kijkt die zich niet gepast bedekt hebben of naar mensen wiens 'awrah ontbloot is, en harâm (verboden) zaken eet en drinkt, dan kunnen we ervan uitgaan dat hij de islam niet naleeft. Zijn smeebeden zullen niet aanvaard worden.

Na het hebben van imân is het meest belangrijke gebod, het gebed. De vijf dagelijkse gebeden uitvoeren is fard al-'ayn voor elke moslim. Het is een grote zonde om ze niet te verrichten. In de Hanbalî madhhab is het echter kufir (ongelooft). Zie de risâlah (boekje) (**Ghâyat ut-tahqîq**)! Om

het gebed volledig en correct te kunnen verrichten, is het noodzakelijk om eerst de kennis rond het gebed te leren. We vonden het nuttig om in ons boek de kennis rond het gebed die beschreven zijn in onze godsdienst, kort en bondig weer te geven. Deze kennis van het gebed hebben we samengesteld door gebruik te maken van de boeken van talrijke islamitische geleerden. Elke moslim moet ze zeker en vast leren en ze eveneens onderwijzen aan zijn kinderen.

Om het gebed correct te kunnen verrichten, moet men eveneens de sûra's en du'âs die tijdens het gebed moeten opgelezen worden, uit het hoofd leren. Men dient op zijn minst het aantal du'âs en sûra's te kennen dat men het gebed kan uitvoeren; dit moet men leren van een hoja (leerkacht, voornamelijk op een religieuze school) of een vriend die ze goed kan lezen en correct kan uitspreken.

Om de Qur'ân al-karîm juist te lezen, moet men de hiervoor opgerichte cursussen volgen. Men moet de Qur'ân al-karîm absoluut correct leren lezen en dit onderwijzen aan zijn kinderen.

Het is onmogelijk om de Qur'ân al-karîm te schrijven met Latijnse letters. Om deze reden dient men het in zijn originele vorm te lezen. Het is heel gemakkelijk om het te lezen. Onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft in een van zijn hadîth ash-sharîf, het volgende gezegd:

(Degenen die hun kinderen de Qur'ân al-karîm onderwijzen of hen naar een Qur'ân al-karîm leerkracht sturen, zullen voor elke letter van de Qur'ân die geleerd wordt, thawâb (beloning) ontvangen alsof ze tien maal de Kâ'ba al-mu'azzama hebben bezocht. En op de Dag des Oordeels zal op hun hoofd een kroon van soevereiniteit geplaatst worden. Alle mensen zullen het zien en hen benijden/begeren/bewonderen.)

Moge Allâhu ta'âlâ ons allen doen behoren tot Zijn dienaren die na correct te hebben geloofd, het gebed correct leren en uitvoeren en die de goede daden/gunstige handelingen verrichten!

Mîlâdî
2016

Hijrî shamsî
1380

Hijrî qamarî
1437

INHOUD

Paginanummer	00
Voorwoord.....	00
Het gebed is een groot gebod.....	00
Murtad	00

Deel 1

Onze Îmân en het Gebed.....	00
Iedereen Dient Eerst Îmân te Hebben	00
Onze Îmân Moet Correct Zijn.....	00
De I'tiqâd van de Ahl as-Sunnah	00
De Geloofsfundamenten	00
1-Geloven in Allâhu ta'âlâ Sifât adh-Dhâtiyya, Sifaat ath-Thubûtiyya.....	00
2-Geloven in de Engelen.....	00
3-Geloven in de Boeken.....	00
4-Geloven in de Profeten	00
5-Geloven in het Hiernamaals	00
6-Geloven in het Lot	00

Deel 2

Onze 'ibâdah en het Gebed.....	00
Wat is 'ibâdah.....	00
Wie wordt als "Mukallaf" beschouwd?	00
Af'âl al-Mukallafîn (Ahkâm al-Islâmiyya)	00
1-Fard.....	00
2-Wâjib	00
3-Sunnah	00
4-Mustahab	00
5-Mubâh.....	00
6-Harâm	00
7-Makrûh.....	00

8-Mufsid.....	00
De Zuilen van de Islam	00
1-De Kalima ash-Shahâda Uitspreken	00
2-Het Gebed verrichten.....	00
3-De Zakât geven.....	00
4-Vasten.....	00
5-De Hajj uitvoeren.....	00

Deel 3

Het Gebed Verrichten.....	00
Voor Wie is het Gebed Verplicht?	00
De Opvoeding van Kinderen	00
De Toestanden van Zij die Bidden	00
Verhaal: Het Gebed dat Bevrijdde uit de Gevangenis	00
Verhaal: Zijn Huis was Verbrand	00
Verhaal: Het Water in de Kookpot/Pan	00
Verhaal: De Pijl in Zijn voet	00
Verhaal: Het Verdovende Medicijn.....	00
Verhaal: Opoffering voor het Gebed.....	00

Deel 4

De Verschillende Soorten Gebeden, Nâfilah Gebeden.....	00
De Vijf Dagelijkse Gebeden	00
De Fards van het Gebed.....	00
De Voorwaarden van het Gebed.....	00
1-Reiniging van hadath	00
Wudû' (Kleine wassing) Verrichten	00
De Fards van de Wudû'	00
Hoe Wordt de Wudû' Verricht? (De du'âs van wudû')	00
De Sunna's van de Wudû'	00
De Adabs van de Wudû'	00

Zaken die Verboden Zijn tijdens het Uitvoeren van de Wudû'	00
Het Gebruik van de Miswâk	00
Zaken waarop Men Moet Letten tijdens het Uitvoeren van de Wudû'	00
Zaken die de Wudû' Verbreken	00
Zaken die de Wudû' niet Verbreken	00
Gemakkelijkheden bij de Wudû' (Masah over Mast's (khuffs) en Wonden)	00
Het Gebed tijdens Ziekte	00
Ghusl (Grote Wassing)	00
De Fards van de Ghusl, De Sunna's van de Ghusl	00
Hoe Wordt de Ghusl Verricht?	00
TOELICHTING (Personen met Gevulde of Gekroonde Tandem)	00
Een Andere Madhhab Imiteren (Taqlîd)	00
De Toestanden van Vrouwen tijdens de Menstruatie- en Kraamperiode.....	00
Tayammum (Droge wassing)	00
De Fards van de Tayammum	00
De Soenna's van de Tayammum.....	00
Zaken waarop Men Moet Letten bij de Tayammum.....	00
Hoe Wordt de Tayammum Verricht?	00
Zaken die de Tayammum Verbreken.....	00
De Voordelen van Wudû', Ghusl en Tayammum.....	00
2-Reiniging van Najâsat.....	00
Qaba (ghalfîz) Najâsat.....	00
Khaffîf Najâsat	00
Istinjâ.....	00
Istibrâ	00
3-Satr al-'Awrah (De 'Awrah Lichaamsdelen en het Bedekken van Vrouwen)	00
4-Istiqbâl al-Qiblah (Zich richten tot de Qiblah)	00
5-De Gebedstijden	00

Tijd voor het Ochtendgebed.....	00
Tijd voor het Middagebed.....	00
Tijd voor het Namiddagebed.....	00
Tijd voor het Avondgebed.....	00
Tijd voor het Late Avond- en Wittr-gebed (witr wordt niet vermeld)	00
Tijdstip voor de Aanvang van het Vasten waar in boek??	00
TOELICHTING (Bidden en Vasten op de Poolgebieden)	00
Adhân en Iqâmat.....	00
TOELICHTING (Mag de Adhân opgelezen worden met behelp van een Luidspreker.....	00
De Recitatie van de Adhân.....	00
De Du'âs van de Adhân	00
De Betekenissen van de Woorden van de Adhân.....	00
6-De Niyah.....	00
7-Takbîr Tahrîma.....	00
De Rukns van het Gebed (De Fards in het Gebed)	00
1-Qiyâm	00
2-Qirâ'at.....	00
3-Ruku'.....	00
4-Sajda	00
5-Qa'da al-Akhîra	00
Hoe Wordt het Gebed Verricht?	00
De Wâjibs van het Gebed.....	00
Kalima at-Tahlîl niet duidelijk vermeld in boek	00
Sajda al-Sahw (In geval van vergissing of vergetelheid)	00
Sajda at-Tilâwat	00
Sajda ash-Shukr	00
De Sunna's van het Gebed.....	00
De Mustahabs van het Gebed	00
De Makrûhs van het Gebed.....	00
Zaken die Makrûh Zijn Buiten het Gebed	00

Zaken die het Gebed Verbreken	00
Zaken waarbij het Mubâh is om Elk Gebed te Verbreken	00
Zaken waarbij het Fard is om Elk Gebed te Verbreken	00
Het Gebed in Jamâ'ah	00
Voorwaarden om Imâm te Zijn	00
Voorwaarden om de Imâm te Volgen	00
Het Gebed van een Masbûk	00
De Verdiensten van de Takbîr Iftitâh	00
Verhaal: De Masjîd die Gebouwd Werd in het Paleis	00
Het Vrijdagsgebed (Jum'a)	00
De Fards van het Vrijdagsgebed	00
1-Voorwaarden van Adâ	00
2-Voorwaarden van Wujûb	00
Hoe Wordt het Vrijdagsgebed Verricht?	00
De Sunna's en Adabs van Vrijdag	00
De 'Eid-gebeden	00
Hoe Wordt het 'Eid-gebed Verricht?	00
Takbîr al-Tashrîq	00
Vorbereiding op de Dood	00
Wat betekent de Dood?	00
De Dood is Haqq (waarheid)	00
Het Janâza-gebed	00
De Fards van het Janâza-gebed	00
De Sunna's van het Janâza-gebed	00
Hoe Wordt het Janâza-gebed Verricht?	00
Het Tarâwih gebed	00

Deel 5

Het Gebed tijdens het Reizen	00
Het Gebed tijdens Ziekte	00
Qadâ gebeden	00

Toelichting (Is het Toegestaan Qadâ Gebeden te Verrichten in de plaats van Sunnah Gebeden?)	00
Hoe Worden Qadâ Gebeden Verricht?	00

Deel 6

Zij die Niet Bidden	00
De Verdiensten van Zij die Bidden	00
De Waarheid achter het Gebed	00
De Voortreffelijkheden van het Gebed	00
De Geheimzinnigheden/Het mysterie van het Gebed	00
Du'â na het Gebed	00
De Wijsheden achter het Gebed (Het Gebed en Onze Gezondheid)	00

Deel 7

Isqât voor het Gebed (Isqât en Dawr voor de Overledene)	00
Hoe Wordt Isqât en Dawr Uitgevoerd?	00

Deel 8

De Tweeëndertig en Vierenvijftig Fards	00
De Tweeëndertig Fards	00
De Vierenvijftig Fards	00
Hoofdstuk over Kufr	00
De Grote zonden	00

Deel 9

Mogen Sûra's en Du'âs Geschreven Worden met Latijnse Letters?	00
De Ma'al van Sûra's en Du'âs	00

HET GEBED IS EEN GROOT GEBOD

Sinds Âdam ('alayhissalâm) bestond er in elke religie een gebed op een bepaald tijdstip. Al de gebeden die sinds die tijd werden verricht, zijn bij elkaar gebracht en verplicht gesteld voor zij die geloven in Muhammad ('alayhissalâm). Het gebed uitvoeren behoort niet tot de geloofsfundamenten. Geloven dat het gebed verplicht is, is echter wel een van de geloofsfundamenten.

Het gebed is de zuil van de islam. De persoon die het gebed voortdurend en op een juiste en volledige manier verricht, zal zijn godsdienst gevormd hebben en het gebouw der islam in stand gehouden hebben. De persoon die het gebed niet verricht daarentegen, zal zowel zijn godsdienst als het gebouw der islam vernield hebben. Onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft gezegd: **(Het hoofd van onze godsdienst is het gebed.)** Net zoals er geen mens zonder hoofd kan bestaan, zo kan er geen godsdienst bestaan zonder het gebed.

Het gebed is in de islam het eerste gebod dat werd verplicht na het hebben van îmân. Allâhu ta'âlâ heeft het gebed verplicht, zodat Zijn dienaren enkel en alleen Hem aanbidden. Er zijn meer dan honderd **âyat al-karîma's** (heilige verzen) in de **Qur'ân al-karîm** waarin wordt gezegd: **(Verricht het gebed!)** In een hadîth ash-sharîf staat vermeld: **(Allâhu ta'âlâ heeft verplicht om dagelijks vijf keer het gebed te verrichten. Allâhu ta'âlâ heeft beloofd de persoon die volgens de voorwaarden en door er waarde aan te hechten, elke dag vijf keer het gebed verricht, om hem in het Paradijs te plaatsen.)**

Het gebed is de meest waardevolle van alle aanbeddingen die verplicht werden om uit te voeren in onze godsdienst. In een hadîth ash-sharîf stelt: **(Degene die het gebed niet verricht, heeft geen aandeel in de islam!)** In een andere hadîth ash-sharîf staat het volgende geschreven: **(Datgene wat een gelovige onderscheidt van een ongelovige, is het gebed.)** Met andere woorden, een gelovige verricht het gebed, een ongelovige niet. De munâfiqs (huichelaars) daarentegen verrichten het gebed soms wel en soms niet/de ene keer wel en de andere keer niet. Zij zullen erg zware bestraffingen ondergaan in de Hel. Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft gezegd: **(Zij die het gebed niet uitvoeren, zullen Allâhu ta'âlâ op de Dag des Oordeels woedend aantreffen.)**

Het gebed verrichten, komt neer op het inzien van zijn eigen nietigheid

tegenover Allâhu ta'âlâ, door zich te bezinnen over/te denken aan Zijn grootsheid. De persoon die dit inzielt, zal steeds goede daden verrichten. Hij zal nooit kwade dingen kunnen doen. Het hart van de persoon die elke dag vijf keer de intentie heeft dat hij zich bevindt in de aanwezigheid van zijn Rabb (Heer), zal gevuld worden met ikhlâs (oprechtheid). Elke beweging dat verplicht werd tijdens het gebed, heeft voordelen voor het hart en het lichaam.

Het gebed in jamâ'ah (in congregatie, gezamenlijk) uitvoeren in de moskeeën, verenigt de harten van de moslims. Het zorgt voor onderlinge liefde. Zo begrijpen ze dat ze elkaars broeders zijn. De ouderen zullen mededogen tonen tegenover de jongeren en de jongeren zullen de ouderen respecteren. De rijken zullen de armen helpen en de sterken, de zwakkeren. De gezonde mensen zullen degenen die ziek zijn opzoeken bij hen thuis, waneer ze hen niet zien in de moskee. Ze zullen met elkaar wedijveren om te behoren tot de personen die vernoemd werden in de blijde boodschap in de volgende hadîth ash-sharîf: **(Al wie zijn broeder in de godsdienst te hulp schiet, zijn helper is Allâhu ta'âlâ.)**

Het gebed weerhoudt mensen van lelijke, slechte en verboden zaken. Het is kaffârah (kwijschelding) voor zonden. In een hadîth ash-sharîf wordt gezegd: **(De vijf dagelijkse gebeden zijn net zoals een rivier die stroomt voor de deur van een van jullie. Net zoals er geen vuil meer zal overblijven op de persoon die zich elke dag vijf maal in deze rivier wast, zo zullen de kleine zonden van degenen die de vijf dagelijkse gebeden verrichten, vergeven worden.)**

Het gebed is na het geloof in Allâhu ta'âlâ en Zijn Rasûl, de meest verheven 'ibâdah (daad van aanbedding) tussen alle daden en 'ibâdah. Om deze reden dient men zijn gebeden te verrichten rekening houdend met de fards, wâjibs, sunna's en mustahabs van het gebed. Onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft in een van zijn hadîth ash-sharîf het volgende verteld: **(Oh mijn ummah en Sahâba (Metgezellen)! Het gebed waarvan de uitvoering volledig wordt volbracht, is de hoogste in rang tussen alle daden die Allâhu ta'âlâ liefheeft. Het is een sunnah van de profeten. Hetgeen geliefd is bij de engelen. Het licht der ma'rifah (kennis met betrekking tot de Dhât [Persoon, Wezen] en Attributen van Allâhu ta'âlâ) der aarde en hemelen. Het is de kracht van het lichaam. De barakât (zegeningen) van de rizqs (levensvoorzieningen). Het zorgt voor de aanvaarding van du'âs. Het is een bemiddelaar voor malak al-mawt**

[de doodsengel], een licht in het graf en een antwoord op Munkar en Nakîr (engelen die zullen ondervragen in het graf). Een schaduw over zich, op de Dag des Oordeels. Een schild tussen het Hellevuur en zichzelf. Het zorgt ervoor om de Sirât brug bliksemsnel over te steken. Het is de sleutel tot het Paradijs en een kroon op het hoofd in het Paradijs. Allâhu ta'âlâ heeft de gelovigen niets belangrijker gegeven dan het gebed. Als er een meer verheven 'ibâdah dan het gebed zou bestaan, dan zou Hij het in de eerste plaats aan de gelovigen hebben gegeven. Immers, sommige engelen bevinden zich voortdurend in qiyâm, sommigen in ruku', anderen in sajda en weer anderen in tashahhud. Het geheel hiervan heeft Hij bijeengebracht in een rak'ah van het gebed en heeft het geschonken aan de gelovigen. Het gebed is immers het hoofd van het geloof, de zuil van de godsdienst, de qawl [woord] van de islam en de mi'râj van de gelovigen. Het is de nûr (licht) van de hemel en bevrijder van de Hel.)

Op een dag kon hadrat 'Alî (radi'allâhu 'anh wa karramallâhu wajhah) het namiddaggebed niet verrichten op zijn voorgeschreven tijd. Omwille van zijn verdriet, liet hij zich van een heuvel naar beneden vallen. Hij huilde al jammerend en weekloeg. Toen onze Profeet Muhammad Mustafâ (sallallâhu 'alayhi wa sallam) zijn toestand te horen kreeg, ging hij samen met zijn Sahâba naar hadrat 'Alî (radi'allâhu 'anh). De Meester van het Universum, onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) begon eveneens te huilen toen hij hem zo zag. Hij verrichtte een du'â (smeebede) waarop de zon weer opsteeg. Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) zei: **(O 'Alî! Hef je hoofd. De zon is nog steeds zichtbaar.)** Hadrat 'Alî (radi'allâhu 'anh) werd hier uiterst blij om en verrichtte zijn gebed.

Op een nacht had hadrat Abû Bakr as-Siddîq (radi'allâhu 'anh) zodanig veel 'ibâdah verricht dat hij aan het einde van de nacht overvallen werd door de slaap. De gebedstijd voor het witr gebed was voorbij. Wanneer het tijd was voor het ochtendgebed, volgde hij onze Profeet achterna en bij de deur van de masjid (gebedsplaats/moskee) begon hij in de aanwezigheid van de Profeet te jammeren. Hij smeekte al huilend: (O Rasûlullah! Snel mij te hulp, ik heb mijn witr gebed gemist!) Rasûlullah begon eveneens te wenen. Hierop kwam Jabrâ'il ('alayhissalâm) en zei: **(O Rasûlullah! Zeg tegen Siddîq dat Allâhu ta'âlâ hem vergeven heeft.)**

Bâyazîd al-Bistâmî (qudissa sirruh), een van de grote awliyâ' (heiligen), werd op een nacht overvallen door de slaap waardoor hij niet kon

wakker worden voor het ochtendgebed. Hij huilde en kreunde zo erg dat hij een stem hoorde: (O Bâ'yazîd! Ik heb deze fout van je vergeven. Bovendien heb Ik, omwille van de zegening van dit gehuil, de beloning geschonken van zeventigduizend gebeden.) Na enkele maanden werd hij weer overvallen door de slaap. De duivel kwam en maakte hem wakker door zijn gezegende voet beet te nemen. Hij zei: (Sta op! De gebedstijd is bijna verstreken.) Hadrat Bâ'yazîd al-Bistâmî zei hierop: (O vervloekte! Hoe kan je zoiets doen? Jij verlangt ernaar dat iedereen zijn gebed nalaat en dat de gebedstijd laat verstrijken. Waarom heb je mij wakker gemaakt?) De duivel antwoordde: (Op de dag waarop je het ochtendgebed had gemist, had je al huilend de beloning van zeventigduizend gebeden verkregen. Vandaag dacht ik eraan en heb ik je wakker gemaakt zodat je de thawâb voor een enkel gebed krijgt in plaats van zeventigduizend gebeden!)

De grote walî (heilige) hadrat Junayd al-Baghdâfî zegt: (Een uur op aarde is beter dan duizend jaren van/in de Dag des Oordeels/het Hiernamaals. Immers, in dit ene uur is het mogelijk om een sâlih (vrome), aanvaardbare daad te verrichten terwijl in die duizend jaren niets kan uitgevoerd worden.) Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft gezegd: **(De persoon die een gebed opzettelijk verbindt met een ander gebed/uitstelt tot het volgende gebed, zal tachtig hukba branden in de Hel.)** Een hukba is gelijk aan tachtig jaren van het Hiernamaals. Een dag in het Hiernamaals, is gelijk aan duizend jaren op aarde.

Zodus, mijn broeder in de godsdienst! Verdoe je tijd niet met zinloze en onnutige zaken. Wees je bewust van de waarde van je tijd. Besteed je tijd aan de meest voortreffelijke zaken. Onze geliefde Profeet zei: **(De meest grote ramp, is zijn tijd verdoen met nutteloze zaken.)** Verricht je gebeden op tijd zodat je geen spijt krijgt op de Dag des Oordeels en een erg grote beloning ontvangt! In een hadîth ash-sharif staat het volgende: **(Wanneer de persoon die een bepaald gebed niet op zijn voorgeschreven tijd uitvoert en het tot qadâ laat, sterft voor dat hij het ingehaald heeft, dan zullen er zeventig vensters uit de Hel geopend worden in zijn graf en zal hij gekweld worden tot de Laatste Dag.)** De persoon die een gebed opzettelijk niet uitvoert op zijn voorgeschreven tijd, met andere woorden, degene die wanneer de gebedstijd aan het verstrijken is, niet treurt omdat hij het gebed niet uitvoert, zal buiten de islam treden of sterven zonder îmân (geloof). En wat met degenen die zelfs niet denken aan het gebed of zij die het gebed niet als een plicht zien, wat zal er met hen gebeuren?

Alle geleerden van de vier madhhabs (rechtsscholen) hebben unaniem (op basis van eenstemming) verklaard dat degenen die geen waarde hechten aan het gebed en die het niet erkennen als een plicht, (**Murtad**) (afvallige) zullen worden, dus een ongelovige. In het hoofdstuk “De calamiteiten van de tong” in het boek “**Hadîqatun nadiyya**” van hadrat ‘Abd-al Ghanî an-Nablusî staat geschreven dat de persoon die het gebed opzettelijk niet uitvoert, er niet aan denkt om het in te halen en geen vrees heeft voor de bestraffing die hij hiervoor zal ondergaan, eveneens (**Murtad**), dus ongelovig zal worden.

Hadrat Imâm ar-Rabbânî zegt in de 275^e brief in het 1^e volume van zijn boek (Maktûbât):

Het feit dat u deze ni'mah (gunst) heeft verkregen, komt doordat u de islamitische kennis heeft onderwezen en de regelgevingen van de fiqh heeft verspreid. Onwetendheid heeft zich daarginds gevestigd en bid'as (innovaties) waren er alom verspreid. Allâhu ta'âlâ heeft u de liefde van Zijn geliefden geschonken. Hij heeft van u een bemiddelaar gemaakt om de islam te verspreiden. Zodus, probeer zoveel mogelijk als u kunt, de religieuze kennis te onderwijzen en de wetgevingen van de fiqh te verspreiden. Deze twee zijn de bron van alle geluk, het middel om hogerop te geraken en leidt tot bevrijding. Doe je uiterste best! Vertoon jezelf als een geestelijke! Wijs de mensen die daar wonen op het juiste pad door amr al-ma'rûf en nahy al-munkar te doen! In de negentiende âyat (vers) van sûra Al-Muzzammil wordt gezegd: **(Voor degene die de tevredenheid van zijn Rabb wil bereiken, is dit voorwaar/uiteraard een raadgeving.)**

Kom, laten we het gebed uitvoeren, en de aanslag/roest op onze harten schoonmaken/verwijderen;

Toenadering tot Allah is niet mogelijk, zolang het gebed niet wordt verricht!

Waar het gebed wordt uitgevoerd, vallen de zonden er allemaal af;

De mens kan niet perfect worden, zolang het gebed niet wordt verricht!

Allâhu ta'âlâ heeft het gebed in de Qur'ân al-karîm erg geprezen;

“Ik zal je/de persoon niet liefhebben,” zegt Hij, “zolang het gebed niet wordt verricht!”

Een hadîth ash-sharîf stelt: Het teken dat wijst op/van imân,

Zal niet zichtbaar zijn bij de mens, zolang het gebed niet wordt verricht!

Een gebed niet uitvoeren is een grote zonde,

Het zal niet vergeven worden door tawbah (berouw), zolang de qadâ ervan niet wordt verricht!

Al wie het gebed minacht, zal meteen treden buiten het geloof,

Hij kan geen moslim zijn, zolang het gebed niet wordt verricht!

Het gebed reinigt het hart, en weerhoudt van het kwade,

Je kan niet verlicht worden, zolang het gebed niet wordt verricht!

Deel 1

ONZE ÎMÂN EN HET GEBED

Iedereen Dient Eerst Îman te Hebben

Allâhu ta'âlâ wil dat de mensen op aarde een comfortabel en vredig leven leiden en in het Hiernamaals het eeuwige geluk bereiken. Om deze reden heeft Hij de nuttige zaken die leiden tot geluk, bevolen en de schadelijke dingen die leiden tot tegenspoed, verboden. Het allereerste gebod van Allâhu ta'âlâ is **îmân** (geloof). Geloven is noodzakelijk voor alle mensen. Het is een vereiste voor iedereen.

De lexicale betekenis van îmân is 'iemand beschouwen als waarheid sprekend en in hem geloven'. In de islam betekent îmân: erkennen dat Muhammad ('alayhissalâm) de Profeet is van Allah en dat hij de verkondigende (**Nabî**) (profeet) is uitgekozen door Hem; hierin geloven en dit met volle overtuiging uitspreken; bondig geloven in de zaken die hij bondig heeft overgebracht van Allâhu ta'âlâ, en met details geloven in de zaken die hij gedetailleerd heeft overgebracht; en tot slot, de (**Kalima ash-shahâda**) met de tong uitspreken telkens wanneer hij er de mogelijkheid toe heeft. Een sterk geloof moet als volgt zijn: net zoals we er stellig van overtuigd zijn dat vuur verbrandt en een slang vergiftigt en doodt en we hiervoor vluchten, zo moeten we ook, met een volledig overtuigd hart, Allâhu ta'âlâ en Zijn Sifât (Attributen) verheven achten, streven naar Zijn Teverdenheid, vluchten voor Zijn ghadâb (woede) en Jalâlat (...), en deze îmân stevig in het hart plaatsen zoals een tekst dat gegraveerd werd in marmor.

Îmân betekent alles wat Muhammad ('alayhissalâm) heeft verteld, goedvinden en dit bevestigen, kortom geloven met het hart. De mensen die op deze wijze geloven, worden (**Mu'min**) of (**Moslim**) genoemd. Elke moslim dient zich te onderwerpen aan Muhammad ('alayhissalâm) en het pad die hij heeft getoond, volgen. Zijn pad is het pad dat wordt aangegeven door de Qur'ân al-karîm. Dit pad wordt de (**Islam**) genoemd. Om hem ('alayhissalâm) te kunnen volgen, moet men eerst îmân hebben, nadien de (**Ahkâm al-islâmiyya**) dus het moslim-zijn, goed leren, daarna de fard (verplichte) zaken uitvoeren en de harâm (verboden) zaken vermijden, vervolgens de sunna's verrichten en wegblijven van de makrûh's. Na dit alles moet men hem eveneens proberen te volgen in de mubâh zaken.

De basis van onze godsdienst is **îmân**. Allâhu ta'âlâ keurt geen enkele

'ibâdah (daad van aanbidding) of goede daad van personen zonder **îmân**, goed en Hij zal ze evenmin aanvaarden. Iemand die moslim wil worden, moet eerst **îmân hebben** en daarna de ghusl, wudû', het gebed en telkens wanneer het nodig is, de andere fard's en harâm zaken leren.

Onze Îman Hoort Correct te Zijn

De informatie die gewaargeworden wordt door de zintuigen en het verstand, is een middel dat helpt om tot îmân te komen. Dankzij de wetenschappen begrijpen en weten we dat de regelmatigheid/systematiek en ordening in het universum, niet toevallig is en dat er een Schepper bestaat. Deze kennis leidt bijgevolg tot het verkrijgen van **îmân**. **Îmân** betekent de kennis die de laatste Profeet Muhammad ('alayhissalâm) van Allâhu ta'âlâ heeft overgebracht, leren en hierin geloven. Als een persoon over de kennis waarin verplicht moet geloofd worden, zegt: (Ik zal erin geloven als het strookt met het verstand.), dan komt dit neer op het niet geloven in de profeten. De religieuze kennis is geen vondst van mensen met verstand. De zaken/kennis die onze Profeet Muhammad ('alayhissalâm) heeft geopenbaard, dienen we te leren en te geloven zoals ze beschreven staan in de boeken van (**Ahl as-sunnah geleerden**). Voor het bezitten van een correcte en aanvaardbare **îmân**, moet men eveneens op deze voorwaarden letten/naleven:

1 - Îmân hoort voortdurend/altijd aanwezig en stabiel te zijn. Geen ogenblik mag men eraan denken uit het geloof te treden/verlaten. De persoon die zegt: (Na drie jaar ga ik uit de islam treden.), zal vanaf dat moment geen îmân meer hebben en zal hij de islam verlaten hebben.

2 - De îmân van een gelovige dient tussen khawf (vrees) en rajâ' (hoop) te zijn. Hij moet angst hebben voor de 'adhâb (bestrafing) van Allâhu ta'âlâ maar evenzeer geen ogenblik de hoop op Zijn rahmah (barmhartigheid) verliezen. Hij moet sterk vermijden welke zonde dan ook, te begaan en vrezen dat hij in ongeloof zal vallen/treden omwille van een zonde. Zelfs wanneer hij alle zonden begaan heeft, dient hij de hoop op vergiffenis door onze Rabb (Heer) niet te verliezen. Hij moet tawbah (berouw) verrichten voor zijn zonden. Immers, degene die berouw toont, zal beschouwd worden als een persoon die geen enkele zonde begaan heeft.

3 - Men moet geloofd hebben voordat de ziel (rûh) de keel bereikt heeft op het sterfbed. Op het moment dat de ziel de keel bereikt, worden hem alle

gebeurtenissen in het Hiernamaals getoond. Op dat ogenblik willen alle ongelovigen gelovig worden. **Îmân dient echter ghaybî** te zijn; men moet geloven zonder het eerst gezien te hebben. Nadat men het gezien heeft, kan men het niet meer 'geloven' noemen. De tawbah van gelovigen op dat moment, zal daarentegen wel aanvaard worden.

4 - Men dient geloofd te hebben voordat de zon opkomt uit het westen. Een van de grote tekenen van de Laatste Dag is dat de zon zal opkomen in het westen. Alle mensen die dit zien, zullen toetreden tot het geloof, maar hun **îmân** zal niet aanvaard worden. De poort van berouw is immers voor- goed/dan eenmaal dichtgegaan.

5 - Men moet geloven dat niemand buiten Allâhu ta'âlâ de ghayb (hetgeen dat men niet kan kennen door middel van de zintuigen, berekening of de ervaring) en verborgen zaken kan weten. Anders gezegd, enkel Allâhu ta'âlaa weet de ghayb; evenals degenen aan wie Hij het heeft meegedeeld. Ook de engelen, djinns, duivels en zelfs de profeten kunnen de ghayb niet weten. Aan de profeten en de sâlih (godvruchtige) dienaren kan echter wel informatie uit de ghayb meegedeeld worden.

6 - Het is niet toegelaten een regelgeving van de godsdienst omtrent **îmân of 'ibâdah** opzettelijk of zonder een dharûrat (geldig excuus, noodzaak) te ontkennen. Het is kufr (ongeloof) om de ahkâm al-islâmiyya – dus, een van de geboden of verboden van de islam- te kleineren; te spotten met de Qur'ân al-karîm, de engelen of een van de profeten; of de zaken die hiermee vermeld zijn, met de tong te ontkennen zonder dat er sprake is van dwang of een dharûrat. De persoon die het bestaan van Allâhu ta'âlâ en de engelen, en het feit dat de ghysl en het gebed fard (verplicht) is, verbaal ontkent omwille van een dharûrat zoals bedreiging met de dood, zal geen ongelovige worden.

7 - Men moet geen twijfels hebben over de noodzakelijke kennis die duidelijk vermeld zijn in de islam. Twijfelen of het gebed fard is en of wijn en andere alcoholische dranken, gokken, rente en steekpenningen harâm (verboden) zijn; zeggen dat een bekende harâm zaak, halâl (toegestaan) is en een halâl iets, harâm is, zijn allen situaties die leiden tot het verlies van zijn geloof.

8 - Îmân hoort te zijn zoals het beschreven is in de islam. Geloven zoals het verstand het begrijpt en zoals de uitspraken van filosofen en valse wetenschappers, wordt niet beschouwd als 'îmân'. Het is essentieel om te geloven zoals verkondigd door Muhammad ('alayhissalâm).

9 - De persoon die gelooft, moet liefhebben en zich vijandig opstellen enkel en alleen omwille van Allâhu ta'âlâ. Men dient te houden van de moslims – de vrienden van Allâhu ta'âlâ- en niet te houden van degenen die zich vijandig opstellen tegenover de islam met behulp van hun vuist/handelingen/daden/hand en pen. De plaats van deze vijandschap is het hart.

[We horen ons vriendelijk en sympathiek te gedragen tegenover de niet-moslim landgenoten en toeristen. We moeten aan de hand van onze goede karaktereigenschappen onze godsdienst geliefd maken bij hen.]

10 - Men moet geloven zoals de **îmân van de** ware moslims die niet afgeweken zijn van het rechte pad dat onze Profeet en zijn Sahâba hebben aangewezen. Om op een correcte manier geloofd te hebben, moet men geloven overeenkomstig de i'tiqâd (geloofsleer) van de Ahl as-sunnah wa'l-jamâ'ah. [Zij die de ware godsdienstboeken geschreven door de Ahl as-Sunnah geleerden volgen/zich onderwerpen aan, zullen de thawâb (beloning) van honderd martelaren verkrijgen. De geleerden die behoren een van de vier madhhabs (rechtsscholen), worden (**Ahl as-sunnah geleerden**) genoemd. De leider van de Ahl as-sunnah geleerden, is **Imâm al-a'zam Abû Hanîfa**. Deze geleerden hebben de dingen die zij van de Sahâba al-kirâm geleerd hebben, opgeschreven; de Sahâba al-kirâm hebben op hun beurt hen uitgelegd wat ze van Rasûlullah gehoord hadden.]

DE I'TIQÂD VAN DE AHL AS-SUNNAH

De eerste voorwaarde om een moslim te zijn, is het hebben van îmân (geloof). Een correcte **îmân** hangt af van het geloof dat overeenkomt met de i'tiqâd van de Ahl as-sunnah. De eerste plicht van een man of vrouw die beschikt over verstandelijke vermogen en de puberteit heeft bereikt, is het leren van de geloofsprincipes die de Ahl as-sunnah geleerden in hun boeken hebben beschreven en dienovereenkomstig geloven. Verlossing van de straf in de Hel, in het Hiernamaals/op de Dag des Oordeels hangt samen met het geloof in de dingen die zij hebben vermeld. Zij die bevrijd zullen worden van de Hel, zijn enkel degenen die hun pad volgen. De personen die zich bevinden op hun pad, worden (**Soenniet**) of (**Ahl as-sunnah**) genoemd. Zie het boek (**Ethics of Islam/Miftah-ul-Jannah**), p.553, 46^e brief.

In een hadîth ash-sharîf wordt gezegd: (**Mijn ummah zal zich opsplitsen in drieënzeventig firqah (groepen). Slechts een van hen zal**

verlost worden van de bestraffing van de Hel, de overigen zullen ten onder gaan en naar de Hel gaan.) Elk van deze drieënzeventig groepen beweert dat hij de islam volgt en dat zijn groep, die ene groep is waarvan vermeld werd dat hij zal gered worden van de Hel. In de 54^e âyat al-karîma van sûra Al-Mu'minûn en de 32^e âyat al-karîma van sûra ar-Rûm staat vermeld: **(Elke groep verheugt zich denkende dat zij zich op het ware pad bevinden.)** Echter, onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft de kenmerk van die ene groep die gered zal worden tussen al deze verschillende groepen, op de volgende wijze beschreven: **(Zij die behoren tot deze groepering, zijn degenen die zich bevinden op het pad van mij en mijn Sahâba.)** De persoon die zelfs maar een van de Sahâba al-kirâm niet liefheeft, zal afgeweken zijn van de Ahl as-sunnah. En degene die niet behoort tot de i'tiqâd van de Ahl as-sunnah, zal ofwel kâfir (ongelovig) worden, ofwel een afgedwaald iemand die behoort tot de **(Ahl al-bid'ah)**.

Tekenen die erop wijzen dat iemand de i'tiqâd van de Ahl as-Sunnah aanhangt:

Allâhu ta'âlâ is tevreden over de moslims die geloven overeenkomstig de i'tiqâd (geloofsleer) van de Ahl as-sunnah. Er zijn veel voorwaarden verbonden aan het geloven op deze wijze. De Ahl as-sunnah geleerden leggen deze punten als volgt uit:

1 - Het is noodzakelijk om te geloven in de zes geloofsfundamenten, kortom in het bestaan en de enigheid van Allâhu ta'âlâ, in het feit dat Hij geen deelgenoot of gelijke heeft, in Zijn engelen, Zijn Boeken, Zijn profeten, het leven in het Hiernamaals, in het feit dat khayr (het goede) en sharr (het kwade), goedheid en slechtheid geschapen wordt door Allâhu ta'âlâ. (Deze punten worden vermeld in de du'â (**Âmantu**)).

2 - Men moet geloven dat het laatste boek van Allâhu ta'alaa, de Qur'ân al-karîm, de Kalâm (Woord) is van Allâhu ta'âlâ.

3 - De gelovige mag geen enkele twijfels hebben over zijn eigen **îmân**.

4 - Men moet houden van het geheel van de Sahâba al-kirâm die geloofd hebben in onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) en die vereerd zijn met het zien van onze Profeet tijdens zijn leven. Men mag geenszins kwaadspreken over zijn vier kaliefen, alsook over zijn Ahl al-bayt en vererde echtgenoten die tot zijn naaste verwanten behoren.

5 - Men moet de 'ibâdah niet beschouwen als een onderdeel van **îmân** [geloof]. De gelovigen die geloven in de geboden en verboden van Allâhu ta'âlâ maar ze niet uitvoeren uit luidheid, mogen niet bestempeld worden als kâfir. Zij die geen belang hechten aan de harâm zaken en ze minachten, en spotten met de islam, zullen hun geloof verliezen.

6 - Men hoort de personen die zeggen dat ze behoren tot 'ahl al-qiblahh' en degenen die een verkeerde i'tiqâd aanhangen ondanks dat ze zeggen dat ze geloven in Allâhu ta'âlâ en Zijn Profeet Muhammad ('alayhissalâm), niet te bestempelen als kâfir.

7 - Men dient het gebed uit te voeren achter elke imâm waarvan niet bekend is dat hij openlijk zonden begaat. Deze regelgeving is ook van toepassing bij heersers en gouverneurs die het Vrijdag- of 'Eid-gebed (feestgebed) leiden.

8 - Moslims dienen niet in opstand te komen tegenover hun leidinggevend en bestuurders. Hurûj, kortom in opstand komen, komt neer op het veroorzaken van fitnah (onrust, chaos) en leidt tot verschillende rampen. We dienen du'â te verrichten opdat ze goede handelingen uitvoeren en hen op een vriendelijke wijze advies geven om afstand te nemen van fisq (zondigheid) en hun zondige daden.

9 - Het is toegestaan voor man en vrouw, om in plaats van de voeten te wassen tijdens de wudû', met een natte hand een maal masah (strijken met natte handen) uit te voeren over masts (leren sokken, khuffs), zelfs als er geen sprake van een 'udhr (geldig excuus) of dharûrat. Over blote voeten of sokken mag er geen masah uitgevoerd worden.

10 - Men moet geloven dat de Mi'râj (Hemelvaart) van onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft plaatsgevonden met ziel én lichaam. Zij die beweren dat de Mi'râj een bepaalde geestestoestand was, met andere woorden dat het heeft plaatsgevonden in een droom, zullen afgeweken zijn van de Ahl as-sunnah.

De gelovigen zullen Allâhu ta'âlâ zien in het Paradijs. Op de Dag des Oordeels zullen de Profeten en sâlih (vrome), goede personen shafâ'ah (voorspraak, bemiddeling) verrichten. Er is ondervraging in het graf. De bestraffing in het graf zal zowel door de ziel als het lichaam ervaren worden. De karâmat (wonderen) van awliyâ' (heiligen) zijn haqq (waar, waarheid). Karâmat zijn bovennatuurlijke toestanden die voorkomen bij de geliefde dienaren van Allâhu ta'âlâ en die Allâhu ta'âlâ schenkt buiten

Zijn Goddelijke Gewoonte, kortom buiten de fysische, chemische en biologische wetten. Er zijn er zo veel waargenomen dat het onmogelijk is ze te ontkennen. De zielen in het graf horen wat de levenden aan het doen zijn en zeggen. Qur'ân al-karîm (op)lezen, sadaqa (aalmoes, liefdadigheid) schenken en zelfs de thawâb (beloning) van al onze 'ibâdah schenken aan de zielen van de overleden personen, is nuttig voor hen. Het zorgt ervoor dat hun straf vermindert of helemaal wordt opgeheven. Het geloven in al deze zaken, behoort tot de tekenen van de Ahl as-sunnah i'tiqâd (geloofsleer).

DE GELOOFSFUNDAMENTEN

Er zijn zes geloofsfundamenten. Deze worden beschreven in de du'â (Âmantu). Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft aangegeven dat **îmân** bestaat uit het geloven in zes welbepaalde punten. Om deze reden moet elke moslim zijn kind in de eerste plaats de du'â (Âmantu) uit het hoofd laten leren en de betekenis ervan grondig aanleren.

ÂMANTU: (Âmantu billâhi wa Malâikatihî wa Kutubihî wa Rusulihî wal-yawmil âkhiri wa bil qadari, khayrihi wa sharrihi min Allâhi ta'âlâ wal-ba'thu ba'dal-mawti haqqun. Ash-hadu an lâ ilâha illallah wa ash-hadu anna Muhammadan 'abduhû wa rasûlühû.)

Het eerste geloofsfundament

GELOVEN IN ALLÂHU TA'ÂLÂ

(**Âmantu billâhi**) betekent: "Ik geloof in het bestaan en de enigheid van Allâhu ta'âlâ. Ik bevestig het met mijn hart en belijd het met mijn tong." Allâhu ta'âlâ bestaat en is Eén. Het begrip "één" heeft in het woordenboek twee verschillende betekenissen. Ten eerste, wanneer we het bekijken als een cijfer, is het de helft van het getal 'twee', en het begin van alle getallen. Ten tweede, in de zin van uniciteit, betekent 'één' geen deelgenoot of gelijke hebben. Allâhu ta'âlâ is één, niet in de numerieke zin, maar wel in termen van uniciteit, namelijk dat Hij geen deelgenoot en gelijke heeft. Kort gezegd, Hij heeft in geen enkel opzicht, een deelgenoot wat betreft Zijn Dhât (Persoon, Essentie, Wezen) en Attributen. Net zoals de dhât en attributen van alle schepsels niet lijken op de Dhât en Attributen van hun Schepper, zo lijken de Dhât en de Attributen van de Schepper geenszins op de **dhât en attributen** van Zijn schepsels.

De Schepper die iedere ledemaat en iedere cel van alle schepsels uit het niets heeft geschapen, is enkel Allâhu ta'âlâ. Niemand is in staat om de waarheid achter de Dhât van Allâhu ta'âlâ te achterhalen. Hij is vrij en verre van alles wat opkomt in het verstand of de verbeelding. Het is niet toegestaan om een beeld van Zijn Dhât te vormen in het verstand of de verbeelding. Men moet echter wel Zijn Attributen en Namen beschreven in de Qur'ân al-karîm uit het hoofd leren en Zijn Goddelijkheid met deze Attributen bevestigen en belijden/uitspreken. Al Zijn Attributen en Namen zijn eeuwig in het verleden en eeuwig in de toekomst. Net zoals Zijn Dhât niet op een bepaalde plaats is, zo is Hij ook vrij van de zes gekende richtingen. Met andere woorden, Hij is niet vooraan, achteraan, rechts, links, boven of beneden. Over Hem kunnen we enkel zeggen: (**Hij is overal hazîr en nâzir altijd aanwezig en ziet alles.**)

Allâhu ta'âlâ heeft veertien Attributen. Zes hiervan worden **Sifât adh-dhâtiyya** genoemd, de overige acht **Sifât ath-thubûtiyya**. Het is absoluut noodzakelijk om de betekenissen ervan te kennen en uit het hoofd te leren:

SIFÂT ADH-DHÂTIYYA

1 - Al-Wujûd: Allâhu ta'âlâ bestaat. Zijn bestaan is eeuwig in het verleden. Hij is wâjib-al wujûd, met andere woorden, Zijn bestaan is noodzakelijk.

2 - Al-Qidam: Het bestaan van Allâhu ta'âlâ heeft geen begin.

3 - Al-Baqâ': Het bestaan van Allâhu ta'âlâ kent geen einde. Hij zal nooit vergaan. Net zoals het onmogelijk is dat Hij een deelgenoot heeft, zo is het ook onmogelijk dat Zijn Dhât en Attributen zullen vergaan.

4 - Al-Wahdâniyya: Allâhu ta'âlâ heeft geen deelgenoot of gelijke omtrent Zijn Dhât, Attributen of Daden.

5 - Al-Mukhâlafatun-lil-hawâdith: Allâhu ta'âlâ vertoont wat betreft Zijn Dhât en Attributen geen enkele gelijkenis met de dhât en attributen van welk schepsel dan ook.

6 - Al-Qiyâm bi-nafsihi: Allâhu ta'âlâ bestaat met Zijn Dhât. Hij is niet afhankelijk van ruimte. Hij bestond reeds toen materie en ruimte nog onbestaand waren. Hij is immers vrij van iedere behoefte. Hoe Zijn Dhaat was voordat Hij dit universum uit het niets had geschapen, zo zal Zijn Dhât ook voor eeuwig en altijd zijn.

SIFÂT ATH-THUBÛTIYYA

1 - Hayât: Allâhu ta'âlâ is levend. Zijn leven lijkt niet op het leven van de schepsels. Het is een leven waardig en eigen aan Zijn Dhât, eeuwig in het verleden en eeuwig in de toekomst.

2 - 'Ilm: Allâhu ta'âlâ weet alles. Zijn kennis is niet zoals de kennis van de schepsels. Als een mier op een donkere nacht over een zwarte steen loopt, dan weet en ziet Hij dit. Hij weet de gedachten en intenties die de mensen in hun hart hebben. Er is geen verandering in Zijn Kennis. Het is eeuwig in het verleden en eeuwig in de toekomst.

3 - Sam': Allâhu ta'âlâ hoort. Hij hoort zonder bemiddelaar en zonder richting. Zijn Horen lijkt niet op het horen van Zijn dienaren. Ook dit Attribuuft van Hem is eeuwig in het verleden en eeuwig in de toekomst, net zoals al Zijn andere Attributen.

4 - Basar: Allâhu ta'âlâ ziet. Hij ziet zonder hulpmiddel en zonder voorwaarde. Zijn Zien gebeurt niet met het oog.

5 - Irâda: Allâhu ta'âlâ beschikt over een wil. Hij scheidt wat Hij wenst. Alles ontstaat mede door middel van Zijn wens. Er bestaat geen andere/enkele kracht die Zijn wil kan tegenhouden.

6 - Qudrah: Allâhu ta'âlâ is almachtig. Niets is moeilijk voor Hem.

7 - Kalâm: Allâhu ta'âlâ spreekt. Zijn spreken is zonder een hulpmiddel, letters, geluiden of de tong.

8 - Takwîn: Allâhu ta'âlâ scheidt. Er bestaat geen schepper buiten Hem. Hij is degene die alles scheidt. Men dient het begrip 'schepper' niet te gebruiken voor anderen, buiten Allâhu ta'âlâ.

Het is onmogelijk om de waarheden achter/ware aard van de Attributen van Allâhu ta'âlâ te begrijpen. Niets of niemand kan een deelgenoot of gelijke zijn aan de Attributen van Allâhu ta'âlâ.

Het tweede geloofsfundament

GELOVEN IN DE ENGELEN

Wa malâikatihî: Dit betekent: "Ik geloof in de engelen van Allâhu ta'âlâ." Engelen zijn dienaren van Allâhu ta'âlâ. Ze houden zich allen aan de geboden van Allâhu ta'âlâ. Ze begaan geen zonden. Ze zijn noch man noch vrouw, trouwen niet, zijn levend, eten, drinken en slapen niet. Het zijn

jism's (lichamen) uit nûr en beschikken over verstand. Onder hen zijn er vier meest superieur.

1 - Jabrâ'il ('alayhissalâm): Zijn taak was wahy (openbaring) brengen aan de Profeten en hen de geboden en verboden meedelen.

2 - Isrâfil ('alayhissalâm): Zijn taak bestaat uit het blazen op de Sûr (Hoorn). Wanneer de eerste keer op de Sûr wordt geblazen, zal al het levende/alles en iedereen –buiten Allâhu ta'âlâ– die dit geluid hoort, sterven. Bij de tweede keer zullen ze allen weer herrezen worden.

3 - Mikâ'il ('alayhissalâm): Zijn taak is zorgen voor rizq (levensvoorzieningen), goedkoopheid, overvloed, schaarste en pijnlijkheid, en elke lichaam in beweging brengen.

4 - Azrâ'il ('alayhissalâm): Zijn taak is het nemen van de zielen van mensen.

Na deze vier, worden de engelen onderverdeeld in vier klassen. Er zijn vier engelen die **Hamalat al-'Arsh** worden genoemd. De engelen die zich bevinden in de Goddelijke Aanwezigheid, worden **Muqarrabîn** genoemd. De superieuren onder de bestraffende engelen, worden **Karûbiyân** genoemd en de engelen van barmhartigheid, worden **Rûhânîyân** genoemd. De meest superieure onder de engelen van het Paradijs, heet **Ridwân** en de meest superieure onder de engelen van de Hel, heet **Mâlik**. De engelen van de Hel worden **Zabânî** genoemd. Het schepsel dat het grootst in aantal voorkomt, zijn de engelen. In de hemelen is er geen leeg plekje waar de engelen geen 'ibâdah verrichten.

Het derde geloofsfundament

GELOVEN IN DE BOEKEN

Wa koetoebihi: Dit betekent: "Ik geloof in de Boeken die Allâhu ta'âlâ heeft laten neerdalen." Allâhu ta'âlâ heeft deze boeken laten neerdalen, aan sommige profeten door wahy via de engel Jabrâ'il ('alayhissalâm), aan andere profeten in geschreven vorm op een tablet en aan sommige andere profeten door het hen te laten horen zonder tussenkomst van een engel. Deze Boeken zijn allemaal het Woord van Allâhu ta'âlâ. Ze zijn eeuwig in het verleden en eeuwig in de toekomst. Het zijn geen schepsels en zijn allemaal haqq (waar). Van de Heilige Boeken, zijn er honderdenvier

meegedeeld aan ons. Hiervan zijn er **tien suhuf (boekje)** geopenbaard aan Âdam ('alayhissalâm), **vijftig suhuf** aan Shît ('alayhissalâm), **dertig suhuf** aan Idris ('alayhissalâm) en **tien suhuf** aan Ibrâhîm ('alayhissalâm); verder werd de **Tawrât** (Tora) neergezonden naar/aan **Mûsâ** (Mozes) ('alayhissalâm), de **Zabûr** (de Psalmen) naar/aan Dâwud ('alayhissalâm), de **Injîl** (het Evangelie) naar/aan 'Îsâ (Jezus) ('alayhissalâm) en de **Qur'ân al-karîm** naar Muhammad ('alayhissalâm).

Opdat de mensen op aarde in vrede/vredigheid zouden leven en in het Hiernamaals het eeuwige geluk zouden bereiken, heeft Allâhu ta'âlâ vanaf Âdam ('alayhissalâm), de eerste mens en tevens eerste Profeet, tot de laatste Profeet Muhammad ('alayhissalâm), Boeken gezonden met behulp van vele profeten. Hij heeft in deze Boeken de principes van het geloof en 'ibâdah (aanbidding) uitgelegd. Hierin werd de kennis meegedeeld over elke kwestie waar mensen behoefte aan hebben.

Van alle Boeken, is de Qur'ân al-karîm het laatste Heilige Boek. Na de openbaring van de Qur'ân al-karîm, werden de regelgevingen in alle andere Heilige Boeken ongeldig verklaard. Jabrâ'il ('alayhissalâm) bracht de Qur'ân al-karîm aan Muhammad ('alayhissalâm) gedurende 23 jaar. De Qur'ân al-karîm bestaat uit 114 sûra's (hoofdstukken) en 6236 âyats (verzen). Het feit dat dit getal in sommige boeken verschillend vermeld wordt, komt doordat sommige geleerden bepaalde lange verzen beschouwden als meerdere âyats. Immers, de Qur'ân al-karîm heeft sinds zijn openbaring geen enkele wijzigingen ondergaan en zal het ook nooit ondergaan. De Qur'ân al-karîm is het Woord van Allah. Het is onmogelijk dat zo een boek kan samengesteld worden door mensen. Niemand is in staat geweest om zelfs een enkele zin gelijkaardig aan een âyat uit te spreken.

Nadat onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) het Hiernamaals ver-eerd had met zijn komst, liet zijn eerste kalief hadrat Abû Bakr as-Siddîq (rad'allâhu 'anh) de âyats van de Qur'ân al-karîm bijeenbrengen. Zo werd er een boek gevormd dat (**Mushaf**) wordt genoemd. Het geheel van de Sahâba al-kirâm heeft unaniem (op basis van eenstemming) aangegeven dat deze mushaf het Woord van Allah is. De derde kalief 'Uthmân (radi'allâhu 'anh) heeft van deze mushaf nog zes examplaren laten schrijven. Hij zond ze naar sommige provincies.

Het is noodzakelijk om de Qur'ân al-karîm in zijn originele vorm te lezen. Boeken die met andere letters geschreven zijn, kunnen geen Qur'ân

al-karîm genoemd worden.

a) Wanneer men een mushaf vastneemt, is het noodzakelijk om in een staat van wudû' te zijn. Men dient te zitten in de richting van de qiblah en de mushaf aandachtig te lezen.

b) Men dient het langzaam en met khushû' (nederigheid, diep ontzag, concentratie, devotie) te lezen.

c) Men dient de mushaf te lezen door ernaar te kijken en elke âyat zo correct mogelijk uit te spreken/lezen. te lezen, zodat het tot zijn recht wordt gebracht.

d) Men dient het te lezen volgens de regels van tajwîd (leesregels van de Qur'ân al-karîm).

e) Men moet zich bedenken dat hetgeen hij (op)leest, het Woord is van Allah.

f) Men dient zich te houden aan de geboden en verboden van de Qur'ân al-karîm.

Het vierde geloofsfundament

GELOVEN IN DE PROFETEN

Wa rusulihî: Dit betekent: "Ik geloof in de profeten van Allâhu ta'âlâ." Profeten zijn uitgekozen om te leiden naar het pad dat Allâhu ta'âlâ goedkeurt en om het juiste pad te tonen. Alle profeten hebben steeds dezelfde geloofsprincipes verkondigd. Het is noodzakelijk om te geloven dat de profeten ('alayhimussalâm) beschikken over zeven eigenschappen.

1 - 'Ismah: Geen zonden begaan. profeten begaan geen enkele zonden –klein of groot– die in welke godsdienst dan ook harâm (verboden) werd verklaard of zal verklaard worden.

2 - Amânah: Profeten zijn betrouwbare personen in ieder opzicht. Zij verraden nooit hetgeen dat hen in vertrouwen werd gegeven.

3 - Sidq: Profeten zijn mensen die correct en eerlijk zijn in hun woorden, handelingen en alle soorten gedragingen. Ze vertellen absoluut geen leugens.

4 - Fatânah: Profeten zijn zeer verstandig en begripvol. Er is geen profeet gekomen die blind of doof was, of andere onvolmaaktheden had; noch zijn er vrouwelijke profeten gekomen.

5 - Tablîgh: Profeten hebben alle kennis die ze aan de mensen hebben verkondigd en uitgelegd, geleerd via de wahy, afkomstig van Allâhu ta'âlâ. Geen enkel gebod of verbod die ze hebben verkondigd, behoort tot hun persoonlijke gedachten. Ze hebben alles wat bevolen werd, verkondigd.

6 - Adâla: Profeten zijn niet wreed of onrechtvaardig. Ze wijken niet af van rechtvaardigheid omwille van wie dan ook.

7 - Amn al-'azl: Hun profetschap wordt niet ontnomen. Zij zijn te allen tijde profeet zowel op aarde als in het Hiernamaals.

Profeten die een nieuwe godsdienst en ahkâm (regelgeving) brengen, worden **Rasûl** (boodschapper) genoemd. Profeten die geen nieuwe godsdienst brengen, maar de mensen uitnodigen tot de voorgaande godsdienst, worden **Nabî** (profeet) genoemd. Geloven in de profeten betekent geloven dat ze allen, zonder een onderscheid te maken tussen hen, uitverkoren zijn door Allâhu ta'âlâ en dat ze trouw en waarheidlievend zijn. De persoon die in een van hen niet gelooft, zal in geen enkel van hen geloofd hebben.

Profetschap kan niet verkregen worden door te werken, veel aanbiddingen te verrichten, honger te lijden of moeilijkheden te doorstaan. Het wordt door Allâhu ta'âlâ gekozen en kan enkel verkregen worden als een gunst van Hem. Het aantal profeten is niet bekend. Het is algemeen gekend dat er meer dan 124 000 zijn. Onder hen waren er 313 of 315 Rasûl waarvan er zes hoger in rang staan. Zij worden ook wel de **Ulu'l-'azm** profeten genoemd. Dit zijn: **Âdam**, **Nûh** (Noah), **Ibrâhîm** (Abraham), **Mûsâ** (Mozes), **Îsâ** (Jezus) en **Muhammad Mustafâ** ('alayhimussalâm). Onder de Profeten zijn er drieëndertig bekend. Hun namen zijn als volgt: **Âdam**, **Idris**, **Shît**, **Nûh**, **Hûd**, **Sâlih**, **Ibrâhîm**, **Lût**, **Ismâ'il**, **Ishaq**, **Ya'qûb**, **Yûsuf**, **Ayyûb**, **Shu'ayb**, **Mûsâ**, **Hârûn**, **Khidir**, **Yûsha' ibn Nûn**, **Ilyâs**, **Alyasa'**, **Dhu'l-kifl**, **Sham'ûn**, **Ishmoil**, **Yûnus ibn Matâ**, **Dâwud**, **Sulaymân**, **Luqmân**, **Zakariyyâ**, **Yahyâ**, **'Uzayr**, **Îsâ ibn Maryam**, **Dhu'l-qarnayn** en **Muhammad** ('alayhi wa 'alayhimussalâtu wassalâm).

Enkel de namen van achtentwintig van deze profeten staan vermeld in de Qur'ân al-karîm. Het kan niet met zekerheid gezegd worden of **Dhu'l-qarnayn**, **Luqmân**, **'Uzayr** en **Khidir** al dan niet profeet waren. Hadrat Muhammad Ma'thûm schrijft in de 36^e brief van zijn tweede volume, dat het bericht waarin gesteld wordt dat Khidir ('alayhissalâm) een profeet is, sterk is. In zijn 182^e brief zegt hij: "Het feit dat Khidir ('alayhissalâm) (van tijd tot tijd) gezien wordt in een menselijke vorm en bepaalde dingen doet, toont niet aan dat hij levend is. Allâhu ta'âlâ heeft zijn ziel,

maar ook die van vele andere profeten en walî's (heiligen), de toestemming gegeven om te verschijnen in een menselijke gedaante. Hen zien bewijst niet dat ze in leven zijn."

Onze Profeet MUHAMMAD ('alayhissalâm)

Hij is de Rasûl van Allâhu ta'âlâ, alsook Zijn Habîb (geliefde). Hij is de meest superieure en de laatste der profeten. Zijn vader heette 'Abdullah. Hij werd geboren in Mekka maandagnacht tegen de ochtend, op de twaalfde van de maand Rabî al-awwal dat overeenkomt met 20 april 571 n.Chr. Zijn vader was al eerder overleden. Op zijn zesde stierf zijn moeder, op zijn achtste zijn grootvader. Hierna werd hij grootgebracht bij zijn oom (aan vaderszijde) **Abû Tâlib**. Toen hij vijftientig was, trouwde hij met Khadîja al-kubrâ. Hij kreeg vier dochters en twee zonen van haar. Zijn eerste zoon heette Qâsim. Om die reden wordt hij ook wel (**Abul-Qâsim**) genoemd. Op veertigjarige leeftijd, werd hem meegedeeld dat hij de Profeet is van alle mensen en djinns. Drie jaar later begon hij iedereen uit te nodigen tot het geloof. Op zijn tweeënvijftigste werd hij in één nacht van Mekka naar Quds (Jeruzalem) en vandaaruit naar de hemelen gebracht, waarna hij weer werd teruggebracht. Deze reis wordt (**Mi'râj**) genoemd. Tijdens de **Mi'râj** heeft hij het Paradijs/Paradijzen, de Hel/Hellen en Allâhu ta'âlâ gezien. De vijf dagelijkse gebeden werden fard (verplicht) verklaard op deze nacht. Volgens historici ging hij in het jaar 622 n.Chr. van Mekka naar Medina, op bevel van Allâhu ta'âlâ. Deze reis wordt (**Hijra**) genoemd. De dag dat hij aankwam in het dorp Qubâ verbonden aan de stad Medina, namelijk maandag, de achste van de maand Rabî al-awwal, komt overeen met 20 september volgens de westerse jaartelling en is het begin van de (**Hijrî shamsî**) jaartelling van de moslims. De (**Hijrî qamarî**) jaartelling van de moslims begint vanaf de maand Muharram van dat jaar. De omwenteling van de maan in de hemel twaalf keer rond de aarde vormt een maanjaar. Hij stierf op maandag, 12 Rabî al-awwal in het jaar 11 A.H. [632], voor de middag. In de nacht van dinsdag op woensdag [dinsdagnacht] werd hij begraven in de kamer waar hij was overleden. Toen hij stierf, was hij 63 jaar volgens de qamarî jaartelling en 61 volgens de shamsî jaartelling.

Muhammad ('alayhissalâm) was blank. Hij was de meest mooie van alle mensen. Zijn schoonheid toonde hij niet aan iedereen. Al wie Zijn schoonheid een keer aanschouwt, ook al is het in een droom, zijn leven verloopt vol zoetheid/genieting/vreugd en plezier. Hij is te allen tijde in alle opzichten superieur aan alle mensen op elke plaats van de wereld en aan

alle mensen die nog moeten komen. Zijn verstand, ideeën, mooie karaktereigenschappen en de kracht in al zijn ledematen waren meer dan welke mens dan ook.

In zijn kindertijd is hij samen met handelaren twee keer naar Damascus gegaan waarbij ze terugkeerden ter hoogte van de plaats Busrâ. Hierbuiten is hij nooit ergens heen gegaan. Hij was ummî. Met andere woorden, hij is nooit naar school gegaan. Hij heeft evenmin les gekregen van iemand. Toch wist hij alles. Anders gezegd, waar hij ook maar aan dacht, wat hij ook maar wilde weten, Allâhu ta'âlâ liet het hem weten. De engel Jabrâ'îl ('alayhissalâm) vertelde hem alles wat hij ook maar wilde weten. Zijn gezegende hart straalde nûr (licht) uit net als de zon. De nûr van de kennis en ma'rifah (spirituele kennis) die hij uitstraalde, werd overal verspreid, over de aarde en hemelen, net zoals radiogolven. Ook nu straalt hij deze uit vanuit zijn graf. De sterkte van deze uitstraling neemt elk moment toe. Net zoals een radio-ontvanger essentieel is om de elektro-magnetische golven op te vangen, zo is er voor het ontvangen van zijn nûr, ook een hart nodig dat in hem gelooft en hem liefheeft, en dat is gezuiverd door het pad te volgen die hij heeft getoond. Een persoon zo'n hart zal deze nûr ontvangen en het op zijn beurt, verspreiden naar zijn omgeving. Zulke grote persoonlijkheden worden (**Walî**) (heilige) genoemd. Wanneer iemand die zo'n walî kent, in hem gelooft en hem liefheeft, tegenover hem gaat zitten op een uiterst respectabele manier of vanop afstand respectvol en met liefde aan hem denkt, dan zal het hart van deze persoon nûr en fayd opnemen; zijn hart zal geleidelijkaan gezuiverd worden en rijpen. Allâhu ta'âlâ heeft van zonne-energie een sabab (oorzaak, middel) gemaakt voor de ontwikkeling van ons lichaam en de materie; zo heeft Hij op dezelfde wijze, het hart van Muhammad ('alayhissalâm) en de nûr die hieruit met volle kracht uit stroomt, een sabab gemaakt voor de rijping van onze ziel en hart en voor het groeien in onze menselijkheid. Net zoals alle voedingsstoffen die de mens voeden en zorgen voor de bouw en energie ervan, gevormd worden met behulp van zonne-energie en anabolische processen, zo zijn de suhba's (gezelschap), woorden en geschriften van 'Awliyaa die voedsel zijn voor de ziel, allen ontstaan door de nûr die intens stromen uit het gezegende hart van Rasûlullah.

Allâhu ta'âlâ heeft Muhammad ('alayhissalâm) de (**Qur'ân al-karîm**) gezonden door middel van de engel Jabrâ'îl ('alayhissalâm). Hij heeft de mensen de dingen geboden die noodzakelijk en nuttig zijn voor het leven hier op aarde en in het Hiernamaals. Hij verbood de dingen die schadelijk

zijn. Het geheel van deze geboden en verboden worden (**De religie islam**), (**Islam**) of (**Ahkâm al-ilâhiyya**) genoemd.

Elke uitspraak van Muhammad ('alayhissalâm) is juist, waardevol en nuttig. De persoon die op deze wijze gelooft, wordt een (**Mu'min**) (gelovige) of (**Moslim**) genoemd. De persoon die niet gelooft in een van de uitspraken van Muhammad ('alayhissalâm) of een ervan niet goedvindt, wordt (**Kâfir**) (ongelovige) genoemd. Allâhu ta'âlâ houdt van de persoon die een mu'min is. Hij zal een mu'min niet eeuwig in de Hel laten. Ofwel plaatst Hij hem nooit in de Hel, ofwel plaatst Hij hem in de Hel voor zijn fouten, maar haalt Hij hem er nadien uit. Een ongelovige kan het Paradijs niet binnengaan. Hij zal rechtstreeks naar de Hel gaan en er nooit uitkomen. Geloven in Hem en Rasûlullah liefhebben is het begin/bron van alle geluk, rust en goedheden. Niet geloven dat Muhammad ('alayhissalâm) een Profeet is, is het begin/bron van alle rampen, problemen en kwalijkheden/slechtheden.

Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) was superieur aan alle andere profeten wat betreft 'ilm (kennis), irfân (verlichting, cultuur), fahm (begrip, intellect, inzicht) en yaqîn (zekerheid), 'aql (verstand), intelligentie, vrijgevigheid, tawâdu' (nederigheid), hilm (zachtaardigheid), mededogen, sabr (geduld), ijver, hamiyat (ijver, vaderlandsliefde??), loyaliteit, a'mânah (betrouwbaarheid), moed, statigheid, dapperheid, balâghah (welsprekendheid), duidelijke spraak, fatânah (superintelligentie), malâhah (schoonheid, beminnelijkheid), wara' (godsvrees), iffah (kuisheid), karam (goedheid/weldadigheid), eerlijkheid, hayâ (bescheidenheid), zuhd (ascese) en taqwâ (godsvrees). Hij vergaf zijn vrienden en vijanden voor de schade die ze hem toebrachten. Geen enkele keer heeft hij erop gereageerd. Toen ongelovigen tijdens de Slag bij Uhud, zijn gezegende wang lieten bloeden en zijn tanden braken, verrichtte hij voor degenen die dit hadden gedaan de du'â: (**O Rabb! Vergeef hen! Neem het hen niet kwalijk omwille van hun onwetendheid!**)

Muhammad ('alayhissalâm) had talloze mooie karaktereigenschappen. Elke moslim dient deze te leren en zich hiernaar te gedragen. Zo zal hij op deze wereld en in het Hiernamaals verlost worden van rampen en ongemakken, en zal hij de shafaa'ah (voorspraak, bemiddeling) van de Meester der beide werelden (sallallâhu 'alayhi wa sallam) verkrijgen. In een hadîth ash-sharîf wordt immers gezegd: (**Gedraag jullie volgens de akhlâq (moraal) van Allâhu ta'âlâ!**)

SAHÂBA AL-KIRÂM

De moslims die vereerd zijn met het zien van het gezegende gezicht van onze Profeet en met het horen van zijn zoete woorden, worden (**Sahâba al-kirâm**) genoemd. Van alle mensen die reeds zijn gekomen en die nog moeten komen, is de meest goede/deugdzame en superieure na de profeten, **Abû Bakr as-Siddîq** (radi'allâhu 'anh). Hij is de eerste kalief. Na hem is de superieure onder alle mensen, de tweede kalief en **Fârûq al-a'zam**, **'Umar ibn al-Khattâb**; de meest superieure na hem is hadrat **'Uthmân ibn Affân**, de derde kalief van Rasûlullah en tevens de bron van **îmân**, bescheidenheid en irfân; hierna is de meest deugdzame onder alle mensen, **'Alî ibn Abî Tâlib** (radi'allâhu 'anh), de vierde kalief, bezitter van verbijsterende superioriteiten en de leeuw van Allâhu ta'âlâ. Zoals uit de hadîth ash-sharîfs kan begrepen worden, zijn de meest superieure onder alle wereldse vrouwen: **hadrat Fâtima**, **hadrat Khadîja**, **hadrat 'Â'isha**, **hadrat Maryam** en **hadrat Âsiya**. In een hadîth ash-sharîf wordt gezegd: (**Fâtima is de meest superieure onder de Paradijselijke vrouwen. Hasan en Hussayn zijn de meest superieuren onder de Paradijselijke jongeren.**)

Na hen zijn de meest superieure onder de Sahâba al-kirâm, de (**'Ashara al-Mubashshara**), de tien personen die gezegend zijn met de blijde boodschap van [het gaan naar] het Paradijs. Dit zijn: hadrat **Abû Bakr as-Siddîq**, **'Umar al-Fârûq**, **'Uthmân ibn Affân**, **Alî ibn Abû Tâlib**, **Abû 'Ubayda ibn Jarrâh**, **Talha**, **Zubayr ibn 'Awwâm**, **Sa'd ibn Abû Waqqâs**, **Sa'îd ibn Zayd** en **'Abdurrahmân ibn 'Awf** (ridwânullâhi ta'âlâ 'alayhim ajma'in). De superieuren na hen, waren zij die deelnamen aan de Slag bij **Badr**; daarna, zij die deelnamen aan de Slag bij **Uhud** en na hen, zij die zich bevonden tijdens de (**Bî'at ar-Ridwân**).

Het is wâjib (noodzakelijk) voor ons om de namen van alle Sahâba al-kirâm, die hun levens en bezittingen hebben opgeofferd omwille van Rasûlullah en hem hebben bijgestaan, met verering en liefde uit te spreken. Het is absoluut niet toegestaan uitspraken om te doen die niet passen bij hun grootsheid. Het is **dalâlâh** (afdwaling) om hun namen oneerbiedig uit te spreken.

De persoon die houdt van Rasûlullah, hoort ook te houden van al zijn Metgezellen. Want in een hadîth ash-sharîf wordt gezegd: (**De persoon die houdt van mijn Metgezellen, houdt van hen omdat hij van mij houdt. De persoon die niet van hen houdt, zal niet van mij gehouden hebben. De persoon die hen kwetst, zal mij kwetsen. En diegene die mij kwetst,**

zal Allâhu ta'âlâ gekwetst hebben. De persoon die Allâhu ta'âlâ kwetst, zal zeker bestraffing ondergaan.) In een andere hadîth ash-sharîf staat vermeld: (**Wanneer Allâhu ta'âlâ een van Zijn dienaren onder mijn ummah wil begunstigen, dan plaatst Hij de liefde voor mijn Metgezellen in zijn hart waarop hij hen allen evenveel zal liefhebben als van hij zichzelf houdt/innig/zielsveel zal liefhebben.**) Op de dag dat onze Profeet stierf, waren er 33.000 Sahâbî's (Metgezellen) in de stad Medina. Er waren in totaal meer dan 124.000 Sahâbî's.

De Vier Madhhab Imâms en Andere Geleerden

Wat betreft de kennis van i'tiqâd (geloofsleer), is er maar één juiste pad. Dit is de madhhab van (**Ahl as-sunnah wa'l-jamâ'ah**). Er zijn vier grote persoonlijkheden die het juiste pad hebben getoond aan alle moslims op de wereld en die ervoor hebben gezorgd dat we het pad van Muhammad ('alayhissalâm) zonder enige veranderingen of vervalsingen konden leren. De eerste hiervan is **Imâm al-a'zam Abû Hanîfa Nu'mân ibn Thâbit**. Hij is een van de grootste islamitische geleerden en de leider van de Ahl as-sunnah. De tweede is **Imâm Mâlik ibn Anas**; de derde, **Imâm Muhammad ibn Idrîs ash-Shâfi'î** en de vierde, **Imâm Ahmad ibn Hanbal** (rahmatullâhî 'alayhim ajma'in).

De persoon die heden ten dage een van deze vier imâms niet volgt, is in groot gevaar. Hij is afgedwaald van het rechte pad. Wij hebben in dit boek de kwesties rond het gebed volgens de Hanafî madhhab (rechtsschool) overgenomen uit de boeken van de grote geleerden van die madhhab, en hebben ze vereenvoudigd weergegeven.

Onder de leerlingen van deze vier imâms, waren er twee die uitgeblonken waren/ver waren gevorderd in de leringen inzake **îmân**. Op die manier ontstonden er twee madhhabs in i'tiqâd. Het geloof overeenkomstig met de Qur'ân al-karîm en de hadîth ash-sharîfs, is het geloof die overgeleverd werd door deze twee imâms. Zij zijn het die de geloofsprincipes van de Ahl as-sunnah, de groep die gered zal worden (Firqa an-nâjiyyah) hebben verspreid over de wereld. Een van hen was **Abû Mansûr al-Mâturîdî**. De andere, **Abû'l-Hasan 'Alî al-Ash'arî**.

Deze twee imâms hebben hetzelfde geloof verkondigd. De enkele verschillen tussen deze twee madhhabs zijn niet essentieel. In wezen zijn ze hetzelfde. De islamitische geleerden worden geprezen in de Qur'ân al-karîm en de hadîth ash-sharîfs. In een **âyat** al-karîma wordt gezegd: (**Is**

het mogelijk dat zij die kennis hebben, gelijk zijn aan zij die geen kennis hebben?) In een andere âyat al-karîma wordt vermeld: **(O moslims! Vraag hetgeen jullie niet weten aan degenen die het wel weten.)**

In hadîth ash-sharîfs die tot ons gekomen zijn, wordt gezegd: **(Allâhu ta'âlâ en de engelen en alle geschapenen/levenden/wezens verrichten du'â (smeebede) voor de moslims die de mensen goedheden onderwijzen.) (Op de Dag des Oordeels zullen eerst de profeten shafâ'ah verrichten (bemiddelen), dan de geleerden en daarna de martelaren.) (O mensen, weet dat kennis verworven kan worden/wordt door te luis-teren naar een geleerde.) (Vergaar kennis. Kennis vergaren is 'ibâdah. Aan de persoon de kennis onderwijst en de persoon die kennis ver- gaart, zal de thawâb (beloning) van jihâd geschonken worden.) (Ken- nis onderwijzen is net als het geven van sadaqa (liefdadigheid). Kennis verwerven van een geleerde is net als het uitvoeren van het midder- nacht gebed (tahajjud.) (Kennis vergaren is meer verdienstelijk dan alle nâfilah (vrijwillige) 'ibâdah, aangezien het voordelig is zowel voor zichzelf als voor de personen aan wie hij het zal onderwijzen.) (De per- soon die leert om het anderen te onderwijzen, zal beloond worden als Siddîqs.) (Kennis is een schat. De sleutel hiervan is vragen en leren.) (Vergaar en onderwijs kennis.) (Alles heeft een bron. De bron van ta- qwaa zijn de harten van 'ârifs.) (Kennis onderwijzen is kaffârah (kwi- jtschelding) voor zonden.)**

Het vijfde geloofsfundament

GELOVEN IN HET HIERNAMAALS

Wal yawmil âkhirî: Dit betekent: "Ik geloof in de Laatste Dag." Het begin van deze tijdspanne is de dag waarop men sterft. Het duurt tot het einde van de Laatste Dag/het Hiernamaals. De reden waarom het 'de Laatste Dag' wordt genoemd, is omdat er hierop geen nacht volgt of omdat het komt/volgt na deze wereld/het wereldse leven. Wanneer de Dag des Oorde- els zal plaatsvinden, werd niet bekend gemaakt. Desondanks heeft onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) gewezen op een groot aantal tekens. Hadrat Mahdî zal komen. 'Îsâ ('alayhissalâm) zal uit de hemel neerdalen in Damascus. De Dajjâl (Antichrist) zal tevoorschijn komen. Mensen die Ya'juj en Ma'juj worden genoemd, zullen overal chaos veroorzaken/onrust stoken. De zon zal opkomen uit het westen. Er zullen enorme aardbevingen plaatsvinden. Religieuze kennis zal vergeten worden. Fisq (zondigheid) en

onheil zal toenemen. Harâm (verboden) zaken zullen overal gepleegd wor- den. Er zal brand ontstaan/een vuur verschijnen uit/in Jemen. De hemelen en bergen zullen verbrijzeld worden. De zon en de maan zullen verduiste- ren. En nog anderen...

Er zal ondervraging zijn in het graf. We moeten de volgende zinnen die een antwoord zijn op de vragen van de engelen Munkar en Nakîr in het graf, uit het hoofd leren en onze kinderen ze eveneens uit het hoofd laten leren: (Mijn Rabb (Heer) is Allâhu ta'âlâ, mijn Profeet, Muhammad ('alayhissalâm). Mijn godsdienst is de islam. Mijn Boek is de Qur'ân al- karîm. Mijn qiblah is de Kâ'ba ash-sharîf. Mijn madhhab in i'tiqâd is de Ahl as-sunnah wa'l-jamâ'ah. Mijn madhhab in 'amal (daden) is de madh- hab van Imâm al-a'zam Abû Hanîfa.) Op de Dag des Oordeels zal iedereen herzezen worden en zich verzamelen op de plaats van Mahshar (Verzamel- plaats). De schriften der daden van de vromen zullen langs hun rechterkant gegeven worden, die van de slechten langs hun achterkant of linkerkant. Indien Allâhu ta'âlâ het wenst, zal Hij, uitgezonderd shirk (polytheïsme) en kufr (ongeloof), elke zonde vergeven; en indien Hij het wenst, zal Hij de persoon straffen voor kleine zonden.

Er zal een (Mizân) (weegschaal) zijn om de daden te wegen. De (Sirât brug) zal op bevel van Allâhu ta'âlâ, opgesteld worden over de Hel. Daarnaast zal er ook de (Kawthar bassin) zijn dat gereserveerd/verleend voor/eigen is aan onze Profeet Muhammad Mustafâ (sallallâhu 'alayhi wa sallam).

(Shafâ'ah) is haqq (waarheid). Profeten, wali's (heiligen), vrome mos- lims, geleerden, engelen, martelaren en degenen aan wie Allâhu ta'âlâ toes- temming heeft verleend, zullen bemiddelen opdat de kleine en grote zon- den van de gelovigen die zonder tawbah (berouw) gestorven zijn, vergeven worden; en hun shafâ'ah (voorspraak) zal aanvaard worden.

(Het Paradijs en de Hel) bestaan nu al. Het Paradijs bevindt zich bo- ven de zeven hemelen. De Hel ligt beneden alles. Het Paradijs heeft acht poorten. Langs elke poort gaat men naar een ander niveau van het Paradijs. De Hel bestaat uit zeven niveaus. De bestraffingen worden steeds heviger vanaf het eerste naar de zevende niveau toe.

Het zesde geloofsfundament

GELOVEN IN HET LOT

Wa **bil-qadari, khayrihi wa sharrihi minallâhi ta'âlâ**: Dit betekent: “Ik geloof in qadar (het lot) en dat khayr (het goede) en sharr (het kwade) komt van Allâhu ta'âlâ.” Alles wat de mensen meemaken of dit nu goed of slecht is, nuttig of schadelijk, profijt of verlies, alles gebeurt met de Wil van Allâhu ta'âlâ.

De Wil van Allâhu ta'âlâ voor het bestaan van iets, wordt **qadar** genoemd. Het tot stand komen van qadar, dus hetgeen waarvan het bestaan werd gewenst, wordt (**Qadâ'**) genoemd. De begrippen qadâ' en qadar worden ook wel door elkaar gebruikt.

Allâhu ta'âlâ heeft Zijn dienaren (**Irâda**) (wil) gegeven. Hij heeft van hun wil een sabab (middel) gemaakt om hun handelingen te scheppen. Wanneer een dienaar iets wenst te doen en Allâhu ta'âlâ dit ook wenst, dan zal Hij deze handeling scheppen. Wanneer de dienaar het niet wenst, en Allâhu ta'âlâ het ook niet wenst, dan zal Hij dit niet scheppen.

Zij die de Ahl as-Sunnah i'tiqâd (geloofsleer) die we tot hiertoe in het kort beschreven hebben, meer uitgebreid willen leren, dienen de volgende boeken te lezen die gepubliceerd zijn door de uitgeverij Hakikat Kitabevi: (**I'tiqâdnâma**), het Perzische boek geschreven door de oogappel van de islamitische geleerden en tevens grote walî, mawlânâ **Khâlid al-Baghdâdî** en de vertaling hiervan door Kemâhli Feyzullah Efendi met de titel (**Herkeses Lâzım Olan İmân**). Het is een uiterst nuttig en prachtig werkstuk waarvan de fayd en barakah (zegeningen) volstaan voor geluk in beide werelden.

Allâhu ta'âlâ heeft iedereen opgedragen tawakkul (vertrouwen in Allâhu ta'âlâ) te hebben. De âyat al-karîma (**Tawakkul is een voorwaarde van imân.**) is een van deze geboden. In sûra Al-Mâ'idah wordt gezegd (**Indien jullie imân hebben, heb dan tawakkul in Allâhu ta'âlâ!**), in sûra Âl-i Imrân (**Allâhu ta'âlâ heeft degenen die tawakkul hebben, voorzeker lief**), in sûra At-Talaq (**Indien iemand tawakkul heeft in Allâhu ta'âlâ, dan is Hij voldoende voor hem.**) en in sûra Az-Zumar (**Is Allâhu ta'âlâ niet voldoende voor Zijn dienaar?**). Er zijn talloze andere âyat al-karîma's met een gelijkaardige betekenis als de bovenstaande verzen.

Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) zegt het volgende: (**Een deel**

van mijn ummah hebben ze getoond aan mij. Ze vulden de bergen en de woestijnen. Ik was verbaasd en verheugd dat ze met zoveel waren. Ze vroegen me: “Ben je blij?” Ik antwoordde: “Ja.” Hierop gingen ze verder: “Slechts 70.000 van hen zal zonder ondervraging het Paradijs binnengaan.” Ik vroeg wie zij waren. Er werd gezegd: “Zij die geen sihr, magie, brandmerking/uitbranding en waarzeggerij toevoegen aan hun handelingen, en geen tawakkil en vertrouwen hebben in iemand anders buiten Allâhu ta'âlâ.” Toen Ukâsha (radi'allâhu 'anh), een van de luisteraars, rechtop ging staan en zei: (O Rasûlullah! Verricht een du'â (smeebede) zodat ik tot hen behoort.), antwoordde hij ('alayhis-salâm): (**O Rabb! Laat hem tot hen behoren!**) Toen iemand opstond en om dezelfde du'â vroeg, zei hij: (**Ukâsha was sneller dan jou.**)

Tawakkul betekent zich vastklampen aan de sababs (oorzaken, middelen) en niet piekeren over hetgeen dat zal komen.

Deel 2

ONZE 'IBÂDAH EN HET GEBED

Wat is 'ibâdah?

'Ibâdah betekent het naleven van de geboden en verboden van Allâhu ta'âlâ die ons en alle wezens/al het bestaande uit het niets heeft geschapen, hen op elk moment in leven houdt, hen beschermt tegen zichtbare en onzichtbare ongelukken en rampen, en hen doet groeien door elk moment verschillende gunsten en goedheden te schenken. Het betekent de profeten, walî's en geleerden die de liefde van Allâhu ta'âlâ hebben verkregen, als voorbeeld nemen/nastreven/willen lijken op en hen opvolgen.

Het is een menselijke plicht dat de mens zoveel hij kan, dankbaarheid toont aan Allâhu ta'âlâ die hem ontelbare gunsten zendt. Het is een plicht, een schuld die het verstand hem gebiedt. De mensen kunnen echter met hun gebrekkig verstand en kortzichtige opvattingen de dingen die dankbaarheid en eerbied zouden kunnen zijn tegenover Allâhu ta'âlâ, niet achterhalen. Zolang de plichten die ertoe dienen om dankbaarheid en eerbied te tonen, niet bekend zijn gemaakt door Allâhu ta'âlâ, kunnen dingen waarvan wordt gedacht dat ze dienen om te prijzen, misschien wel juist beledigen/beledigend zijn.

Welnu, de dankbaarheid die de mens beschuldigd is en de plichten als dienaar die de mensen tegenover Allâhu ta'âlâ moeten volbrengen met het hart, de tong en het lichaam, en waarin ze moeten geloven, zijn meegedeeld door Allâhu ta'âlâ en openbaar gemaakt door Zijn geliefde Profeet. De plichten van een dienaar die Allâhu ta'âlâ heeft getoond en bevolen, worden 'islam' genoemd. Dankbaarheid tegenover Allâhu ta'âlâ is mogelijk door het pad dat Zijn Profeet heeft gebracht, te volgen. Geen enkele uiting van dankbaarheid of aanbidding die niet overeenkomt met dit pad of die erbuiten valt, zal aanvaard of goedgekeurd worden door Allâhu ta'âlâ. Er zijn immers veel zaken die de mensen goed en mooi achten maar die niet goedgekeurd worden door de islam en waarover de islam zegt dat het lelijk is.

Kortom, verstandige mensen moeten Muhammad ('alayhissalâm) volgen om dankbaarheid te tonen aan Allâhu ta'âlâ en om aanbiddingen te verrichten voor Hem.

De persoon die Muhammad ('alayhissalâm) volgt, is een moslim. Dankbaarheid tonen aan Allâhu ta'âlâ, met andere woorden, Muhammad

('alayhissalâm) volgen, wordt 'ibâdah verrichten' genoemd. De islam bestaat uit twee delen:

- 1 - Zaken waarin men moet geloven met het hart.
- 2 - De 'ibâdah die uitgevoerd moeten worden met het lichaam en het hart.

Van de aanbiddingen die met het lichaam worden uitgevoerd, is het gebed het meest verheven. Het is fard (verplicht) voor elke moslim die mukallaf is, om vijf keer per dag het gebed uit te voeren.

Wie wordt als "Mukallaf" beschouwd?

Mannen en vrouwen die beschikken over verstand en de puberteit bereikt hebben, worden "Mukallaf" genoemd. Personen die mukallaf zijn, worden verantwoordelijk gesteld voor het naleven van de geboden en verboden van Allâhu ta'âlâ. De islam gebiedt een mukallaf persoon eerst te geloven en nadien 'ibâdah uit te voeren. Daarnaast dient hij afstand te nemen van de harâm zaken en makrûh handelingen die verboden werden om uit te voeren.

'Aql (verstand) is een kracht waarmee men kan begrijpen. Het werd geschapen om het nuttige te kunnen onderscheiden van het schadelijke. Het verstand is net als een meetinstrument. Het is in staat om tussen twee goede dingen, de betere te onderscheiden en tussen twee slechte dingen, de slechtere. Een verstandig iemand is niet alleen iemand die het goede en het slechte kan inzien/begrijpt/realiseert, maar ook iemand die bij het zien van het goede deze aanneemt en bij het zien van het kwade dit nalaat. Het verstand is net als het oog. En de islam, net als licht. Als er geen licht is, kan het oog niet zien.

De puberteit is de leeftijd waarop iemand puber wordt. Deze periode begint bij jongens op hun twaalfde. Er zijn tekens die erop wijzen dat een jongen de puberteit bereikt heeft. Als deze tekens niet zichtbaar zijn en de jongen de leeftijd van vijftien jaar heeft bereikt, dan wordt religieus gezien aangenomen dat hij de puberteit heeft bereikt.

Meisjes bereiken de puberteit op hun negende. Als er bij een meisje van negen jaar oud geen enkel teken zichtbaar is dat erop wijst dat ze de puberteit heeft bereikt, dan wordt, wanneer ze de leeftijd van vijftien jaar bereikt, religieus gezien aangenomen dat ze de puberteit heeft bereikt.

Af'âl al-Mukallaḥîn (Ahkâm al-Islâmiyya)

De geboden en verboden die verkondigd zijn in de islam, worden “**Ahkaam al-shar'iyya**” of “**Ahkaam al-islamiyya**” genoemd. Deze worden ook wel “**Af'aal al-mukallaḥiyyin**” genoemd. De af'aal al-mukallaḥiyyin telt er acht: **fard, wâjib, sunnah, mustahab, mubâh, harâm, makrûh en mufsid.**

1 - FARD: De zaken die Allâhu ta'âlâ door middel van een âyat al-karîma duidelijk en met zekerheid verplicht heeft, worden fard genoemd. Het is harâm om de fards na te laten. De persoon die er niet in gelooft of geen waarde hecht aan de uitvoering ervan, zal kâfir (ongelovig) worden. Er zijn twee soorten fard:

Fard al-'ayn: De fard die elke mukallaḥ moslim zelf moet uitvoeren. Geloven, wudû' verrichten, ghusl uitvoeren (dus, de grote rituele wassing), de vijf dagelijkse gebeden uitvoeren, vasten tijdens de maand Ramadân, zakât geven wanneer men rijk is en op hajj (bedevaart) gaan, zijn elk fard al-'ayn. [De 32 en 54 fards zijn welgekend.]

Fard al-kifâya: Wanneer deze fard door enkele moslims of slechts één moslim wordt uitgevoerd, worden de anderen vrijgesteld van verantwoordelijkheid. Een uitgesproken salâm (islamitische groet, 'assalâmu 'alaykum' zeggen) beantwoorden, de overledene wassen, de salât al-janâza (dodengebed) uitvoeren, de hele Qur'ân al-karîm memoriseren en haafiz/qâri (iemand die de hele Qur'ân al-karîm uit het hoofd kent) worden, jihâd voeren, meer religieuze en wetenschappelijke kennis verwerven dan nodig is voor zijn kunst/ambacht en handel, zijn allen fards die vallen onder deze categorie.

2 - WÂJIB: Geboden waarvan de uitvoering net zo zeker is als bij de fards. De dalîl (bewijs) van dit gebod in de Qur'ân al-karîm is niet zo duidelijk als die van een fard. Het staat vast met een twijfelachtige dalîl. Het witr en 'Eidgebed verrichten, een offerdier slachten wanneer men rijk is en fitra (sadaqa al-fitr) wegschenken zijn elk wâjib. De wetgeving van de wâjib is net zoals die van de fard. Het nalaten van een wâjib is tahrîman makrûh. De persoon die niet gelooft dat iets wâjib is, zal geen ongelovig worden. Maar degene die ze niet uitvoert, verdient bestraffing in de Hel.

3 - SUNNAH: De zaken die Allâhu ta'âlâ niet duidelijk vermeld heeft, maar waarvan uitvoering is geprezen door onze Profeet, die hij zelf steeds

heeft uitgevoerd of die hij niet heeft verhinderd wanneer hij ze zag uitgevoerd worden; deze worden 'sunnah' genoemd. Een sunnah niet goedvinden is kufr (ongeloof). Er zal geen bestraffing zijn voor de persoon die ze goedvindt, maar ze niet uitvoert. Echter, de persoon die ze voortdurend nalaat zonder een 'udhr (geldig excuus), zal een terechtwijzing, vergelding verdienen alsook het ontnomen worden van de beloningen ervan. Enkele voorbeelden zijn: de adhân (gebedsoproep) oplezen, iqâmat opzeggen, het gebed uitvoeren in jamâ'ah (congregatie), miswâk gebruiken tijdens het verrichten van wudû', de nacht waarop men trouwt te eten geven en een kind laten besnijden.

Er bestaan twee soorten sunnah:

Sunnah al-Mu'akkada: De sterke sunna's die onze Profeet steeds uitvoerde en die hij zeer zelden naliet. Het sunnah gedeelte van het ochtendgebed, het eerste en laatste sunnah gedeelte van het middaggebed, het sunnah gedeelte van het avondgebed en het laatste twee rak'ah sunnah gedeelte van het late avondgebed vallen onder deze categorie. Deze sunna's mogen nooit zonder een 'udhr nagelaten worden. Degene die ze niet goed vindt, zal kâfir (ongelovig) worden.

Sunnah al-Ghayr-i Mu'akkada: De zaken die onze Profeet af en toe uitvoerde als 'ibâdah (aanbidding). Hiertoe behoren de eerste sunnah gedeelten -bestaande uit vier rak'ah- van het namiddag- en late avondgebed. Wanneer deze veelvuldig worden nagelaten, is/wordt er niets vereist. Indien ze zonder een 'udhr volledig worden nagelaten, leidt dit tot terechtwijzing en ontneming van shafâ'ah.

De sunna's die voor de andere moslims komen te vervallen, wanneer een persoon in een groep van 5 à 10 personen ze uitvoert, worden “Sunnah 'alal-kifâya” genoemd. Bijvoorbeeld, de salâm uitspreken en i'tiqâf (spirituele afzondering) verrichten. Het is sunnah om Basmala (Bismillâh-ir-Rahmân-ir-Rahîm) te zeggen voor het verrichten van wudû', voordat men begint te eten en te drinken en voordat men met elke gezegende handeling begint.

4 - MUSTAHAB: Dit wordt ook wel mandub of âdâb genoemd. De wetgeving hiervan is net zoals die van sunnah al-ghayr al-mu'akkada. Het zijn de kwesties die onze Profeet gedurende heel zijn leven heeft uitgevoerd, ook al is het maar een of twee keer, en die hij graag had/waardeerde en goed vond. Een pasgeboren kindje op de zevende dag een naam geven, voor een meisje of een jongetje een aqîqa offerdier slachten, zich mooi kle-

den en een aangenaam geurtje opdoen zijn elk mustahab. Aan degene die ze uitvoert, zal veel thawâb (**beloning**) geschonken worden. Er zal geen bestraffing zijn voor degene die ze niet uitvoert. Shafâ'ah zal hem evenmin ontnomen worden.

5 - MUBÂH: De zaken die noch bevolen noch verboden zijn om uit te voeren, worden mubâh genoemd. Anders gezegd, het zijn de handelingen waarvan niet vermeld werd of ze een zonde of tâ'at (gehoorzaamheid) zijn. Wanneer ze met een goede intentie worden verricht, zal er een beloning zijn; wanneer ze met een kwade intentie worden verricht, bestraffing. Handelingen zoals slapen, verschillende soorten halâl voedsel nuttigen en allerlei soorten kleding dragen op voorwaarde dat ze halâl zijn, zijn mubâh. Indien ze worden uitgevoerd met de intentie om de islam te volgen en de geboden na te komen, dan zullen ze thawâb (verdienstelijk) zijn. Dit geldt ook wanneer men eet en drinkt met de intentie om gezond te blijven en 'ibâdah (daden van aanbidding) uit te voeren.

6 - HARÂM: De zaken die Allâhu ta'âlâ in de Qur'ân al-karîm duidelijk heeft verboden met de woorden "Doe dit niet." De harâm zaken uitvoeren en gebruiken, werd absoluut verboden. De persoon die tegen iets harâm, halâl zegt en tegen iets dat halâl is, harâm zegt, zal zijn imân (geloof) verliezen en kâfir (ongelovig) worden. Het is fard (verplicht) en tevens erg thawâb (**verdienstelijk**) om harâm zaken na te laten en ze te vermijden.

Er bestaan twee soorten harâm:

Harâm li-aynihî: Iemand vermoorden, zinâ (overspel), liwâta (homoseksualiteit, anale seks), gokken, wijn en alle soorten alcoholische dranken nuttigen, liegen, stelen, varkensvlees, bloed en kadaver eten, en voor vrouwen en meisjes, het hoofd, de armen en benen onbedekt de straat opgaan, zijn elk harâm en een grote zonde. Als een persoon tijdens het begaan van deze zonden, de Basmala opzegt of gelooft dat ze halâl zijn, of als hij geen waarde hecht aan het feit dat Allâhu ta'âlâ ze harâm heeft verklaard, dan zal hij kâfir worden. De persoon die gelooft dat ze harâm zijn, maar ze toch uitvoert ook al heeft hij vrees voor straf, zal hij geen kâfir worden. Hij zal echter wel bestraffing verdienen in de Hel. Als hij het aandringend blijft doen en sterft zonder tawbah (berouw), dan zal dit leiden tot sterven zonder imân.

Harâm li-ghayrihî: Dit zijn zaken die in wezen halâl zijn, maar die harâm zijn geworden omwille van andermans rechten. Bijvoorbeeld, in andermans boomgaard binnengaan en zonder toestemming van de eige-

naar vruchten plukken en eten; andermans huishoudelijke goederen en geld stelen en gebruiken; hetgeen dat werd toevertrouwd, verraden; geld en goederen verdienen door steekpenningen, rente en kansspelen. De persoon die de Basmala opleest voor/tijdens de uitvoering van deze dingen zaken, of die zegt dat het halâl is, zal geen kâfir worden. De eigenaar heeft er immers recht op; hij mag het terugnemen. Voor een recht dat overeenkomt met de waarde van zilver dat evenveel weegt als 5,5 korrels gerst (een dank), zal op de Dag des Oordeels, de thawâb (beloning) van 700 rak'ah in jamâ'ah uitgevoerde en aanvaarde gebeden, afgenomen worden door Allâhu ta'âlâ om ze te schenken aan de rechthebbende. Het ontwijken van de harâm zaken is veel meer thawâb (verdienstelijk) dan het uitvoeren van 'ibâdah (aanbidding). Om deze reden dienen we de harâm zaken te leren en ze te vermijden.

7 - MAKRÛH: De zaken die Allâhu ta'âlâ en Muhammad ('alayhis-salâm) niet goedkeurden en die de thawâb (beloning) van 'ibâdah (daden van aanbidding) tenietdoen, worden makrûh genoemd.

Er bestaan twee soorten makrûh:

Tahrîman makrûh: Het nalaten van een wâjib. Dit zijn de makrûh's die dicht in de buurt komen van de harâm zaken. Deze dingen uitvoeren vereist bestraffing. Bijvoorbeeld, bidden wanneer de zon aan het opkomen is, op zijn hoogste punt staat of aan het ondergaan is. De persoon die deze opzettelijk doet, zal ongehoorzaam en zondig zijn. Hij zal bestraffing in de Hel verdienen. Het is wâjib om het gebed opnieuw te verrichten indien een persoon de wâjib's in dat gebed heeft nagelaten of de tahrieman makrûh's heeft uitgevoerd. Indien hij het per vergissing of uit vergetelheid heeft gedaan, dan dient hij in het gebed sajda as-sahw te verrichten.

Tanzîhan makrûh: De handelingen die dichter staan bij de mubâh, dus de halâl handelingen, of waarvan het beter is ze niet uit te voeren dan wel uit te voeren. Bijvoorbeeld, de ghayr al-mu'akkada sunna's of de mustahab's niet uitvoeren.

8 - MUFSID: De zaken die een handeling dat gerechtvaardigd is in onze godsdienst of een 'ibâdah (daad van aanbidding) die men is beginnen uit te voeren, verbreken. Zoals het ongedaan maken van imân of het gebed, de nikâh (islamitisch huwelijkscontract), de hajj, zakât of een aan-en-verkoop. Scheldwoorden gebruiken voor Allah en het Boek is bijvoorbeeld kufr (ongeloof) en leidt tot het vervallen van zijn imân (geloof). Lachen tijdens het gebed, verbreekt zowel de wudû' als het gebed. Opzettelijk eten

en drinken tijdens het vasten, verbreekt het vasten.

Degene die de fards, wâjibs en sunna's uitvoert, en de harâm en makrûh zaken vermijdt, zal ajr (beloning) ontvangen. Wanneer een persoon de harâm en makrûh zaken pleegt, en de fards en wâjibs niet uitvoert, zullen er zonden genoteerd worden. De thawâb (beloning) voor het vermijden van een harâm, is zoveel keer meer dan de thawâb voor het uitvoeren van een fard. De thawâb voor een fard is meer dan de thawâb voor het vermijden van een makrûh. En de thawâb voor het ontwijken van een makrûh is meer dan de thawâb voor een sunnah. De mubâh's die Allâhu ta'âlâ liefheeft, worden "**Khayrât en Hasanât**" genoemd. Hoewel de persoon die deze uitvoert ook thawâb zal krijgen, is de thawâb hiervoor minder dan die voor een sunnah.

VIJANDEN VAN DE ISLAM

Vijanden van de islam vallen de Ahl as-sunnah boeken aan om de islam te vernietigen. In sûra Al-Mâ'idah in de Qur'ân al-karîm, op de laatste pagina van de zesde juz (een dertigste deel (20 pagina's) van de Qur'ân al-karîm) wordt er gezegd: **(De grootste vijand van de islam zijn de joden en mushriks.)** Mushriks zijn de ongelovigen die (afgods)beelden aanbidden. Het is overduidelijk dat de christenen grotendeels mushriks zijn. 'Abdullah ibn Saba', een Jemenitische jood, stichtte de **(Shi'ietische)** stroming om de Ahl as-sunnah te vernietigen. Shi'ieten noemen zichzelf **(Alawieten/Alawî)**. De meest bandeloze mushriks zijn de Britten/De Britten, die de vijanden zijn van de islam. Ze zijn volop bezig met het aanvallen van de Ahl as-Sunnah aan de hand van al hun imperialistische krachten, het goud dat ze bijeen hebben geraapt in India en Afrika, de bloedige strijden en hun boeken die vol laffe leugens zitten die ze het **(Wahhabisme)** hebben genoemd. Wij raden iedereen die het eeuwige geluk wil bereiken, waar ook ter wereld, aan om zich niet te laten misleiden door de shi'ietische en wahhabietische boeken, en zich vast te klampen aan de boek van Ahl as-sunnah geleerden.

DE ZUILEN VAN DE ISLAM

Er zijn vijf basisplichten die fard zijn voor de personen die de islam hebben aangenomen, met andere woorden voor de moslims, en die absoluut moeten uitgevoerd worden:

1 - De eerste zuil van de islam, is (het uitspreken van de Kalima ash-shahâda (de geloofsbelijdenis)). Dit betekent het zeggen van **(Ash-hadu an lâ ilâha illallah wa ash-hadu anna Muhammadan 'abduhu wa rasûluh)**. Met andere woorden, de persoon die oordeelkundig is, de puberteit heeft bereikt en kan spreken, moet het volgende uitspreken en erin geloven met een volledig overtuigd hart: **"(Op aarde en in de hemel, is er niets of niemand buiten Hem die het recht heeft om aanbedding voor te verrichten en die waardig is om aanbeden te worden. De Ware Aanbedene is enkel Allâhu ta'âlâ.)** Hij is wâjib al-wujûd, en bezit elke soort superioriteit. Hij heeft geen enkel gebrek. Zijn naam is **(Allah)**." De verheven persoon met een rozenkleurige huid, een roodachtig wit, stralend en liefelijk gezicht, zwarte wenkbrauwen en zwarte ogen, die een gezegend breed voorhoofd had en een mooi karakter; die geen schaduw had, een warmhartig persoon was en 'Arabier' werd genoemd omdat hij geboren was in Mekka, in Arabië; die afstamde van de Hashemieten en **(Muhammad, zoon van 'Abdullah werd genoemd, is de dienaar en rasûl, dus Boodschapper van Allâhu ta'âlâ.)** Hij was de zoon van hadrat Âmina, dochter van Wahab.

2 - De tweede zuil van de islam, is dagelijks vijf keer (Het gebed verrichten), rekening houdend met zijn voorwaarden en fards (vereisten), en **(Wanneer de gebedstijd is aangebroken)**. Het is fard (verplicht) voor elke moslim om elke dag vijf keer het gebed te verrichten wanneer de gebedstijd is aangebroken en om te weten dat men elk gebed op zijn voorgeschreven tijd uitvoert. Men moet het gebed verrichten, rekening houdend met zijn fards, wâjibs en sunna's; voordat de gebedstijd verstreken is en denkend aan Allâhu ta'âlâ. In de Qur'ân al-karîm wordt het gebed, **(Salât)** genoemd. De lexicale betekenis van salât is 'het verrichten van du'â (smeebede) door de mens, en istighfâr door de engelen, en het tonen van mededogen en barmhartigheid door Allâhu ta'âlâ'. In de islam betekent **(Salât)** bepaalde handelingen uitvoeren en specifieke dingen reciteren, zoals beschreven staat in 'ilm al-hâl boeken. Men begint het gebed met de **(Takbîr al-iftitâh)**. Met andere woorden, mannen heffen hun handen tot aan hun oren en terwijl ze hun handen omlaag brengen onder de buik, zeggen ze **(Allâhu akbar)**. Men eindigt het gebed met het oplezen van de salâm (groet) bij de laatste zithouding waarbij men tegelijkertijd met het hoofd draait naar de rechter- en linkerschouder.

3 - De derde zuil van de islam, is (De zakât van zijn bezittingen)

geven). De lexicale betekenis van zakât is ‘reiniging, prijzen en komen tot een goede, mooie staat’. In de islam heeft zakât de volgende betekenis: indien een persoon beschikt over (**Zakât bezittingen**) meer dan dat hij nodig heeft, en deze bezittingen een specifieke drempelhoeveelheid die (**Nisâb**) wordt genoemd, overschrijdt, dan moet hij een deel van zijn bezittingen opzijleggen en schenken aan de moslims die vermeld worden in de Qur’ân al-karîm, zonder deze goede daad van hem steeds weer ter sprake te brengen. De zakât wordt gegeven aan zeven soorten mensen. In alle vier madhhabs zijn er vier soorten zakât bezittingen: de zakât van goud en zilver, de zakât van handelwaren, de zakât van vierpotige slachtdieren die langer dan een half jaar grazen op de weiden, en tenslotte de zakât van producten die verkregen worden uit de aarde. De vierde soort zakât wordt (**‘Ushr**) genoemd. De ‘ushr wordt gegeven zodra de gewassen geoogst zijn uit de grond. De drie andere soorten zakât worden een hijrî jaar (maanjaar) nadat ze de hoeveelheid van nisâb bereikt hebben, gegeven.

4 - De vierde zuil van de islam, is (**Elke dag vasten in de maand Ramadân ash-sharîf**). Vasten wordt (**Sawm**) genoemd. De lexicale betekenis van sawm is ‘iets beschermen tegen iets anders’. In de islam betekent sawm: zich tijdens de maand Ramadân elke dag onthouden van drie zaken, alle voorwaarden inachtnemend en omdat Allâhu ta’âlâ het beveelt. Deze drie zaken zijn eten, drinken en geslachtsgemeenschap. De maand Ramadân begint met het zien van de sikkel [nieuwe maan] aan de hemel. Het is mogelijk dat het niet begint op het moment dat vooraf berekend is en terug te vinden is op kalenders.

5 - De vijfde zuil van de islam, is (**Eén keer in zijn leven op hajj (bedevaart) gaan indien men hiertoe in staat is**). Indien een persoon voldoende geld heeft om naar de stad Mekka al-mukarrama te reizen en terug te komen, naast de bezittingen die volstaan om de achtergelate familieleden te onderhouden tot zijn terugkomst, dan is het fard (verplicht) voor hem -mits zijn lichaam gezond en de weg veilig is- om één keer in zijn leven, in ihrâm (kleding voor de hajj) de tawâf (rondgang) te verrichten rond de Kâ’ba al-mu’azzama en te staan op de vlakke van ‘Arafât.

De meest voortreffelijke van de vijf zuilen van de islam die hierboven genoemd werden, is het uitspreken van de (**Kalima ash-shahâda**) en het geloven in de betekenis ervan. De meest voortreffelijke hierna, is het verrichten van het gebed. Daarna komt het vasten, vervolgens het uitvoeren van de bedevaart, en als laatst het geven van de zakât. Het staat unaniem

(op basis van eenstemming) vast dat de Kalima ash-shahâda het meest voortreffelijk is. Over de volgorde van de andere vier, zeggen de meeste geleerden hetzelfde als wat we hierboven hebben vermeld. De Kalima ash-shahâda is als eerst fard geworden, in de beginperiode van de islam. De vijf dagelijkse gebeden werden fard op de nacht van de Mi’râj in het twaalfde jaar van de Bi’tthat, een jaar en enkele maanden voor de hijra (migratie). Het vasten tijdens de maand Ramadân ash-sharîf werd fard in de maand Sha’bân, in het tweede jaar van de hijra. Het geven van zakât werd fard in de maand Ramadân, in het hetzelfde jaar waarin het vasten fard werd. De hajj (bedevaart) werd fard in het negende jaar van de hijra.

Deel 3

HET GEBED VERRICHTEN

In onze godsdienst is de meest waardevolle aanbedding na **îmân**, het gebed. Het gebed is de pilaar van de islam en de meest voortreffelijke van alle daden van aanbedding. Het is de tweede zuil van de islam. In het Arabisch wordt het gebed, (**Salât**) genoemd. In feite, betekent salât, ‘du’â (smeekebede), rahmah (mededogen) en istighfâr (smeken om vergiffenis)’. Het werd salât genoemd omdat het gebed deze drie betekenissen omvat.

Datgene wat Allâhu ta’âlâ het meest goedkeurt en keer op keer heeft geboden, zijn de vijf dagelijkse gebeden. Het meest belangrijke gebod van Allâhu ta’âlâ voor de moslims, na het hebben van îmân, is het gebed uitvoeren. De eerste fard (verplichting) die werd opgelegd in onze godsdienst is dan ook het gebed. Op de Dag des Oordeels zal na **îmân** als eerst gevraagd worden naar het gebed. De persoon die de verantwoording kan geven over zijn vijf dagelijkse gebeden, zal verlost worden van alle last en beproevingen, en zal eeuwige bevrijding bereiken. Gered worden van het Hellevuur en het bereiken van het Paradijs, hangt af van het correct verrichten van het gebed. Voor een correct gebed dient men eerst de wudû’ te verrichten zonder gebreken en vervolgens aan het gebed te beginnen zonder luiheid te vertonen. Men moet trachten elke beweging in het gebed op de meest voortreffelijke wijze uit te voeren.

De voorspoedige/gunstige daad die alle ‘ibâdah (daden van aanbedding) in zich heeft verzameld en die de mens het dichtst brengt bij Allâhu ta’âlâ, is het gebed. Onze geliefde Profeet (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) heeft gezegd: (**Het gebed is de pilaar van de islam. Degene die het gebed uit-**

voert, zal zijn religie versterken. Degene die het gebed niet uitvoert, zal ongetwijfeld zijn religie te gronde richten/verwoesten.) De persoon die vereerd is met het correct uitvoeren van het gebed, zal beschermd worden tegen het begaan van lelijke, slechte zaken. In de 45^e âyat van sûra Al-Ankabût wordt gezegd: **(Een correct verricht gebed weerhoudt de mens van het begaan van onreine, lelijke en verboden zaken/handelingen.)**

Een gebed dat de mens niet weghoudt van kwaadheden, is geen correct gebed. Het oogt als een gebed. Desaltniettemin, dient men het op deze manier uitvoeren van het gebed niet na te laten, totdat men erin slaagt het correct te verrichten. De islamitische geleerden hebben gezegd: (Indien iets niet in zijn geheel kan uitgevoerd worden, dient men het niet in zijn geheel na te laten/uit handen te laten vallen.) Onze Rabb (Heer), de Eigenaar van oneindige gunsten, kan de uitwendige uitvoering aanvaarden als de ware uitvoering. Het is niet gepast om te zeggen: “In plaats van het gebed zo verkeerd uit te voeren, kan je beter helemaal niet bidden.” Integendeel, men moet zeggen: “Verricht het gebed correct in plaats van het verkeerd uit te voeren.” en de foute gebeden/onderdelen verbeteren. Deze subtiliteit moet men goed begrijpen.

Men moet de gebeden uitvoeren in jamâ'ah (congragatie). Bidden in jamâ'ah is veel meer thawâb (verdienstelijk) dan alleen te bidden. In het gebed moet elke ledemaat nederigheid tonen en het hart in een staat zijn van vrees voor Allâhu ta'âlâ. Enkel en alleen het gebed zal de mens op deze wereld en in het Hiernamaals redden van rampen en ongemakken. Allâhu ta'âlâ heeft in het begin van sûra Al-Mu'minûn het volgende gezegd: **(De gelovigen zullen in ieder geval gered worden. Zij zijn degenen die hun gebeden verrichten met/in khushû'.)**

De 'ibâdah (daad van aanbidding) die uitgevoerd wordt op een plek waar er gevaar en angst is, is vele malen waardevoller. Wanneer de vijand aanvalt, is een kleine manoeuvre van een soldaat/leger uitermate waardevol. Vandaar dat het uitvoeren van 'ibâdah door jongeren extra/zeer kostbaar is. Immers, zij onderdrukken de kwalijke verlangens van hun nafs en verzetten zich tegen de drang om geen 'ibâdah uit te voeren.

In de jeugdijaren zijn er drie vijanden die de mens lastigvallen en hem weerhouden van het verrichten van 'ibâdah. Dit zijn de shaytân (Duivel), de nafs (ego, eigen-ik) en slechte vrienden. De bron/Het begin van alle kwaadheid zijn slechte vrienden. Wanneer een jong iemand de slechte verlangens die hiervan afkomstig zijn, niet achter nagaat, zijn gebeden uit-

voert en zijn 'ibâdah niet nalaat, dan zal dit uiterst waardevol zijn. Hij zal veel meer thawâb ontvangen dan de thawâb die een bejaarde voor zijn 'ibâdah ontvangt. Voor een geringe hoeveelheid 'ibâdah zal hij rijkelijk beloofd worden.

Voor Wie is het Gebed Verplicht?

Het gebed uitvoeren is fard (verplicht) voor iedere moslim, man of vrouw, die oordeelkundig is en de puberteit heeft bereikt. Er zijn drie voorwaarden opdat het gebed fard wordt voor iemand:

1-Moslim zijn. 2- Oordeelkundig zijn. 3-De puberteit bereikt hebben.

In onze godsdienst worden kleine kinderen die niet oordeelkundig zijn en die de puberteit nog niet bereikt hebben, niet verantwoordelijk gesteld voor het uitvoeren van het gebed. Ouders dienen echter hun kinderen de religieuze kennis aan te leren en hen laten wennen om 'ibâdah uit te voeren. Onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft gezegd: **(Jullie zijn allen net als de herder van een kudde! Net zoals een herder zijn kudde beschermt, zo dienen jullie degenen in jullie huizen en onder jullie verantwoordelijkheid te beschermen tegen de Hel! Jullie moeten hen de islam onderwijzen. Als jullie hen dit niet onderwijzen, zullen jullie hiervoor verantwoordelijk gesteld worden.)** In een andere hadîth ash-sharif heeft hij ('alayhissalâm) gezegd: **(Alle kinderen worden geboren overeenkomstig en ontvankelijk voor de islam. Later maken hun ouders hen christen, jood of atheïst.)**

Bijgevolg is de eerste plicht van iedere moslim, zijn kinderen de islam onderwijzen en hen het lezen van de Qur'ân al-karîm aanleren, alsook het uitvoeren van het gebed, de zuilen van de islam en de geloofsfundamenten. Ouders die wensen dat hun kind moslim is en die wensen dat hij op deze wereld en in het Hiernamaals rust en vrede/vredigheid/vrede bereikt, dienen in de eerste plaats deze plicht te vervullen. Onze voorouders hadden het immers al verwoord in het spreekwoord: **“Men moet de boom buigen als die jong is.”** Wanneer men een oude boom probeert te buigen, dan zal het breken en zal er schade veroorzaakt worden.

Een kind aan wie geen religieuze kennis en goede moraal wordt onderwezen, zal al snel misleid worden door mensen die zich bevinden op het slechte pad. Hij zal schadelijk zijn voor zijn ouders, land en volk.

De Toestanden van Zij die Bidden

Verhaal: Het Gebed dat Bevrijdde uit de Gevangenis

‘Abdullah ibn Tâhir, de wâlî (gouverneur) van Khorasan, was zeer rechtvaardig. Zijn politiekorpsen/rijkswachters/politieagenten hadden enkele dieven gevangen en brachten de wâlî hiervan op de hoogte. Een van de dieven vluchtte weg. Een ijzersmid uit Herat was naar Nishâpûr gegaan. Na een tijdje, toen hij ’s nachts naar huis terug keerde, namen ze hem gevangen. Samen met de dieven, brachten ze hem voor de wâlî. Hij zei: “Sluit hen op!” De ijzersmid verrichtte wudû’ in de gevangenis en voerde het gebed uit. Hij deed zijn handen omhoog en verrichtte de du’â: (O Rabb! Red mij! Enkel Jij weet dat ik geen zonde heb begaan. Enkel Jij kan mij bevrijden uit deze gevangenis. O Rabb! Red mij!) Die nacht zag de wâlî in zijn droom vier sterke personen. Juist op het moment dat ze zijn troon ondersteboven wilden draaien, werd hij wakker. Hij verrichtte onmiddellijk wudû’ en voerde twee rak’ah gebed uit. Hij viel weer in slaap. Hij zag opnieuw die vier personen die toen zijn troon aan het vernielen/afbreken waren, en werd wakker. Hieruit begreep hij dat hij het recht van een onschuldige persoon had geschonden. Immers, een gedicht:

Duizenden kanonnen en geweren, kunnen nooit doen,

Hetgeen een traan tijdens sahar wel kan.

De bajonetten die de vijand doen vluchten, worden vele malen,

Verpulverd, door de du’â van een gelovige.

O Rabb! Enkel en alleen U bent de Grote. U bent zo groot, dat de groten en kleinen, wanneer ze in de problemen zitten, enkel smeken tot U. Enkel degene die smeekt tot U, zal zijn verlangens verwezenlijkt zien.

De wâlî riep die nacht meteen de directeur van de gevangenis bij zich en vroeg of er een onschuldige was achtergebleven. De directeur antwoordde: “Dat kan ik niet weten. Er is wel iemand die bidt en veel du’â verricht. Hij huilt met tranen.” De wâlî liet de ijzersmid bij hem brengen. Hij vroeg hoe het ging met hem en begreep de situatie. Hij bood zijn excuses aan en zei: “Vergeef mij. Aanvaard mijn gift van duizend zilverstukken. Wanneer je bepaalde wensen hebt, kom dan naar mij!” De ijzersmid antwoordde hierop met de woorden: (Ik heb u vergeven en uw cadeau aanvaard. Maar ik kan niet bij u langskomen om mijn werk of wens aan u te vragen.) Toen de wâlî naar de reden vroeg, zei hij: (Past het bij het dienaarschap als ik

mijn Eigenaar die omwille van een arm persoon als mij, de troon van een sultan zoals u, enkele keren ondersteboven heeft gekeerd, opzij zet en mijn wensen aan iemand anders voorleg? Met de du’âs die ik heb verricht na mijn gebeden, heeft Hij mij gered uit vele ongemakken, en mijn verlangens doen uitkomen. Hoe is het mogelijk dat ik mijn toevlucht zoek bij iemand anders? Hoe kan ik naar iemand anders gaan, terwijl mijn Rabb de poort van Zijn oneindige schatkist van rahmah heeft opengezet en Zijn Tafel van oneindige gunsten aan iedereen heeft aangeboden/toegereikt? Wie heeft iets gevraagd en Hij heeft het niet gegeven? Als je niet weet hoe je het moet vragen, dan kan je het niet krijgen. Als je niet eervol in Zijn aanwezigheid treedt, zal je Zijn rahmah niet ontvangen. Gedicht:

Wie dan ook, op een nacht zijn hoofd aan de drempel van ‘ibâdah heeft geplaatst,

Voor hem opent de Gunst van de Vriend, welzeker duizenden deuren.

Toen Râbia al-Adwiyya (rahmatullâhi ‘alayhâ), een van de grote awliyâ’ (heiligen), een man deze du’â hoorde opzeggen: (O Rabb, open de poort van rahmah (mededogen) voor mij!), zei ze: (O onwetende! Was de poort van rahmah van Allâhu ta’âlâ tot nu toe dan gesloten, dat je wil dat ze nu wordt geopend?) [Hoewel de uitgangspoort van rahmah altijd open is, zijn de harten die de ingangspoorten zijn, niet bij iedereen open. We moeten du’â verrichten zodat deze wordt geopend!]

O Mijn Heer! Enkel U bent de degene die iedereen verlost van ongemakken. Laat ons op deze wereld en in het Hiernamaals niet in de problemen! U bent de Enige die de behoeftigen alles stuurt! Zend ons op deze wereld en in het Hiernamaals de zaken die goed en nuttig zijn! Laat ons op deze wereld en in het Hiernamaals niet afhankelijk zijn van anderen! Âmîn. (Amen)

Verhaal: Zijn Huis was Verbrand

Hamîd at-Tawîl, een van de awliyâ’ al-kirâm, was aan het bidden in zijn eigen gebedsplaats. Plots brak er een brand uit in zijn huis. De mensen kwamen bijeen en blusten het vuur. Zijn vrouw kwam al rennend naar hem toe en zei kwaad: “Je huis staat in brand. Mensen komen bijeen. Er is nog zoveel werk te doen. En jij, jij verzet geen stap.” Hij antwoordde hierop: “Ik zweer bij Allâhu ta’âlâ, dat ik geen enkel idee heb van wat er aan de hand is.”

De vrienden van Allah hebben in hun liefde voor Allah en in hun toenadering tot Hem, zo'n graad bereikt, en zijn zodanig verzonken in de zoetheid/het genot van het smeken tot de Vriend, dat ze zichzelf vergeten zijn.

Verhaal: Het Water in de Kookpot/Pan

'Abdullah ibn Shahîr (radi'allâhu 'anh), een van de Sahâba al-kirâm, vertelt: (Ik was aan het bidden naast Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam). Ik hoorde geluiden vanuit zijn gezegende borst net zoals het geluid dat kokend water maakt in een kookpot/pan op het vuur.)

Verhaal: De Pijl in Zijn Voet

Wanneer de geliefde schoonzoon van Rasûlullah, hadrat 'Alî (radi'allâhu 'anh wa karramallâhu wajhah) aan het bidden was, merkte hij niets op, zelfs al verging de wereld.

Er wordt verteld: Tijdens een strijd schoot er een pijl in de gezegende voet van hadrat 'Alî (radi'allâhu 'anh). De pijl drong door tot aan zijn bot. Ze konden het er niet uittrekken. Ze lieten het zien aan een dokter. De dokter zei: (Je moet een medicijn innemen dat je verdooft/bewusteloos maakt. Enkel dan kunnen we de pijl uit je voet trekken. Anders is het onmogelijk om de pijn te verdragen.) Amîr al-mu'minîn (leider van de gelovigen) hadrat 'Alî (radi'allâhu 'anh) antwoordde hierop: (Een verdovend medicijn is helemaal niet nodig. Heb wat geduld. Wanneer de gebedstijd aanbreekt en ik begin te bidden, dan kunnen jullie het eruit halen.) De tijd voor het gebed brak aan. Hadrat 'Alî begon met het gebed. Hierop sneed de dokter in de gezegende voet van hadrat 'Alî en haalde de pijl eruit. Hij wikkelde er een verband rond. Toen hadrat 'Alî (radi'allâhu 'anh) zijn gebed voltooid had, vroeg hij aan de dokter of hij de pijl eruit had gehaald. De dokter zei: (Ja, ik heb het eruit gehaald.) Hadrat 'Alî (radi'allâhu 'anh) antwoordde: (Ik heb er niets van gemerkt.)

Wat is hier verbazingwekkend aan! Toen de Egyptische vrouwen de schoonheid van Yûsuf ('alayhissalâm) zagen, waren ze immers zodanig gefascineerd en zichzelf kwijtgeraakt, dat ze zelfs niet door hadden dat ze gesneden hadden in hun handen. Waarom zou het verbazingwekkend zijn als de aanwezigheid van Allâhu ta'âlâ, Zijn eigen geliefden in zo'n staat brengt dat ze niets meer afweten van zichzelf? Zo zullen de gelovigen op het moment van overlijden, Rasûlullah ('alayhissalâm) zien en de pijn tijdens het sterven niet voelen.

Verhaal: Het Verdovende Medicijn

Op een teen van Âmir al-Kays, een van de awliyâ', werd de ziekte lepra vastgesteld. Ze zeiden: (Dit moet eraf gesneden worden.) Âmir zei: (Overgave aan het besluit is een voorwaarde van het dienaarschap.) Ze sneden het eraf. Na enkele dagen zagen ze dat de ziekte was uitgezaaid naar zijn been en dat het zijn dij had bereikt. Ze zeiden: (Deze voet moet geamputeerd worden. Onze godsdienst staat dit toe.) Ze lieten een chirurg komen. De chirurg zei: (Er is een medicijn nodig om te verdoven, zodat hij de pijn niet voelt. Anders zal hij het niet kunnen verdragen.) Amîr antwoordde hierop: (Zoveel moeite is niet nodig. Laat iemand komen die met een mooie stem Qur'ân al-karîm kan oplezen en laat hem Qur'ân al-karîm reciteren. Wanneer jullie een verandering zien in mijn gezicht, snij mijn voet er dan af. Ik zal er niets van merken.) Ze deden wat hij vroeg. Er kwam iemand die met een mooie stem Qur'ân al-karîm begon te reciteren. Âmir's gezicht veranderde van kleur. De chirurg sneed zijn been eraf vanaf de helft van zijn dij. Hij schroefde de wonde dicht en wikkelde er een verband omheen. De persoon die Qur'ân al-karîm aan het reciteren was, stopte. Âmir kwam tot bewustzijn en vroeg: (Hebben jullie het eraf gesneden?) Ze zeiden: (Ja, we hebben het eraf gesneden.) Ze hadden zijn been geamputeerd, verschroeid en er een verband omheen gewikkeld zonder dat hij er iets van had gemerkt. Vervolgens zei hij: (Geef mijn geamputeerde been aan mij.) Ze gaven hem zijn been. Hij hief het omhoog en zei: (O Rabb, U bent het Die geeft. En ik ben Uw dienaar. De wetgeving is Uw wetgeving, de qadâ', Uw qadâ'. Dit is een voet dat indien er in het Hiernamaals het gebod komt en U vraagt: (Heb je dan nooit een stap gezet in de richting van een zonde?), dan kan ik zeggen: (Ik heb nooit zonder dat het op Uw bevel was, een stap gezet of een keer ingeademd.)

Verhaal: Opoffering voor het Gebed

In de tijden dat Bursa nog niet in handen was van de Ottomanen, had een van de Grieken die woonde in de stad, zich stiekem bekeerd tot de islam. Een zeer goede vriend, vroeg de Griek naar de reden hierachter:

“Hoe komt het dat je de godsdienst van je vader en grootvaders hebt verlaten?” vroeg hij verwijtend. Het antwoord van de Griek was zeer betekenisvol. Hij legde zijn bekering/de situatie aan zijn vriend als volgt uit:

Eens hadden ze een van gevangen moslims bij mij achtergelaten. Op een dag zag ik dat deze gevangene in de kamer waar hij opgesloten zat,

zich voorover boog en weer opstond. Ik ging naar hem toe en vroeg wat hij deed. Toen hij klaar was met zijn bewegingen, wreef hij met zijn handen over zijn gezicht en vertelde hij mij dat hij aan het bidden was. Hij zei dat hij me voor elk gebed een goudstuk zou geven, indien ik hem hiervoor toestemming zou verlenen. Ik werd hebzuchtig. Met de dag verhoogde ik het bedrag. Ik ging zelfs zo ver, dat ik voor elk gebed/gebedstijd tien goudstukken vroeg. Hij aanvaardde het. Ik stond versteld van zijn opoffering voor zijn daden van aanbidding. Op een dag vertelde ik hem dat ik hem zou vrijlaten. Hij was ontzettend blij. Hij hief zijn handen omhoog en verrichtte voor mij de volgende du'â:

(O mijn Allah! Vereer deze dienaar van U met î mân!) Op dat ogenblik voelde ik in mijn hart de wens om moslim te worden. Dit gevoel werd zo sterk dat ik onmiddellijk de **(Kalima ash-shahâdah)** uitsprak en moslim werd.

Deel 4

DE VERSCHILLENDE SOORTEN GEBEDEN

De gebeden die de moslims geboden werden om uit te voeren, worden onderverdeeld in drie groepen namelijk de fard, wâjib en nâfilah (vrijwillige) gebeden.

1- Fard gebeden: De fard gedeelten van de vijf dagelijkse gebeden, de twee rak'ah fard van het Vrijdagsgebed en het janâza-gebed, zijn fard gebeden. (Het janâza-gebed is fard al-kifâya.)

2- Wâjib gebeden: Het witr gebed, de 'Eid-gebeden, nazr gebeden (gebed dat werd geofferd) en nâfilah gebeden die men is beginnen uit te voeren, maar niet heeft voltooid. Het is wâjib om een gemist witr gebed te verrichten als qadâ.

3- Nâfilah gebeden: De sunnah gedeelten van de vijf dagelijkse gebeden, het tarâwih gebed en gebeden die verricht wordt met de intentie om thawâb (beloning) te verkrijgen zoals het tahajjud, tahiyatul-masjid, ishrâq, duhâ, awwâbin, istikhâra en tasbîh gebed. Dit zijn vrijwillige gebeden, dus het is geen verplichting om ze uit te voeren. Indien de persoon geen fard of wâjib gebeden in te halen heeft, dan zal hij voor zijn nâfilah gebeden eveneens thawâb ontvangen.

DE VIJF DAGELIJKSE GEBEDEN

Het gebed is een gebod van Allâhu ta'âlâ. Hij vermeldt op meer dan honderd plaatsen in de Qur'ân al-karîm de woorden **(Verricht het gebed!)**. Elke moslim die oordeelkundig is en de puberteit heeft bereikt, dient vijf keer per dag het gebed uit te voeren. Deze plicht staat vermeld in de Qur'ân al-karîm en de hadîth ash-sharîfs.

In de 17^e en 18^e âyat al-karîma's van sûra Ar-Rûm wordt gezegd: **(Verricht tasbîh (verheerlijking) tot Allah in de avond en ochtend tijden. De hamd (lof) die degenen in de hemelen en op aarde verrichten, en de hamd op de tijden van namiddag en middag, zijn voor Allâhu ta'âlâ.)** In de 239^e âyat van sûra Al-Baqarah wordt gezegd: **(Bescherm/Waak over uw gebeden en het namiddag gebed!** [Met andere woorden, blijf voortdurend jullie gebeden verrichten.]) In de tafsîr (exegese) boeken staat vermeld dat de woorden 'tasbîh' en 'hamd' die voorkomen in de âyat al-karîma, 'gebed' betekenen. In de 114^e âyat van sûra Hûd wordt gezegd:

(Verricht het gebed aan de twee uitersten van de dag [tijdens de middag en namiddag] **en op drie tijdstippen dicht bij de nacht** [’s avonds, late avond en ’s morgens] **zoals het hoort! Voorzeker, deze hasanaat** [de beloning voor de vijf dagelijkse gebeden] **vernietigt de** [kleine] **zonden. Dit is een raadgeving voor zij die er leringen uit trekken.)**

Onze Profeet Muhammad (‘alayhissalâm) heeft verteld: **(Allâhu ta’âlâ heeft Zijn dienaren verplicht om elke dag vijf keer het gebed uit te voeren. De persoon die een correcte wudû’ verricht, deze vijf gebeden uitvoert op de voorgeschreven tijden, en de ruku’ en sajda’s correct uitvoert, zal vergeven worden door Allâhu ta’âlâ.)**

De vijf dagelijkse gebeden bestaan in totaal uit veertig rak’ah. Hiervan zijn er zeventien fard. Drie rak’ah zijn wâjib en twintig rak’ah, sunnah. Dit kunnen we als volgt weergeven:

1 - Het ochtendgebed (Salât as-Sobh/Fajr): bestaat uit vier rak’ah. Eerst wordt het sunnah gedeelte bestaande uit twee rak’ah verricht, nadien het fard gedeelte, dat eveneens bestaat uit twee rak’ah. Dit sunnah gedeelte is zeer belangrijk. Volgens sommige geleerden is het zelfs wâjib.

2 - Het middaggebed (Salât ad-Dohr): bestaat uit tien rak’ah. Eerst wordt het eerste sunnah gedeelte bestaande uit vier rak’ah uitgevoerd, daarna het fard gedeelte bestaande uit vier rak’ah en tenslotte na de fard, het laatste sunnah gedeelte bestaande uit twee rak’ah.

3 - Het namiddaggebed (Salât al-‘Asr): bestaat uit acht rak’ah. Eerst wordt het sunnah gedeelte bestaande uit vier rak’ah verricht, daarna het fard gedeelte bestaande uit vier rak’ah.

4 - Het avondgebed (Salât al-Maghrib): bestaat uit vijf rak’ah. Eerst wordt het fard gedeelte bestaande uit drie rak’ah verricht, daarna het sunnah gedeelte bestaande uit twee rak’ah.

5 - Het late avond gebed (Salât al-‘Ishâ): bestaat uit dertien rak’ah. Eerst wordt het eerste sunnah gedeelte bestaande uit vier rak’ah, dan het fard gedeelte bestaande uit vier rak’ah, daarna het laatste sunnah bestaande uit twee rak’ah en tenslotte het **(Witr gebed)** bestaande uit drie rak’ah.

De eerste sunnah gedeelten van het namiddag- en late avond gebed zijn **(Ghayr al-mu’akkada)**; na de tweede rak’ah van deze gebeden leest men tijdens het zitten na **(Attahiyyâtu)**, ook de du’âs **(Allâhumma salli)** en **(Allâhumma bârik)** volledig op. Wanneer men weer opstaat voor de derde rak’ah, reciteert men alvorens de Basmala op te zeggen, de du’â **(Subhâ-**

naka). Het eerste sunnah gedeelte van het middaggebed is daarentegen **(Mu’akkad)**, met andere woorden het is sterk bevolen en is veel meer thawâb/verdienstelijk. Tijdens de eerste tashahhud, leest men net zoals bij de fard gebeden, enkel **(Attahiyyâtu)** op waarna men onmiddellijk weer opstaat voor de derde rak’ah. Wanneer men opstaat, reciteert men eerst de Basmala en daarna meteen **(Sûra Al-Fâtiha).**

Het is mustahab en heel thawâb/verdienstelijk om na de fard gedeelten van het middag en late avond gebed, vier rak’ah; en na het fard gedeelte van het avondgebed, zes rak’ah extra te bidden. Het is mogelijk om ze allen uit te voeren door aan het einde één salâm uit te spreken, of door de salâm uit te spreken na elke twee rak’ah. In beide gevallen, gelden de eerste twee rak’ah als de laatste sunnah gedeelten van het oorspronkelijke gebed. Deze mustahab gebeden mogen ook afzonderlijk uitgevoerd worden na de laatste sunnah gedeelten.

De eerste rak’ah begint wanneer men start aan het gebed, de andere rak’ah beginnen wanneer men weer rechtop staat en duurt todat men de volgende keer opnieuw rechtop staat. De laatste rak’ah duurt tot het uitspreken van de salâm. Bij een even aantal rak’ah gaat men zitten na de tweede sajda.

In elke rak’ah zijn er fards, wâjibs, sunna’s, mufsid en makrûh’s van het gebed. Op de volgende pagina’s zullen we deze toelichten volgens de **(HANAFÎ)** madhhab (rechtsschool).

DE FARDS VAN HET GEBED

Een fard is een absoluut gebod waarvan Allâhu ta’âlâ wil dat ze uitgevoerd wordt. Indien de fards van een ‘ibâdah (daad van aanbidding) niet nagekomen worden, zal die ‘ibâdah niet sahîh (geldig) en correct zijn. Het is fard om tijdens het verrichten van het gebed twaalf voorwaarden na te komen. Hiervan zijn zeven fards buiten het gebed, en vijf in het gebed. De fards buiten het gebed worden **(Shart)** genoemd, en deze in het gebed, worden **(Rukn)** genoemd. [Sommige geleerden hebben aangegeven dat de tahrîma takbîr wordt behoort tot de fards in het gebed. Bijgevolg, kent het gebed volgens hen, zes sharts en zes rukns.]

A) De Fards Buiten het Gebed (De shart’s):

1 - Tahârah van hadath (Reiniging van hadath): Dit betekent dat de persoon zonder wudû’, wudû’ moet verrichten en dat de persoon die junub is, ghusl moet uitvoeren.

2-Tahârah van najâsat (Reiniging van onreinheid): Dit betekent het reinigen van qaba en khaffîf najâsat (onreinheid) - dus dingen die in onze godsdienst najas (onrein) worden beschouwd- op de persoon die bidt, op zijn lichaam of kleding en de plaats waar hij zal bidden. (Bijvoorbeeld, zaken zoals bloed, urine en alcohol worden in onze godsdienst onrein beschouwd.)

3-Satr al-'awrah (Bedecking): Dit betekent het bedekken van de 'awrah plaatsen. Deze plekken bedekken is een gebod van Allâhu ta'âlâ. De lichaamsdelen waarvan het harâm (verboden) is voor een mukallaf persoon -dus die oordeelkundig is en de puberteit heeft bereikt- om te ontbloten tijdens het gebed; en om te tonen aan anderen op ieder ander moment; **en waarvan** het harâm is voor anderen om ernaar te kijken, worden (**'Awrah plaatsen**) genoemd. De 'awrah van de man is het gedeelte tussen de buik en de onderkant van de knie. Bij de vrouw is de 'awrah, het gehele lichaam uitgezonderd het gezicht en de handen.

4-Istiqbaal al-qiblah (Gericht zijn naar de qiblah): Dit houdt in dat men tijdens het bidden zich moet richten tot de qiblah. De qiblah van de moslims is het veld van de (**Kâ'ba**) dat zich bevindt in de stad Mekka al-mukarramma. Met andere woorden, de ruimte vanaf de grond tot aan de 'Arsh, wordt gerekend tot de qiblah.

5-Waqt (Tijdstip): Dit betekent dat het gebed op zijn voorgeschreven tijd moet verricht worden. Anders gezegd, men moet weten dat de gebedstijd voor dat gebed is aangebroken en daarbij is het noodzakelijk dat men de intentie in zijn hart heeft om het gebed van die gebedstijd te verrichten.

6-Niyyah (Intentie): Dit betekent de intentie **met het hart verrichten wanneer men begint met het gebed. Deze intentie enkel uitspreken** met de tong wordt niet als niyyah beschouwd. De niyyah verrichten voor het gebed betekent het in het hart brengen van de naam van het gebed, zijn tijdstip, de qiblah en het voornemen om de imâm **te volgen indien men in jamâ'ah** bidt. De niyyah wordt verricht tijdens het opzeggen van de takbîr in het begin van het gebed. De niyyah die na de takbîr wordt gedaan, is niet geldig en dat gebed zal niet aanvaard worden.

7-Tahrîma takbîr: Dit betekent (**Allâhu akbar**) zeggen wanneer men begint met het gebed. Deze takbîr in het begin van het gebed wordt ook wel (**Iftitah takbîr**) genoemd. Wanneer een ander woord wordt gebruikt, wordt men niet beschouwd de takbîr te hebben uitgesproken.

B) De Fards In het Gebed (Rukn's):

Er zijn vijf fards die moeten nagekomen worden tijdens het bidden. Elk van deze vijf fards worden (**Rukn**) genoemd. Dit zijn de fards in het gebed:

1 - Qiyâm: Dit betekent het rechtop staan in het begin en tijdens het gebed. Een zieke die niet rechtop kan staan, voert het gebed zittend uit. De persoon die niet zittend kan bidden, verricht het gebed liggend met gebaren. Het is niet toegestaan om het gebed zittend op een stoel uit te voeren.

2 - Qirât: De betekenis hiervan is reciteren met de tong. Het betekent tijdens het gebed, een sûra (hoofdstuk) of **âyat** (vers) reciteren uit de Qur'ân al-karîm.

3 - Ruku': Dit betekent vooroverbuigen en de handen op de knieën plaatsen na het beëindigen van de qirât. Bij de ruku' zegt men tenminste drie keer (**Subhâna rabbiyal 'adzîm**) op. Terwijl men terug overeind komt, zegt men (**Sami'allâhu liman hamidah**), en wanneer men overeind gekomen is, zegt men (**Rabbanâ lakal-hamd**).

4 - Sajda: Dit houdt in dat men na de ruku' een prostratie uitvoert waarbij men knielt op de grond. Sajda betekent twee keer achter elkaar de handen, het voorhoofd en de neus op de grond plaatsen en knielen. Bij elke sajda zegt men tenminste drie keer (**Subhâna rabbiyal 'alâ**).

5 - Qa'da al-âkhira: Bij de laatste rak'ah zodanig lang zitten dat men (**Attahiyyâtu**) kan oplezen. Dit wordt ook wel de (**laatste zithouding**) genoemd.

Het feit dat het gebed een voorname/grootse plicht is en tevens de meest belangrijke 'ibâdah, kan begrepen worden uit de talrijkheid van zijn voorwaarden. Als we daar nog de wâjibs, sunna's, mustahabs, makrûhs en mufsidis bij rekenen, dan kunnen we hieruit afleiden hoe een dienaar zich moet presenteren in de aanwezigheid van zijn Rabb en hoe dit daadwerkelijk hoort te zijn. Dienaren zijn onbekwame/machteloze, zwakke en zielige schepsels. Bij elke ademhaling zijn ze afhankelijk van hun Schepper, Allâhu ta'âlâ. Het gebed is een 'ibâdah die de dienaar zijn onbekwaamheid/onmacht doet beseffen.

Wel in dit boek zullen deze kwesties achtereenvolgens/volgens belangrijkheid/in deze volgorde uitgelegd worden.

DE VOORWAARDEN VAN HET GEBED

1-REINIGING VAN HADATH:

In dit hoofdstuk zullen we de wudû', ghusl en tayammum bespreken.

WUDÛ' (KLEINE WASSING) VERRICHTEN:

Wudû' verrichten behoort tot de fards van het gebed. Het is eveneens noodzakelijk om wudû' te verrichten om de Qur'ân al-karîm vast te houden, tawâf uit te voeren rond de Kâ'ba, sajda at-tilâwah te verrichten en het ja-nâza-gebed uit te voeren. Het is heel thawâb/verdienstelijk om altijd in een staat van wudû' te zijn, om in die staat in bed te kruipen en te eten en drinken.

Zij die sterven in een staat van wudû', zullen de thawâb (beloning) voor martelaarschap krijgen. Onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft gezegd:

(Al wie sterft in een staat van wudû', zal de pijn tijdens het sterven niet voelen/ervaren. Want wudû' is een teken van het hebben van îmân. Het is de sleutel van het gebed en reinigt het lichaam van zonden.)

(Wanneer de moslim een wudû' verricht, verlaten zijn zonden hem via zijn oren, ogen, handen en voeten. Wanneer hij gaat zitten, zal hij zitten als iemand die is vergeven.)

(De meest voorspoedige/gunstige onder alle daden is het gebed. Zij die voortgaan met de wudû'/geregeld wudû' hebben, zijn enkel de gelovigen. De gelovige dient overdag in een staat van wudû' te zijn en 's nachts met een wudû' te gaan slapen. Wanneer hij dit doet, zal hij onder de bescherming zijn van Allâhu ta'âlâ. Wanneer een persoon in een staat van wudû' eet en drinkt, zullen het voedsel en het water in zijn buik dhikr (het gedenken van Allâhu ta'âlâ) verrichten. Zolang ze in zijn buik zitten, zullen ze istighfâr verrichten voor hem.)

Bij de wudû' zijn er fards, sunna's, adabs, zaken die mamnû' (verboden) zijn en die de wudû' verbreken. Indien een persoon die weet dat hij geen geldige wudû' heeft, zonder een dharûrat het gebed uitvoert, dan zal hij kâfir (ongelovig) worden. Indien de wudû' van een persoon tijdens het bidden verbroken wordt, dan dient hij onmiddellijk de salâm uit te spreken in de richting van een schouder en het gebed te verlaten. Hij moet voordat de gebedstijd verstreken is, opnieuw wudû' verrichten en het gebed vanaf het begin opnieuw uitvoeren.

De Fards van de Wudû'

In de Hanafî madhhab zijn er vier fards bij de wudû':

1 - Het gezicht een keer wassen.

2 - Beide armen samen met de ellebogen een keer wassen.

3 - Masah uitvoeren -met andere woorden, met de natte hand over het hoofd strijken- over een vierde van het hoofd.

4 - Beide voeten, samen met de hielbenen/iets hogere knobbels/enkels aan beide kanten, een keer wassen.

In de Shâfi'î madhhab horen de niyyah en tartîb (in volgorde wassen) eveneens bij de fard; de niyyah dient verricht te worden tijdens het wassen van het gezicht. Als de persoon de niyyah uitvoert voordat zijn gezicht in contact komt met water, dan zal zijn wudû' niet sahîh (geldig) zijn. Het is fard om de baard op het gezicht en de kin te wassen. In de Mâlikî madhhab zijn dalk [wrijven] en muwâlât [de ledematen achter elkaar wassen zonder te pauzeren] fard. De Shi'ieten wassen hun voeten niet. Ze voeren masah uit over hun blote voeten.

Hoe Wordt de Wudû' Verricht?

1 - Wanneer men begint met de wudû', zegt men deze du'â op:

Bismillâhil-adzîm. Walhamdu lillâhi 'alâ dînil-Islâm. Wa 'alâ tafîq-il-îmân. Alhamdu lillâhil-ladhî ja'alal mâ'a tahûran wa ja'alal-is-lâma nûran¹. Daarna wast men drie keer de handen tot aan de polsen.

2 - Wanneer men drie keer met de rechterhand water brengt in de mond, zegt men deze du'â op:

Allâhummas-qinî min hawdi nabiyyika ka'san lâ azma'u ba'dahu abadan².

3 - Met de rechterhand brengt men drie keer water in de neus en met de linkerhand snuit men de neus. Wanneer men water brengt in de neus:

Allâhumma arihnî râyihatal jannati warzuqnî min na'îmihâ. Wa lâ

1 Ik begin (met de naam) van Allâhu ta'âlâ die 'Adzîm is. Alle hamd aan Allâhu ta'âlâ die (ons) de godsdienst islam heeft gegeven en îmân heeft verleend. Alle hamd aan Allah die water reinigend heeft gemaakt en de islam, nûr.

2 O mijn Allah! Laat mij, deze dienaar van U een glas drinken van de hawd an-Nabî waar men na het drinken ervan, nooit meer dorst zal hebben.

turihnî râyihatan-nâr³.

1 - Wanneer men water in de handen neemt en het gezicht vanaf het voorhoofd tot onder de kin, en tot aan de slapen wast, zegt men deze du'â op:

Allâhumma bayyid wajhî bi nûrika yawma tabyaddu wujûhu awliyâ'ika wa lâ tusawwid wajhî bi dhunûbî yawma taswaddu wujûhu a'dâ'ika⁴.

2 - Wanneer men met de linkerhand de rechterarm (drie keer) tot aan de elleboog wast, zegt men deze du'â op:

Allâhumma a'tinî kitâbî bi yamînî wa hâsibnî hisâban yasîran⁵.

3 - Wanneer men met de rechterhand de linkerarm (drie keer) tot aan de elleboog wast, zegt men deze du'â op:

Allâhumma lâ tu'tinie kitâbî bi shimâlie wa lâ min warâ'i dzahrî wa lâ tuhâsibnî hisâban shadîdan⁶.

4 - Na het wassen van beide armen, wanneer men de handen opnieuw wast en met die vochtigheid op de handen masah uitvoert over het hoofd, zegt men deze du'â op:

Allâhumma harrim sha'rî wa basharî 'alan-Nâr. Wa adzillanî tahta dzillî 'arshika yawma lâ dzilla illâ dzillu 'arshika⁷.

5 - Terwijl men met de wijsvingers van beide handen water brengt in de oorgaten, voert men masah uit met de duimen over de achterkant van de oren. Tegelijkertijd zegt men deze du'â op:

Allâhummaj'alnî minalladhîna yastami'ûnal qawla fa yattabi'ûna

- 3 O mijn Allah! Laat mij de geur van het Paradijs ruiken en voorzie mij van rizq (levensvoorzieningen) met de gunsten van het Paradijs. En niet met de geuren van de Hel.
- 4 O mijn Allah! Verlicht mijn gezicht net zoals U het gezicht van awliyâ' verlicht (wit maakt) met Uw nûr. Maak op de Dag dat het gezicht van Uw vijanden zwart zal zijn, mijn gezicht niet zwart door mijn zonden.
- 5 O mijn Allah! Geef mijn boek langs mijn rechterkant en maak mijn verantwoording gemakkelijk voor mij.
- 6 O mijn Allah! Geef mijn boek niet langs mijn linkerkant of van achter. Maak mijn verantwoording niet moeilijk voor mij.
- 7 O mijn Allah! Werp/Gooi mijn lichaam en haren niet in de Hel. Plaats mij in de schaduw van de 'Arsh al-'alâ op de Dag dat er geen schaduw zal zijn (te vinden zal zijn).

ahsanahû⁸.

6 - Wanneer men masah uitvoert over de nek met de bovenkant van de handen, zegt men deze du'â op:

Allâhumma a'tiq raqabatî minan-Nâr⁹.

7 - Na het uitvoeren van masah over de nek, wast men drie keer de rechtervoet tesamen met de hielbenen/knobbels/enkels aan beide kanten. Hierbij steekt men de pink van de linkerhand telkens langs onder, tussen de tenen (khilâl), te beginnen bij de kleine teen van de rechtervoet. Tegelijkertijd zegt men deze du'â op:

Allâhumma thabbit qadamayya 'alas-sirâti yawma tazillu fihil-aqdâmu¹⁰.

8 - Men wast drie keer de linkervoet samen met de hielbenen/knobbels/enkels aan beide kanten en voert tegelijkertijd met de pink van de linkerhand khilâl uit tussen de tenen; dit keer te beginnen bij de grote teen en naar de kleine teen toe. Tegelijkertijd zegt men deze du'â op:

Allâhumma lâ tatrud qadamayya 'alas-sirâti yawma tatrudu kullu aqdâmi a'dâika. Allâhummaj-al sa'yî mashkûran wa dhanbî maghfûran wa 'amalî maqbûlan wa tijâratî lan tabûra¹¹.

Onze Profet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) vertelt: **(Indien iemand na het verrichten van wudû' naar de hemel kijkt en de volgende du'â opleest, dan zal hadrat Allâhu ta'âlâ zijn zonden vergeven, het bevestigen met een ondertekening van aanvaarding en dit onder de 'Arsh al-'alâ bewaren: (Subhânakallâhumma wa bi hamdika. Ash-hadu an lâ ilâha illâ anta wahdaka lâ sharîka laka astaghfiruka wa atûbu ilayka ash-hadu an lâ ilâha illallah wa ash-hadu anna Muhammadan 'abduka wa Rasûluka¹².) Op de Dag des Oordeels zal de persoon die deze**

- 8 O mijn Allah! Laat mij toebehoren aan zij die luisteren en zich houden aan het mooiste woord.
- 9 O mijn Allah! Bevrijd mijn nek van het vuur.
- 10 O mijn Allah! Laat op de Dag dat voeten zullen uitglijden, mijn voeten stilstaan op de Sirât.
- 11 O mijn Allah! Laat mijn voeten niet uitglijden op de Dag dat de voeten van Uw vijanden zullen uitglijden op de Sirât. O mijn Allah! Maak mijn werken gunstig. Vergeef mijn zonden. Aanvaard mijn daden. Maak mijn handel halâl!
- 12 O mijn Allah! Ik verricht tasbîh en tanzîh tot U met Uw hamd. Ik getuig dat er geen aanbedene bestaat buiten U, dat U enig bent en geen sharîk (deelgenoot) heeft en dat Muhammad ('alayhissalâm) Uw dienaar en Rasûl (Boodschapper) is.

du'â heeft opgezegd, komen en de ajr van die beloning ontvangen.)

In een hadîth ash-sharîf heeft hij het volgende gezegd: (**Hadrat Allâhu ta'âlâ zal de persoon die na het verrichten van wudû' een keer sûra Al-Qadr opleest, registreren bij de siddîqs; als hij het twee keer opleest, bij de martelaren en als hij het drie keer opleest, zal hij op de Dag der Opstandig samen zijn/herrezen worden met de profeten.**)

In een andere hadîth ash-sharîf heeft hij gezegd: (**Wanneer een persoon na het verrichten van wudû', tien keer salâtu salâm (gebeden en zegeningen) brengt over mij, dan zal hadrat Allâhu ta'âlâ het verdriet van die persoon wegnemen, hem verheugen en zijn du'â aanvaarden.**)

Indien men de du'âs van wudû' niet kent, dan hoeft men ze niet op te lezen. Men dient ze echter op een korte tijd uit het hoofd te leren en ze op te zeggen tijdens het verrichten van wudû'. Het is erg thawâb/verdienstelijk. Tegen het einde van de wudû' of wanneer men de wudû' voltooid heeft, is het heel thawâb/verdienstelijk om deze du'â te reciteren: (**Allâhum-maj'alnî minat-tawwâbîn, waj'alnî min-al-mutatahhirîn, waj'alnî, min 'ibâdik-as-sâlihîn, waj'alnî minal-ladhîna lâ khawfun 'alayhim wa lâhum yahzanûn.**)

De persoon die de du'âs van wudû' niet kent, dient tijdens het wassen van elke ledemaat de (**Kalima ash-shâhadah**) op te zeggen, zodat hij op deze manier veel thawâb (beloning) kan verkrijgen.

TOELICHTING: Zie pagina.... voor de du'âs van wudû' in het Arabisch!

Indien je verstandig bent, verricht dan het gebed, want het is de kroon der geluk, Weet dat het gebed de mi'râj is van de mu'min!

De Sunna's van de Wudû'

Er zijn achttien sunna's bij de wudû':

1- De Basmala opzeggen wanneer men begint met de wudû'.

2-De handen samen met de polsen drie keer wassen.

3-De mond drie keer wassen, telkens met vers water. Dit wordt (**Mad-mada**) genoemd.

4-De neus drie keer wassen, telkens met vers water. Dit wordt (**Istins-haq**) genoemd.

5-De niet-zichtbare huid onder de wenkbrauwen, baard en snor nat maken tijdens het wassen van het gezicht.

6-De onderkant van beide wenkbrauwen nat maken tijdens het wassen van het gezicht.

7-Masah uitvoeren over het hangende gedeelte van de baard.

8-Khilâl uitvoeren door de natte vingers van de rechterhand zoals een kam in het hangende gedeelte van de baard te steken.

9-Over de tanden met iets wrijven, de tanden reinigen. [Het gebruik van de miswâk is een belangrijke sunnah.]

10-Een keer masah uitvoeren over het gehele hoofd.

11-Een keer masah uitvoeren over beide oren.

12-Met drie aaneengrenzende vingers van beide handen, een keer masah uitvoeren over de nek.

13-Khilâl uitvoeren tussen de vingers en tenen.

14-De delen die gewassen moeten worden, drie keer wassen.

15-De niyyah uitvoeren met het hart wanneer men het gezicht begint te wassen.

16-Tartîb, dus wassen op volgorde.

17-Dalk. Zacht wrijven over de gewassen delen.

18-Muwâlât. Elk ledemaat op een snelle wijze en vlak achter elkaar wassen.

De Adabs van de Wudû'

Er zijn achtentwintig adabs bij de wudû':

In deze context betekent adab, **zaken die** thawâb opleveren wanneer ze uitgevoerd worden maar die geen zonde zijn indien ze worden nagelaten. Daarentegen wanneer een sunnah wordt nageleefd, dan is dit thawâb/verdienstelijk, maar als het wordt nagelaten, dan is dit tanzîhan makrûh. Adabs worden ook wel mandûb of mustahab genoemd. Dit zijn de adabs van de wudû':

1-De wudû' uitvoeren voordat de gebedstijd is aangebroken. (Geëxcuseerde personen dienen hun wudû' te verrichten nadat de gebedstijd is aangebroken.)

2-Tijdens het reinigen bij het toiletbezoek, zich zo richten dat de qiblah zich bevindt aan zijn rechter- of linkerkant. Het is tahrîman makrûh om tijdens het toiletbezoek zich zo te richten dat de qiblah zich voor of achter hem bevindt.

3-Zich reinigen met water bij het toiletbezoek, indien er de edele delen niet bevuild zijn met najâsat/indien er geen najâsat aanwezig was.

4-Zich afdrogen met een stuk doek na zich gereinigd te hebben bij het toiletbezoek.

5-De 'awrah plaatsen meteen terug bedekken na zich gereinigd te hebben bij het toiletbezoek.

6-Geen hulp vragen aan iemand anders maar de wudû' zelf verrichten.

7-Wudû' verrichten in de richting van de qiblah.

8-De Kalima ash-shahâdah oplezen tijdens het wassen van elke ledemaat.

9-De du'âs van wudû' reciteren.

10-Het water met de rechterhand in de mond brengen.

11-Het water met de rechterhand in de neus brengen.

12-De neus met de linkerhand reinigen.

13-Tijdens het wassen van de mond, de tanden reinigen met een (**Miswâk**). Als er geen miswâk voorhanden is, mag men een tandenborstel gebruiken.

14-Tijdens het wassen van de mond, de mond spoelen als men niet aan het vasten is. Het is sunnah om lichtjes te gorgelen zowel tijdens de wudû' als de ghusl. Tijdens het vasten is dit makrûh.

15-Tijdens het wassen van de neus, het water opsnuiven tot dichtbij het neusbot.

16-Tijdens het uitvoeren van masah over de oren, een vinger in het oorgat steken.

17-Tijdens het uitvoeren van takhlîl tussen de tenen, de pink van de linkerhand tussen de tenen steken.

18-Tijdens het wassen van de handen, een losse ring verschuiven. Een strakke ring verschuiven is fard.

19-Geen water verspillen ook al is het in overvloed beschikbaar.

20-Niet zodanig weinig water gebruiken, alsof het lijkt dat men olie smeert. (Van de plaats die drie keer is gewassen, moeten er tenminste twee druppels water vanaf vallen.)

21-De teil die men gebruikt heeft voor de wudû', weer vol met water achterlaten.

22-Op/aan het einde of in het midden van de wudû', de du'â (**Allâhum-maj'alnî minat-tawwâbîn...**) reciteren.

23-Na de wudû', het (**Subhâ**) gebed, dus 2 rak'ah gebed verrichten.

24-Wudû' verrichten wanneer men al in een staat van wudû' is. Met andere woorden, wanneer men na het bidden nog in een staat van wudû' is, opnieuw wudû' verrichten voor het volgende gebed.

25-Tijdens het wassen van het gezicht, de binnenste ooghoeken schoonmaken en de gedroogde korstjes rond de ogen weghalen.

26-Tijdens het wassen van het gezicht, de armen en de voeten, iets meer wassen dan het gedeelte dat verplicht is om te wassen. [Tijdens het wassen van de armen, dient men de handpalmen te vullen met water en dit water naar de elleboog toe te laten stromen.]

27-Tijdens het verrichten van wudû', het gebruikte water niet laten spatten op zijn kleding en lichaam.

28-Wanneer iets dat niet makrûh is in de eigen madhhab, maar fard is in een andere madhhab, dan is het mustahab om dit uit te voeren.

Zaken die Verboden Zijn tijdens het

Uitvoeren van de Wudû'

Er zijn twaalf zaken die verboden zijn tijdens het uitvoeren van de wudû'. Het is harâm of makrûh om ze uit te voeren. Deze zijn als volgt:

1-Tijdens de kleine of grote boodschap in het toilet of in de buitenlucht, dient men zich zo te richten dat de qiblah zich niet voor of achter zich/hem bevindt.

2-Het is harâm (verboden) om in de aanwezigheid van iemand anders zijn 'awrah plaatsen te ontbloten, om zich te reinigen bij het toiletbezoek.

3-Men dient zich bij het toiletbezoek niet te reinigen met de rechterhand.

4-Wanneer er geen water beschikbaar is, is het makrûh om zich bij het

toiletbezoek te reinigen met voedingswaren, mest, botten, voedsel voor dieren, kolen, andermans bezit, een stuk van een bloempot of een dakpan, riet, bladeren, een stuk doek of papier.

5-Men dient niet te spugen of de neus te snuiten in de bassin waar men wudû' verricht.

6-Men moet de ledemaat die gewassen dient te worden tijdens de wudû', niet veel meer of veel minder wassen dan de voorgeschreven limiet. Noch moet men ze meer of minder dan drie keer wassen.

7-Men dient de ledematen van wudû' niet te drogen met het doek waarmee men zich heeft afgedroogd na het reinigen tijdens het toiletbezoek.

8-Men dient tijdens het wassen van het gezicht het water niet te laten kletsen op het gezicht. Men moet het water vanaf de bovenkant van het voorhoofd naar beneden toe laten lopen.

9-Men dient niet te blazen over het oppervlak van het water.

10-Men dient de mond en de ogen niet stevig gesloten te houden. De wudû' zal niet aanvaard worden, wanneer er zelfs ook maar een klein stukje van het zichtbare gedeelte van de lippen of de oogleden droog blijft.

11-Men dient de neus niet te snuiten met de rechterhand.

12-Men moet niet meer dan een keer masah uitvoeren over het hoofd, de oren of de nek, door de handen elke keer nat te maken. Het mag herhaald worden zonder de handen telkens weer nat te maken.

HET GEBRUIK VAN DE MISWÂK: Het is sunnah al-mu'akkada om tijdens het uitvoeren van de wudû', een miswâk te gebruiken. In een hadîth ash-sharîf wordt gezegd: **(Het gebed dat uitgevoerd wordt na het gebruik van een miswâk, is zeventig keer meer voortreffelijk dan het gebed dat zonder miswâk wordt uitgevoerd.)**

In het boek **(Sirâj-oel-wahhâj)** staat vermeld dat het gebruik van de miswâk vijftien voordelen heeft:

1-Het zorgt ervoor dat de persoon op het moment van overlijden de Kalima ash-shahâdah uitspreekt.

2-Het versterkt het tandvlees.

3-Het remt de slijmproductie.

4-Het reguleert de galafscheiding.

5-Het neemt pijn in de mond/tandpijn weg.

6-Het elimineert een slechte adem/mondgeur.

7-Allâhu ta'âlâ zal tevreden over hem zijn.

8-Het versterkt de aders/arteriën in het hoofd.

9-Het maakt de duivel verdrietig.

10-Het brengt nûr in de ogen.

11-Hij zal veel khayr en hasanât (goede daden) hebben.

12-Hij zal gehandeld hebben volgens de sunnah.

13-Zijn mond zal rein worden.

14-Hij zal een fasîh al-lisân worden, dus een welbespraakt persoon.

15-De thawâb (beloning) voor twee rak'ah gebed dat verricht wordt na het gebruik van een miswâk is veel meer dan de thawâb voor zeventig rak'ah gebed dat verricht wordt zonder het gebruik van een miswâk.

De miswâk is een tak van de arak boom die groeit in Saoedi-Arabië. Aan de rechte uiteinde wordt de buitenste schil ongeveer twee cm eraf gehaald. Dit stuk laat men enkele uren weken in water. Als men het vervolgens platmaakt, zal het uiteengaan als een borstel. Als er geen arak bomen te vinden zijn, kan het gemaakt worden van de tak van een olijfbom. Vrouwen dienen in plaats van een miswaak te gebruiken, te kauwen op een kauwgom met de intentie deze sunnah te volbrengen.

Zaken waarop Men Moet Letten tijdens het

Uitvoeren van de Wudû'

Zolang er geen dharûrat of noodzaak is, dient men zich te houden aan de volgende tien punten:

1-Een persoon wiens beide handen gehandicapt/verlamd (of die helemaal geen handen heeft) zijn, kan zich niet reinigen bij het toiletbezoek. Hij verricht tayammum door zijn armen te wrijven tegen aarde en zijn gezicht tegen een muur. Indien hij een wonde heeft op zijn gezicht, dan dient hij het gebed te verrichten zonder wudû' om het gebed niet na te laten.

2-Wanneer een persoon ziek is, helpen zijn vrouw, slavin, kinderen, broers en zussen hem om wudû' uit te voeren.

3-Reiniging met steentjes of dergelijke vervangt reiniging met water.

4-Als de persoon die gek is geworden of flauwgevallen is, niet bij be-

wustzijn komt binnen vierenwintig uur, dan dient hij de gemiste gebeden niet qadâ te doen (in te halen) nadat hij hersteld is. De persoon die zijn bewustzijn verliest heeft door alcoholische dranken, opium of medicatie, dient elk gemist gebed in te halen. De persoon die zodanig zwaar ziek is dat hij zelfs tijdens het liggen niet met het hoofd gebaren kan maken, en die zich langer dan vierentwintig uur in deze toestand bevindt, wordt vrijgesteld van het gebed, zelfs als hij bij bewustzijn is.

5-Het is mustahab om een speciale/hiervoor bestemde shalwar (brede broek) te dragen en het hoofd te bedekken wanneer men het toilet betreedt.

6-Men moet tijdens het betreden van het toilet niets in zijn handen hebben met de naam van Allâhu ta'ala erop of stukken uit de Qur'ân al-karîm. Ze moeten in iets gewikkeld zijn of in de broekzak zitten.

7-Men dient het toilet te betreden met de linkervoet en te verlaten met de rechervoet.

8-Men dient niet te praten in het toilet en de 'awrah plaatsen pas ontbloeten wanneer men eenmaal is gehurkt/gebukt.

9-Men dient niet te kijken naar zijn awrah plaatsen of naar najâsat. Men moet niet spugen in de WC.

10-Men dient geen kleine of grote boodschap te doen in ieder soort water, tegen een muur van een moskee, op een begraafplaats of op een weg.

Zaken die de Wudû' Verbreken

Er zijn zeven zaken die de wudû' verbreken. Dit zijn:

1-Dingen die uitgescheiden worden langs de voor- en achterkant:

a)Een kleine of grote boodschap doen, en winden laten.

b)Wanneer ihtikân, met andere woorden de uiteinde van een klyasma of een menselijke vinger langs de achterkant wordt ingebracht en er weer wordt uitgehaald, dan zal de wudû' verbroken worden indien het er vochtig uit komt. Indien het droog is, is het aangeraden om de wudû' te verversen.

c)Wanneer mannen en vrouwen tegen urineverlies een katoenen verband plaatsen ter hoogte van hun voorste edele delen en het gedeelte van dit verband dat er uitsteekt, nat wordt, dan wordt de wudû' verbroken.

2-Najs (onreine) zaken die uit de mond komen:

a)Als het braaksel de mond volledig vult. / Een mondvul braken/Overgeven, indien het een mondvul is.

b)Als er bij het spugen, meer bloed aanwezig is dan speeksel.

c)Volgens Imâm al-a'zam wordt de wudû' verbroken wanneer er vloeibaar bloed komt uit de maag of longen, ook al is het een kleine hoeveelheid.

d)De wudû' wordt verbroken wanneer de olie die in het oor werd gedruppeld, langs de mond eruit komt.

3-Zaken die uit de huid komen:

a)Bloed, pus en wanneer er enkel gelig water naar buiten komt.

b)Wanneer het bloed of gelig water bij een patiënt met de (water)pokken of welke abces/gezwel/ontsteking dan ook, zich verspreidt naar de plekken die tijdens de ghusl moeten gewassen worden; bijvoorbeeld, wanneer het bloed dat uit de neus komt, voorbij het neusbots daalt, en wanneer het bloed dat uit het oor komt, uit de opening van het oor komt.

c)Als het bloed of gelig water uit een wonde of abces, wordt geabsorbeerd door katoen/watje.

d)Als het bloed op een miswaak of tandenstoker, de mond heeft besmeurd/bevuild.

e)Als er vloeistof komt uit het oor, de navel of de tepels, gepaard met pijn of omwille van een ziekte.

f) Als een bloedzuiger veel bloed opzuigt, wordt de wudû' verbroken.

4-Slapen:

Wanneer men in slaap valt, liggend op de zij of steunend op de elleboog of op/tegen iets anders, wordt de wudû' verbroken.

5-Flauwvallen, gek worden, een epileptische aanval krijgen of zodanig dronken zijn dat men wankelt tijdens het lopen, verbreken de wudû'.

6-Hardop lachen tijdens een gebed met ruku' en sajda's, verbreekt zowel het gebed als de wudû'. Dit geldt echter niet voor een kind. Glimlachen tijdens het gebed verbreekt noch het gebed noch de wudû'. Als de personen in de buurt het horen, wordt dit (**Schaterlachen**) genoemd. Als men het zelf niet kan horen, is het (**Glimlachen**).

7-Mubâsharat al-fâhisha, anders gezegd de edele delen naakt tegen elkaar wrijven, verbreekt de wudû' zowel bij de man als bij de vrouw.

Als men weet dat men wudû' verricht heeft en nadien twijfelt of de wudû' verbroken is, dan wordt aangenomen dat men verkeert in een staat van wudû'. Als men weet dat de wudû' verbroken is en nadien twijfelt of men opnieuw wudû' verricht heeft, dient men wudû' te nemen.

Zaken die de Wudû' niet Verbreken

De volgende zaken verbreken de wudû' niet:

- 1-Wormen die uit de mond, het oor of uit een wonde op de huid komen.
- 2-Slijm overgeven.
- 3-Wanneer men bloed overgeeft of de hoeveelheid vloeibaar bloed die uit het hoofd komt, minder is dan de hoeveelheid speeksel. / Vloeibaar bloed dat uit het hoofd komt overgeven, verbreekt de wudû' niet, indien het minder is dan de hoeveelheid speeksel.
- 4-Als de hoeveelheid bloed die uit een tand komt, minder is dan de hoeveelheid speeksel.
- 5-Stroperig bloed dat uit het hoofd komt, ook al is het veel.
- 6-Als de hoeveelheid stroperig bloed dat uit de maag of longen komt, niet mondvul is.
- 7-Als de olie die in het oor werd gedruppeld, langs het oor of de neus naar buiten komt.
- 8-Als hetgeen dat werd opgesnoven in de neus, zelfs na een bepaald aantal dagen weer uit de neus komt.
- 9-Als men bloed ziet op hetgeen men heeft gebeten.
- 10-Om een bepaalde reden huilen zonder dat het gepaard gaat met pijn; en wanneer de ogen tranen tijdens het snijden van uien en door toedoen/ invloed van rook en gassen.
- 11-Wanneer een moeder haar kind zoogt.
- 12-Wanneer men zweet, ook al is het veel.
- 13-Wanneer insecten zoals vliegen, muggen, vlooiën of bedwants/wandluizen bloed zuigen, ook al is het veel.
- 14-Een kleine hoeveelheid bloed dat zich niet heeft verspreid en overgeven indien het niet mondvul is.
- 15-Als de persoon die aan het slapen is, niet omvalt wanneer hetgeen waartegen hij leunt, weggenomen wordt.
- 16-Slapen tijdens het gebed.
- 17-Slapen met het hoofd op de opgetrokken knieën.
- 18-Zittend slapen op de grond waarbij de voeten worden uitgestoken aan een kant.

19-Slapen op een onbedekt dier wanneer het dier op een heuvel klimt of op een vlakte loopt.

20-Glimlachen tijdens het gebed.

21-Als een persoon tijdens het gebed lacht en alleen hijzelf zijn lach hoort, dan wordt dit (**Dahk**) genoemd. Dahk verbreekt enkel het gebed.

22-De haren, baard, snor en nagels knippen.

23-Wanneer de korst van een wonde eraf valt, wordt de wudû' niet verbroken.

Gemakkelijkheden bij de Wudû' (Masah over Mast's en Wonden)

Masah betekent ergens overheen gaan, strijken. Er bestaan twee soorten masah:

1-MASAH OVER EEN MAST:

Een mast (khuff) is een schoen dat geen water doorlaat en dat het gedeelte van de voet dat fard is om te wassen, volledig omsluit. Het is niet toegestaan indien de mast zodanig groot is dat de tenen het uiteinde van de mast niet aanraken en de masah over een lege plek wordt uitgevoerd. De mast moet dermate stevig zijn en passen aan de voet dat het niet van de voet valt na een uur te hebben geloopt.

Het is toegestaan masah uit te voeren over een sok waarvan de zool en de bovenkant, of enkel de zool is voorzien van leer.

Het is eveneens toegestaan masah uit te voeren over een sok, indien het stevig is en niet naar beneden zakt tijdens het lopen.

Masts voorkomen dat de wudû'-loosheid overgaat op/naar de voeten. De mast's aantrekken nadat de voeten gewassen zijn en later/vervolgens wudû' verrichten, is toegestaan.

Masah wordt uitgevoerd op het bovenste gedeelte van mast's. Er wordt geen masah uitgevoerd over de onderkant, dus de zool van de mast. Om de masah volgens de sunnah uit te voeren, worden de vijf natte vingers van de rechterhand op de rechter mast en de vingers van de linkerhand op de linker mast parallel aan elkaar/in de volledige lengte vastgeplakt en van de uiteinden waar zich de tenen bevinden, naar boven, naar/richting de benen toe getrokken. De handpalmen raken de masts daarbij niet aan. Het is fard dat de mast drie vingers breed en drie vingers lang is/dat de masah uitgevoerd wordt over een oppervlakte van drie vingers breed en drie vingers lang.

Hoewel het toegestaan is masah uit te voeren met de bovenkant van de handen, is het sunnah om het te doen met de binnenkant van de hand.

Als de bovenkant van de masts nat wordt door te lopen op nat gras of door regen, dan geldt dit als masah.

De geldigheidsduur van masah over masts, is voor een muqîm (gevestigd, ingezetene, dus geen reiziger) persoon vierentwintig uur. Voor een musâfir (reiziger) is dit drie dagen en drie nachten, ofwel tweeëntwintig uur. Deze tijdspanne begint niet wanneer men de masts aantrekt, maar wanneer de wudû' verbroken wordt na het aantrekken van de masts. Wanneer de persoon die masts aanheeft, nadat zijn wudû' verbroken is, binnen de vierentwintig uur op reis gaat/vertrekt, dan mag hij gedurende drie dagen en drie nachten masah uitvoeren op deze masts. Als de persoon die musâfir was, muqîm is geworden en er vierentwintig uur verstreken is, dan dient hij de masts uit te trekken en de voeten te wassen tijdens de wudû'.

Het is niet toegestaan masah uit te voeren over een mast waarin een scheur zit, die zo groot is dat er drie tenen in passen. Indien de scheur kleiner is, dan is masah toegestaan. Als er op verschillende plaatsen van de masts scheurtjes zijn, en deze samen net zo groot zijn als een scheur waarin drie tenen passen, dan is het niet toegestaan om hierover masah uit te voeren. Indien er in een mast een scheur zit, die zo groot is dat er twee tenen zichtbaar zijn, en in de andere mast een scheur, die zo groot is dat er een of twee tenen zichtbaar zijn, dan mag men hierover masah uitvoeren. De grootte van een scheur dat masah onaanvaardbaar maakt, is de scheur waarbij drie volledige tenen zichtbaar zijn, en niet enkel de uiteinden van de drie tenen.

2-MASAH OVER WONDEN EN VERBANDEN:

Als het verwijderen van de zalf die gebracht wordt op of in een wonde, abces of schrammen en kloven/barsten in de huid; en als het losmaken of verwijderen van zaken zoals katoen/een watje, een draad/riet(?), gaasverband, pleister of verband, de wonde beschadigt, dan mag hierover masah uitgevoerd worden.

De persoon met een 'udhr (geldig excuus) voert wudû' uit wanneer hij wil. Met de uitgevoerde wudû' mag hij zo veel fard en naafila gebeden verrichten en Qur'ân al-karîm reciteren, als hij wil. Wanneer de gebedstijd voorbij is, zal zijn wudû' automatisch verbroken zijn. Hij moet bij het aanbreken van elke gebedstijd, opnieuw wudû' uitvoeren en mag alle soorten

'ibâdah (daden van aanbidding) verrichten totdat de gebedstijd voorbij is.

Om te kunnen beschouwd worden als een geëxcuseerd persoon, is het noodzakelijk dat datgene wat de wudû' verbreekt, voortdurend/aanhoudend aanwezig is. Kortom, wanneer een persoon gedurende een bepaalde gebedstijd, zijn staat van wudû' niet kan behouden, zodanig lang dat hij wudû' kan nemen en enkel een fard gebed kan verrichten, dan zal hij beschouwd worden als een geëxcuseerd persoon. Als de 'udhr van een geëxcuseerd persoon in elk van de volgende gebedstijden een keer, een beetje vloeit, dan wordt aangenomen dat zijn 'udhr nog steeds voortduurt.

GHUSL (Grote Wassing)

Om ervoor te zorgen dat het gebed correct is, dienen de wudû' en ghusl correct te zijn. Het is fard voor elke junub man en vrouw, en alle vrouwen wiens menstruatie- en kraamperiode geëindigd is, om ghusl uit te voeren wanneer er voor het einde van de gebedstijd nog voldoende tijd is om dat gebed te kunnen verrichten. Men wordt junub na geslachtsgemeenschap of een natte droom.

Onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) zegt: **(De persoon die opstaat om ghusl uit te voeren, zal net zo veel thawâb geschonken worden als het aantal haren op zijn lichaam [wat zeer veel betekent] en net zo veel zonden zullen vergeven worden. Zijn graad in het Paradijs zal verhoogd worden. De thawâb die zal gegeven worden voor zijn ghusl, zal meer gunstig zijn dan al het andere wat zich op aarde bevindt. Allâhu ta'âlâ zal tegen Zijn engelen zeggen: "Kijk naar Mijn dienaar! Hij staat 's nachts op zonder luiheid te tonen en verricht ghusl voor janâbat met de gedachte Mijn gebod na te komen. Getuig dat Ik de zonden van deze dienaar van Mij heb vergeven.)**

In een andere hadîth ash-sharîf wordt gezegd: **(Wanneer jullie onrein worden, haast jullie dan om ghusl uit te voeren! Want de Kirâman Kâtibîn engelen worden gekwetst door de persoon die junub rondloopt.)** Imâm al-Ghazâlî (rahmatullâhi 'alayh) heeft gezegd: "Iemand zei tegen mij in een droom: (Ik was een tijdje junub gebleven. Ze hebben mij nu een hemd van vuur aangedaan. Ik bevind mij nog steeds in het vuur.) In een hadîth ash-sharîf staat vermeld: **(De engelen van rahmah komen niet binnen in een huis waar zich een foto, hond of een junub persoon bevindt.)**

Als een persoon, of hij nu bidt of niet, een gebedstijd junub doorbrengt, dan zal hij zeer pijnlijk gestraft worden. Als het niet mogelijk is om zich

te wassen met water, mag men tayammum verrichten. Een junub persoon mag deze dingen niet uitvoeren: 1-Hij mag geen enkel gebed verrichten. 2-Hij mag de Qur'ân al-karîm of de âyats (verzen) van de Qur'ân niet aanraken. 3-Hij mag geen tawâf verrichten rond de Kâ'ba. 4-Hij mag de moskeeën en masjids niet betreden.

De Fards van de Ghushl

In de Hanafî madhhab zijn er drie fards bij de ghushl:

1-De binnenkant van de mond wassen. Indien in de mond een ongewassen plekje achterblijft ter grootte van de punt van een naald of indien de bovenste oppervlakte van de tanden en de tandholte niet nat worden, zal de ghushl niet geldig zijn/aanvaard worden.

2-De neus wassen. Indien er geen water kan komen onder het gedroogd slijm in de neus of de gekauwde stukjes brood in de mond, dan zal de ghushl niet geldig zijn/aanvaard worden. In de Hanbalî madhhab, is het wassen van de mond en de neus zowel tijdens de wudû' als de ghushl, fard. In de Shâfi'î madhhab, is het fard om de niyyah te verrichten tijdens het uitvoeren van ghushl.

3-Het gehele lichaam wassen. Het is fard om de navel te wassen alsook de snor, wenkbrauwen, baard en de huid hieronder, en de hoofdharen. Materies op de nagels, lippen, oogleden of op een bepaald deel van het lichaam die geen water doorlaten [zoals nagellak], vormen een hinder voor de geldigheid/aanvaarding?? van de goesoel.

De Sunna's van de Ghushl

1-Eerst de handen wassen.

2-De voorste en achterste edele delen wassen.

3-Het gehele lichaam reinigen van vuiligheid.

4-Wudû' verrichten voor de ghushl; tijdens het wassen van het gezicht, de niyyah verrichten voor ghushl. In de Shâfi'î madhhab is het fard om de niyyah te verrichten.

5-Het gehele lichaam drie keer al wrijvend wassen.

6-Na het wassen van het gehele lichaam, beide voeten wassen.

Hoe Wordt de Ghushl Verricht?

Ghushl zoals voorgeschreven door de sunnah wordt als volgt uitgevoerd:

1-Eerst wast men beide handen en de geslachtsdelen/edele delen, ook als deze schoon zijn. Men wast de plekken op het lichaam die bevuild zijn met najâsat.

2-Dan, voert men een volledige wudû' uit. Tijdens het wassen van het gezicht, verricht men de niyyah voor ghushl. Als er zich geen water verzamelt ter hoogte van de voeten, dient men eveneens de voeten te wassen.

3-Vervolgens giet men drie maal water over het hele lichaam. Eerst giet men drie maal water over het hoofd, daarna drie maal over de rechterschouder en tenslotte drie maal over de linkerschouder. Elke keer men giet, moet dat deel van het lichaam volledig nat worden. De eerste keer dat men giet, dient men zacht te wrijven.

Wanneer men tijdens de ghushl, het water dat over een bepaalde ledemaat wordt gegoten, laat stromen naar de andere ledematen, dan zullen die bijgevolg ook gereinigd worden. Bij de ghushl wordt het hele lichaam immers als een orgaan/ledemaat beschouwd. Daarentegen, als het water dat tijdens de wudû' over een bepaalde ledemaat wordt gegoten, een andere ledemaat nat maakt, dan wordt deze laatste niet gewassen beschouwd. Het is makrûh om na de ghushl opnieuw wudû' te verrichten. Als de wudû' tijdens het uitvoeren van ghushl echter verbroken wordt, dient men nogmaals wudû' te verrichten.

TOELICHTING (Personen met Gevulde of Gekroonde Tand):

In de Hanafî madhhab zal de ghushl niet geldig zijn/aanvaard worden indien de gedeelten tussen de tanden en de tandholten niet nat worden. Om deze reden, zal de ghushl van iemand met een gevulde of gekroonde tand niet sahîh (geldig) zijn. Zulke personen kunnen zich niet verlossen van de staat van janâbat. Indien er geen water kan komen onder de kroon of vulling die bestaat uit goud, zilver of andere niet naj's (onreine) materies, dan zal de ghushl niet jâ'iz (toegestaan) zijn volgens alle Hanafitische geleerden.

Tahtâwî schrijft op p.96 van zijn hâshiya (uitleg, commentaar) van (**Marâqil-falâh**) en eveneens in de Turkse vertaling hiervan namelijk (**Ni'mat-i Islam**): Het kan geen kwaad als een Hanafit de Shâfi'î madhhab imiteert om iets te kunnen uitvoeren dat hij niet kan doen volgens zijn eigen madhhab. Hetzelfde staat geschreven in de boeken (**Bahr-ur-râ'iq**) en (**Nahr-ul-fâ'iq**). Echter, wanneer hij deze handeling uitvoert,

dient hij zich ook te houden aan de voorwaarden van die madhhab. Als hij imiteert zonder dat er een haraj (moeilijkheid) is en zonder zich te houden aan de voorwaarden, dan wordt hij een (**mulaffiq**) genoemd. Mulaffiq betekent iemand die de gemakkelikheden bijeen verzamelt. Dit is niet toegestaan.

De persoon die een fard niet kan uitvoeren in zijn eigen madhhab, dient een andere madhhab te imiteren enkel om die fard te kunnen uitvoeren. Echter, wanneer hij deze handeling uitvoert, dient hij zich ook te houden aan de voorwaarden van de madhhab die hij imiteert. Wanneer een Hanafit met een kroon of tandvulling, de Mâlikî [of Shâfi'î] madhhab wil imiteren, dan volstaat het voor hem om tijdens het verrichten van de ghusl en wudû', en tijdens het verrichten van de niyyah bij het gebed, zich te herinneren dat hij Imâm al-Mâlik [of Imâm al-Shâfi'î] volgt. Met andere woorden, als een persoon wanneer hij begint met het verrichten van de ghusl, deze niyyah verricht in zijn hart: (**Ik heb de intentie om ghusl uit te voeren en de Mâlikî [of Shâfi'î] madhhab te volgen.**), dan zal zijn ghusl sahîh (geldig) zijn. Als een Hanafit met een kroon of vulling in zijn mond, de intentie verricht op deze wijze, dan zal zijn ghusl, dus grote wassing sahîh zijn. Hij zal verlost zijn van janâbat en rein worden. Wanneer hij de Mâlikî [of Shâfi'î] madhhab imiteert, zullen zijn wudû' en gebeden sahîh zijn. Deze persoon mag eveneens imâm worden voor personen zonder een kroon of tandvulling.

De persoon die de Shâfi'î madhhab imiteert, dient op deze punten te letten: hij moet sûra Al-Fâtiha oplezen achter de imâm; wanneer hij zijn eigen sawatayn (de voorste en achterste edele delen) of die van iemand anders aanraakt met zijn handpalmen of wanneer zijn eigen huid, de huid van een vrouw raakt buiten die van de achttien vrouwen met wie het verboden is te trouwen, dan dient hij opnieuw wudû' te verrichten; hij moet de niyyah verrichten bij de wudû' en dient een kleine hoeveelheid najâsat (onreinheid) te vermijden. Ook wanneer hij de Qur'ân al-karîm wil vasthouden, dient hij in een staat van wudû' te zijn volgens de Shâfi'î madhhab. De Hanafitische musâfir die het middag- en namiddaggebed, of het avond- en late avondgebed samen wil uitvoeren middels taqdim of tahîr, en die hierbij de Shâfi'î madhhab wil imiteren, dient in een staat van wudû' te zijn volgens de Shâfi'î madhhab.

De Toestanden van Vrouwen tijdens de Menstruatie- en Kraamperiode

Er zijn elf soorten ghusl. Vijf daarvan zijn fard. Twee daarvan omvatten de ghusl die vrouwen moeten uitvoeren nadat hun menstruatie- en kraamperiode geëindigd zijn.

Ibn 'Âbidîn zegt in zijn werkstuk (**Manhal-ul-wâridîn**): “Fiqh (juri-sprudentie) geleerden hebben unaniem (op basis van eenstemming) meegedeeld dat het fard (verplicht) is voor elke moslim man en vrouw om de 'ilm al-hâl te leren. Het is fard voor elke moslim vrouw om de kwesties met betrekking tot hayd (menstruatie) en nifâs (kraambloeding) te leren. Elke moslim man die wil trouwen, dient de kwesties rond hayd en nifaas te leren. Wanneer hij getrouwd is, moet hij het eveneens zijn vrouw aanleren.

Hayd is het bloed dat vrijkomt via de genitaliën bij een gezond meisje dat haar achtste levensjaar voltooid heeft en negen jaar oud is geworden, of bij een vrouw bij wie er vijftien dagen gepasseerd zijn na de laatste minuut van haar (**menstruatieperiode**), en dat tenminste drie dagen lang aanhoudt. Uitscheidingen die een andere kleur hebben dan wit of die troebel zijn, worden menstruatiebloed beschouwd. Wanneer een meisje begint te menstrueren, heeft ze de puberteit bereikt; vanaf dan wordt ze beschouwd als een vrouw en wordt ze verantwoordelijk gesteld voor het nakomen van de geboden en verboden van de godsdienst. Het aantal dagen vanaf het moment dat het bloed wordt gezien tot aan de dag waarop het stopt, wordt de **“Menstruatieperiode”** (**âdat**) genoemd. Deze periode duurt minimaal drie en maximaal tien dagen. Elke vrouw dient het aantal dagen en uren/het uur/het tijdstip van haar menstruatieperiode te weten. Wanneer een meisje haar achtste jaar voltooid heeft, is het fard voor haar moeder, en als zij er niet is, voor haar grootmoeders, zussen, paternale en maternale tantes, om de kwesties rond hayd en nifaas te leren/vertellen/mee te delen aan het meisje.

Nifaas betekent kraamvloed. Dit is het bloed dat vrijkomt via de genitaliën bij de vrouw na de bevalling. Er is geen minimumperiode bij deze bloeding. Wanneer het bloed stopt, dient de vrouw onmiddellijk ghusl uit te voeren. De maximumperiode bedraagt veertig dagen. Als de veertig dagen voorbij zijn en het bloed nog steeds niet gestopt is, dan moet ze ghusl uitvoeren en beginnen met het gebed. Het bloed dat vrijkomt na deze veertig dagen, is istihâda (dus, een 'udhr). Vrouwen dienen eveneens hun nifâs dagen te onthouden.

Bloedingen die minder dan drie dagen ofwel tweeënzeventig uren duren, ook al is het vijf minuten eerder; of bloedingen die langer dan tien dagen duren bij de eerste menstruatie van een meisje; bloedingen die langer duren dan de âdat en langer duren dan tien dagen bij vrouwen die al langer/niet voor het eerst/de eerste keer menstrueren; bloedingen bij zwangere vrouwen, vrouwen boven de vijfenvijftig (âyisa) en meisjes jonger dan negen jaar, worden **istihâda** [bloed bij een geëxcuseerd iemand] genoemd. Dit bloed wijst op een ziekte. Indien deze bloedingen lang aanhouden, kan het gevaarlijk zijn en dient men een arts raad te plegen.

De vrouw wordt op de dagen waarop ze istâhada ziet, beschouwd als iemand wiens neus regelmatig bloedt. Ze mag in deze staat het gebed verrichten en vasten.

Een vrouw mag tijdens de hayd en nifaas het gebed niet verrichten en niet vasten. Ze mag geen sajda at-tilaawat en sajda ash-shukr verrichten. Ze mag de Qur'ân al-karîm niet aanraken, de moskee en masjid niet betreden en geen tawâf uitvoeren rond de Kâ'ba. Noch mag ze gemeenschap hebben met haar man. Nadat ze gereinigd is, dient ze haar gemiste vasten in te halen; de gebeden die ze niet heeft uitgevoerd, dient ze echter niet in te halen. Een vrouw moet haar echtgenoot op de hoogte te brengen wanneer haar menstruatie begonnen is. Onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft gezegd: **(Vervloekt is de vrouw die het begin en het einde van haar menstruatie, verbergt van haar man.)** Wanneer de hayd en nifâs geëindigd zijn, is het fard (verplicht) om onmiddellijk ghusl uit te voeren. Het is een gebod van Allâhu ta'âlâ.

Er zijn veel uitspraken die leiden tot nietigverklaring van de nikâh (huwelijk), dus een scheiding. Men moet erg veel vrees hebben om zijn nikâh te verliezen net zoals men vreest zijn îmân te verliezen. Zie pagina's 227-228 van het zesde deel van **(Endless Bliss)**!

Haqq ta'âlâ neemt Zijn wraak middels dienaren.

Zij die de ('ilm al-ladunni)¹³ niet kennen, denken dat dit werd gedaan door dienaren.

Alle dingen behoren tot de Schepper, ze worden gedaan door dienaren.

Denk maar niet dat zonder Zijn toestemming, zelfs een prul zich verroert!

13 Spirituele kennis verleend door Allâhu ta'âlâ.

TAYAMMUM (Droge wassing)

Tayammum betekent zich reinigen met aarde. Indien er voor het uitvoeren van wudû' of ghusl geen water beschikbaar is, of als het onmogelijk is om water te gebruiken ook al is er water beschikbaar, dan mag men in de Hanafi madhhab –ook nog voordat de gebedstijd aanbreekt– tayammum uitvoeren met een reïne aarden voorwerp zoals reïne aarde, zand, kalk of steen. In de drie andere madhhabs is het niet toegestaan om tayammum te verrichten voor het aanbreken van de gebedstijd.

Tayammum is een gemakkelijkheden voor wudû' en ghusl. In onze godsdienst is tayammum met aarde net zoals de reiniging met water. In de islam wordt het duidelijk beschreven dat vele soorten onreinheden gereinigd kunnen worden met aarde.

Dit zijn de voornaamste gevallen waarin tayammum noodzakelijk is:

1-Geen schoon water kunnen vinden voor wudû' en ghusl. (In een stad is het altijd fard om te zoeken naar water.)

2-In geval van ziekte waarbij men het gebruik van water moet voorkomen of wanneer bij het gebruik van water het gevaar bestaat om te sterven of ziek te worden vanwege de kou.

3-Wanneer er zich dicht bij het water een vijand, een wild of giftig dier bevindt.

4-In de gevangenis zitten en geen water kunnen gebruiken.

5-Bedreigd worden met de dood.

6-Wanneer een reiziger geen extra water heeft buiten het water dat wordt gebruikt om te drinken.

7-Wanneer men niet de mogelijkheid heeft om water uit een put te halen.

De Fards van de Tayammum

Er zijn drie fards bij de tayammum:

1-De niyyah verrichten om zich te reinigen van janâbat of wudû'-loosheid. Als een persoon zonder wudû', tayammum uitvoert om het voor te doen aan zijn leerling, dan mag hij hiermee niet bidden.

2-De handpalmen over reïne aarde wrijven en masah uitvoeren over het hele gezicht.

3-De handen op proper aarde kloppen/strijken en vervolgens masah uit-

voeren, eerst over de rechter- daarna over de linkerarm.

Volgens sommige geleerden bestaat de tayammum uit twee fards. Zij beschouwen de tweede en derde fard als één fard. Beide manieren zijn juist.

De Sunna's van de Tayammum

1-Beginnen met de Basmala.

2-De handpalmen op aarde plaatsen.

3-De handpalmen op aarde naar voren en achteren bewegen.

4-Als er aarde zit op de handpalmen, de duimen van beide handen tegen elkaar slaan totdat er geen aarde meer is overgebleven op de handen.

5-De vingers spreiden wanneer de handen op aarde worden geplaatst.

6-Eerst masah uitvoeren over het gezicht, daarna de rechterarm en dan de linkerarm.

7-De handelingen snel uitvoeren net zoals wordt gedaan bij de wudû'.

8-Geen enkel plekje overlaten op de armen en het gezicht waar geen masah wordt uitgevoerd.

9-Voor de tayammum, water zoeken op de plaats waar hij vermoedt het te vinden.

10-De handen op aarde slaan en stevig plaatsen.

11-Masah uitvoeren over de armen zoals hierboven/hieronder?? beschreven.

12- Masah uitvoeren tussen de vingers en terwijl men dit uitvoert, zijn ring verschuiven.

Zaken waarop Men Moet Letten bij de Tayammum

1-Als een persoon zonder wudû', tayammum uitvoert om het voor te doen aan zijn leerling, dan mag hij hiermee niet bidden.

2-Om te kunnen bidden met een tayammum, is het niet voldoende om enkel een intentie te hebben voor tayammum. Het is ook noodzakelijk om eveneens de intentie te hebben voor het gebed.

3- Verschillende personen mogen tayammum uitvoeren op dezelfde aarde. Immers, aarde en andere soortgelijke materies worden niet musta'mal (gebruikt) nadat ze gebruikt zijn voor tayammum. Het stof dat na de tayammum van de handen en het gezicht afvalt, wordt wel musta'mal beschouwd.

4-In de Shâfi'î en Hanbalî madhhab wordt tayammum enkel op/met aarde uitgevoerd. In de andere madhhabs mag de tayammum verricht worden met iedere soort reine aarden voorwerp, ook al zit er geen stof van die materie op. Dingen die door verbranding as worden of die kunnen smelten door hitte, zijn geen aarden voorwerpen. Om deze reden, mag men geen tayammum uitvoeren met een boom/hout, gras, hout, ijzer, messing/rijst, een muur dat geschilderd is met olieverf, koper, goud of glas. Tayammum met zand is toegestaan. Met parels of koraal is het niet toegestaan. Tayammum mag ook verricht worden met marmer dat gewassen is met kalk of gips, cement, ongeglazuurde faience/tegels, ongeglazuurde porseleinen borden en potten, en modder. Als er enkel modder te vinden is en het watergehalte minder dan de helft is, dan mag men hiermee tayammum uitvoeren.

5-Het is toegestaan om met één enkele tayammum verschillende gebeden uit te voeren.

6-Als een musâfir steunend op bepaalde aanwijzingen of nadat hij geïnformeerd werd door een moslim -die 'âdil¹⁴ en oordeelkundig is en de puberteit heeft bereikt- sterk vermoedt dat hij water zal vinden op een afstand van minder dan 2 km, dan is het fard voor hem om in alle richtingen binnen 200 m naar water te zoeken of om daar iemand voor te sturen. Als hij geen sterke vermoedens heeft, dan dient hij geen water te zoeken.

7-Als iemand die samen is met een 'âdil persoon, tayammum uitvoert zonder naar water te vragen, vervolgens het gebed begint uit te voeren, maar daarna via de 'âdil persoon te weten komt dat er water beschikbaar is, dan dient hij wudû' uit te voeren en het gebed opnieuw te verrichten.

8-Het is toegestaan om het gebed met tayammum uit te voeren terwijl er water beschikbaar is op een afstand meer dan 2 km.

9-Als een persoon vergeet dat hij water heeft zitten tussen zijn spullen, dan mag hij het gebed met tayammum uitvoeren als hij zich niet in een stad of een dorp bevindt.

10-Als de persoon die denkt dat zijn water op is, na het gebed ziet dat hij nog water heeft, dan dient hij het gebed dat hij met tayammum heeft uitgevoerd, opnieuw te verrichten.

11-Het is wâjib voor een musâfir om water te vragen aan de mensen die samen met hem zijn. Als ze geen water geven, dan voert hij het gebed

14 Soennietische moslim die grote zonden vermijdt en die niet regelmatig, vergeeflijke zonden pleegt.

uit door middel van tayammum. Als zijn vriend het water verkoopt tegen de normale marktprijs, dan moet de musâfir die extra geld bezit, dit water kopen. Als de eigenaar zijn water verkoopt voor ghaban al-fâhish (overdure dure prijs/woekerprijs), dan is het toegestaan voor de musâfir om het gebed uit te voeren met tayammum. Als hij evenmin geld heeft om het te kopen tegen de normale marktprijs, dan voert hij eveneens tayammum uit.

12-Het is toegestaan om tayammum uit te voeren, ook al heeft men naast de wegen en in de woestijn water geplaatst om te drinken.

13-Als er weinig water beschikbaar is, krijgt een junub persoon de voorrang om zich te wassen, boven een vrouw wiens menstruatieperiode is geëindigd, een persoon zonder wudû' en een overleden persoon. De eigenaar van het water krijgt de prioriteit om zich te wassen boven de anderen. Wanneer het water van verschillende personen, wordt samengebracht, dan moet eerst het lichaam van een overleden persoon gewassen worden.

14- Als een junub persoon tayammum uitvoert en nadien zijn wudû' verbroken wordt, dan zal hij niet junub worden. Als er weinig water beschikbaar is, dan verricht hij er enkel wudû' mee.

15- Als een junub persoon een ziekte heeft zoals een wonde, (water) pokken of roodvonk en dit op meer dan de helft van zijn lichaamsoppervlak, dan dient hij tayammum uit te voeren. Als het merendeel van zijn huid gezond is en het mogelijk is om zich te wassen zonder de verwonde delen nat te maken, dan dient hij ghusl uit te voeren. Als het niet mogelijk is om zich te wassen zonder de verwonde delen nat te maken, dan moet hij tayammum uitvoeren.

Hoe Wordt de Tayammum Verricht?

1- Eerst verricht men de niyyah om zichzelf te reinigen van janâbat of wudû'-loosheid.

Om te kunnen bidden met een tayammum is het niet voldoende om enkel een intentie te hebben voor tayammum. Het is belangrijk de intentie te hebben om iets uit te voeren dat een 'ibâdah (daad van aanbidding) is, vb. het uitvoeren van het janâza-gebed of sajda at-tilâwat, of de intentie te hebben tayammum uit te voeren ter vervanging van een wudû' of ghusl.

Wanneer men de intentie voor tayammum verricht, is het niet nodig om een onderscheid te maken tussen wudû' en ghusl. Als men de intentie verricht voor wudû', dan wordt men ook gereinigd van janâbat. Men mag het

gebed uitvoeren met de tayammum waarbij men de intentie had om zich te reinigen van janâbat. Een tweede tayammum voor wudû' is niet nodig.

2- Men rolt beide mouwen op tot boven de ellebogen en wrijft met de handpalmen op reïne aarde, steen of een muur dat bepleisterd is met aarde of kalk. Hierna voert men met de handpalmen één keer masah uit over het gezicht, met andere woorden, men wrijft zachtjes over het gezicht waarbij tenminste drie vingers het gezicht raken. Als een plekje op het gezicht ter grootte van de punt van een naald niet aangeraakt wordt met de handen, zal de tayammum niet geldig zijn.

Om een perfecte masah uit te voeren over het gezicht, worden de twee open handpalmen, met de vier vingers van elke hand dichtgesloten en waarbij de punten van de twee lange vingers van beide handen elkaar aanraken, op het voorhoofd langs de haarlijn geplaatst en worden ze zachtjes naar beneden, naar de kin bewogen. Men wrijft zorgvuldig met de vingers in een horizontale lijn, over het voorhoofd, de oogleden, de beide kanten van de neus, over de lippen en het gedeelte van de kin op het aangezicht. Ondertussen wrijft men met de handpalmen over de wangen.

3- Nadat men de handpalmen voor de tweede keer op aarde heeft gewreven en de handen tegen elkaar geslaan om het overtollige stof en aarde eraf te schudden, wrijft men met de binnenkant van de vier vingers van de linkerhand, over het buitenste oppervlak van de rechterarm -vanaf de vingertoppen tot aan de elleboog- daarna wrijft men met de linker handpalm over de binnenzijde van de rechterarm -vanaf de elleboog tot aan de handpalm- en tenslotte wrijft men met de binnenkant van de linkerduim, over het bovenste/buitenste oppervlak van de rechterduim. Ringen moeten verwijderd worden. Hierna wrijft men op dezelfde wijze met de rechterhand, over de linkerarm. De handpalmen moeten op aarde gewreven worden, maar het is niet noodzakelijk dat er aarde en stof achterblijven op de handen.

De tayammum voor wudû' en ghusl is hetzelfde.

Zaken die de Tayammum Verbreken

De tayammum wordt verbroken wanneer de 'udhr dat een persoon genoodzaakt had om tayammum uit te voeren, er niet meer is; wanneer er water wordt gevonden en bij zaken die de wudû' en ghusl verbreken.

De Voordelen van Wudû', Ghusl en Tayammum

Deze twee soorten reiniging die uitgevoerd worden als 'ibâdah, hebben talloze gunstige effecten op onze lichamelijke gezondheid. Ze hebben niet alleen een groot aantal weldadige invloeden op onze lichamelijke gezondheid, maar ook op onze geestelijke gezondheid. Enkele van de vele bewezen voordelen, zijn als volgt:

1- In het dagelijks leven komen we haast overal aan met onze handen en worden we blootgesteld aan/komen we in contact met microben/bacteriën. Welnu, het wassen van de handen, het gezicht en de voeten tijdens de wudû' is de meest effectieve bescherming tegen huidaanandoeningen en -ontstekingen. Sommige microben en parasitaire bacteriën dringen het lichaam binnen via de huid.

2- Wanneer we de neus die functioneert als de bewaker van het ademhalingsstelsel, wassen, voorkomen we dat er hoopjes stof en microben in het lichaam komen.

3- Het wassen van het gezicht verstevigt de huid en verlicht de zwaarte en vermoeidheid in het hoofd. Het stimuleert de bloedvaten en zenuwen. Dit verklaart waarom de personen die regelmatig wudû' uitvoeren, de schoonheid op hun gezicht niet verliezen, zelfs wanneer ze ouder worden.

4- In gevallen die leiden tot janâbat, wordt er een grote hoeveelheid energie verbruikt, versnellen de hartslag en bloedsomloop en neemt de ademhalingsfrequentie toe. Ten gevolge van deze zware/overmatige inspanning van het lichaam, voelt men zich nadien moe, uitgeput, laks/lusteloos en ontspannen/slap. Doorgaans worden de gehele/mentale activiteiten opmerkelijk/tamelijk vertraagd. Door ghusl uit te voeren, krijgt het lichaam zijn eerdere levendigheid terug. Bekeken vanuit de preventieve geneeskunde is het uiterst belangrijk om het lichaam met tussenpozen regelmatig te wassen.

5- Onder normale omstandigheden is er in het lichaam een statisch elektrisch evenwicht. De lichamelijke gezondheid is hier nauw mee verbonden. Dit evenwicht wordt verstoord door psychische stress, weersomstandigheden, kleding, de omstandigheden op de plaatsen waar men leeft en werkt, en in de gevallen waarin een persoon genoodzaakt is om ghusl te verrichten. In vergelijking met de normale toestand neemt deze elektrische lading bij wudû' toe met een factor 4 en in gevallen die ghusl vereisen, met

een factor 12. Door middel van infrarood stralen is men in staat geweest speciale foto's te nemen van de buitenste laag van de huid. Aan de hand van deze foto's heeft men kunnen aantonen dat na de gemeenschap het hele lichaamsoppervlak geladen is met een laag dat bestaat uit een teveel aan statische elektriciteit. Deze laag verhindert de zuurstofuitwisseling van de huid en veroorzaakt een vervaging van de huidskleur en een snelle verrimping. Om zich te ontdoen van deze toestand, dient men het hele lichaam te wassen zodanig dat er geen enkel ongewassen plekje overblijft, zelfs niet ter grootte van de punt van een naald. De waterdeeltjes zullen op deze wijze het lichaam aarden door de negatieve elektrische spanning weg te nemen. Zo keert het lichaam terug naar zijn normale toestand. De ghusl is in dit opzicht een reiniging, die eveneens medisch gezien noodzakelijk dient uitgevoerd te worden.

6- De wudû' en ghusl hebben ook gunstige effecten op de bloedsomloop. Ze voorkomen verharding en vernauwing van de bloedvaten. Bij de wudû' is er een plaatselijke stimulatie. Het lymfesysteem wordt gestimuleerd door het achterste gedeelte van de neus en de amandelen te wassen. Deze plaatsen behoren tot een van de belangrijkste centra van het lymfesysteem. Ook het wassen van de nek en de zijanten ervan, heeft een effect op het lymfesysteem. Dankzij de lymfecirculatie die vergemakkelijkt wordt door de wudû' en de ghusl, kunnen de verdedigende cellen in het lichaam, de zogenaamde 'lymfocyten' het lichaam beschermen tegen schadelijke substanties en de weerstand van het lichaam verhogen.

7- Ook de tayammum die wordt uitgevoerd met aarde wanneer er geen water te vinden is, neemt de statische elektriciteit van het lichaam grotendeels weg.

2-REINIGING VAN NAJÂSAT

Er mag geen najâsat of onreinheid zitten op het lichaam, de kleding of de plaats waar men zal bidden. Een hoofddoek, hoofddeksel, tulband, mast en nalins (betekenis) worden ook gerekend bij kleding. Aangezien het hangende gedeelte van een sjaal dat rond de hals is gewikkeld, mee beweegt met de persoon die bidt, wordt het gerekend bij kleding; wanneer dit deel niet rein is, zal het gebed niet aanvaard worden. Indien de plaatsen op een mat waar men staat en daar waar men het hoofd plaatst, proper/rein/schoon zijn, maar de overige gedeeltes bevuild zijn met najâsat, dan zal het gebed aanvaard worden. Een mat zit immers niet vast aan het lichaam zoals bij

een sjaal. Het gebed van een persoon die in een gesloten flesje urine bij zich draagt, zal echter niet jâ'iz (toegestaan) zijn/aanvaard worden. Dit, omdat een flesje niet de plaats is waar urine wordt geproduceerd. [Hieruit kan begrepen worden dat het niet toegestaan is om te bidden wanneer men in zijn zak een gesloten flesje draagt met eau-de-cologne, alcohol of joodtinctuur erin, of een bebloede zakdoek of naj's (onrein) doekje in een gesloten doosje.] De plaats waar beide voeten staan en de plaats waar men sajda uitvoert, moeten proper/schoon/rein zijn. Indien er over najâsat een doek, glas of nylon wordt geplaatst, dan zal het gebed aanvaard worden. Het kan geen kwaad indien de hangende uiteinde van zijn kleding tijdens de sajda in contact komt met droge najâsat.

Indien er op de huid, kleding of de plaats waar gebeden wordt, geen qaba najâsat aanwezig is dat evenveel of meer is dan de (**dirham hoeveelheid**), dan zal het gebed aanvaard worden. Echter, indien het evenveel is als een dirham, is het tahriman makrûh; het is wâjib om het weg te wassen. Indien het meer is dan een dirham, is het fard om het weg te wassen. Indien het minder is, is het sunnah. Het is eveneens fard om wijn weg te wassen, ook al is het een druppel. Volgens Imâm Mayn [Imâm Abû Yûsuf en Imâm Muhammad] en de drie andere madhhabs (rechtsscholen) is het fard om zelfs de kleinste deeltjes van iedere soort qaba najâsat weg te wassen. De criteria omtrent de hoeveelheid najâsat, betreft de hoeveelheid die aanwezig is wanneer de persoon op het punt staat te bidden en niet de hoeveelheid op het moment dat hij bevuild wordt met najâsat.

De dirham hoeveelheid bedraagt bij vaste najâsat één mithqâl, kortom 4 gram en 80 centigram. Bij vloeibare najâsat bedraagt het een oppervlak evengroot als het oppervlak dat water beslaat wanneer het in een open handpalm wordt geplaatst. Indien vaste najâsat minder dan één mithqâl wordt verspreid op zijn kleding, over een oppervlak dat groter is dan de handpalm, dan is dit geen hinder voor het gebed.

Er bestaan twee soorten najâsat:

1-Qaba (ghaliz) najâsat: Alles wat een wudû' of ghysl vereist wanneer het uit het lichaam komt; de geville, niet-gelooide huid, vlees, uitwerpselen en urine van dieren wiens vlees niet gegeten wordt [uitgezonderd vleermuizen] en van hun jongen; het bloed van mensen en alle dieren; wijn, kadaver, varkensvlees; uitwerpselen van pluimvee/gevogelte; en de najâsat/uitwerpselen van last/trekdiere, schapen en geiten, zijn ghaliz, dus qaba.

2-Khafif najâsat: Wanneer een ledemaat of een stuk van zijn kleding

bevuild is met khafief najâsat, dan is dit bevuilde stuk of een gedeelte dat even groot is als een vierde van deze ledemaat, niet hinderlijk voor het gebed. De urine van vierpotige dieren wiens vlees wordt gegeten en de uitwerpselen van vogels wiens vlees niet wordt gegeten, zijn khafief. De uitwerpselen van vogels wiens vlees wel wordt gegeten zoals duiven en mussen, zijn rein.

Raki en gedenatureerde alcohol die verkregen worden door distillatie van wijn, behoren tot de qaba najâsat. Het is harâm (verboden) om deze te drinken net zoals wijn. Voordat men begint het gebed uit te voeren, dient men het bloed, alcohol en alcoholische dranken weg te wassen van zijn kleding en huid. Ze zullen niet rein worden wanneer de vloeistoffen/deze verdampen. Flesjes en gelijkaardige opslagvaten waarin deze onreine substanties zitten, dienen uit de zak gehaald te worden.

Najâsat kan gereinigd worden met iedere soort rein water, met water dat gebruikt werd om wudû' of ghysl te verrichten en met vloeistoffen zoals azijn en rozenwater. Water dat gebruikt werd voor een wudû' of ghysl, wordt (**Musta'mal water**) genoemd. Dit water is rein, maar geen reiniger/niet ter reiniging van hadath. Men mag er najâsat mee reinigen, maar het is niet toegestaan om er een wudû' of ghysl mee uit te voeren.

ISTINJÂ: Het reinigen van de voor- en achterkant na het lozen van najâsat, wordt istinjâ genoemd. Istinjâ, dus zich reinigen bij het toiletbezoek, is sunnah al-mu'akkada. Met andere woorden, het is sunnah voor een man en vrouw om na de kleine of grote boodschap in het toilet de voorste of achterste edele delen te reinigen met een steen of water zodat er geen urine of uitwerpselen achterblijven. Als een persoon echter geen istinjâ kan uitvoeren met water zonder de awrah plaatsen in de aanwezigheid van anderen te ontbloten, dan moet hij de istinjâ met water nalaten, zelfs als er een grote hoeveelheid najâsat is achtergebleven. Hij mag de 'awrah plaatsen niet ontbloten en moet het gebed in die staat uitvoeren. Als hij zich wel ontbloot, dan zal hij een fâsiq (zondaar) worden en zal hij een harâm begaan hebben. Wanneer men een afgezonderde plaats vindt, moet men istinjâ uitvoeren met water en het gebed opnieuw verrichten. **Immers, als het nakomen van een gebod leidt tot het begaan van een harâm, dan wordt dat gebod [uitgesteld of] nagelaten en niet uitgevoerd om geen harâm te begaan.**

Het is tahriman makrûh om istinjâ uit te voeren met botten, voedsel, mest, baksteen (tugla?) stukken van een bloempot of glas, steenkool, voed-

sel voor dieren, andermans bezit, kostbare dingen –die geld waard zijn– zoals zijde, dingen uit de moskee die worden weggegooid, zamzam water, bladeren en papier. Een leeg blad papier dient eveneens gerespecteerd te worden. Het is toegestaan istindjaa uit te voeren met stukken papier of kranten waar er geen gerespecteerde namen op staan of teksten die niet nuttig zijn voor de godsdienst. Istinjâ met ieder soort papier dat islamitische letters bevat, is echter niet toegestaan. Het is makrûh om tijdens de kleine of grote boodschap zich zodanig te richten dat de qiblah zich bevindt aan zijn voor- of achterkant, rechtop te staan of naakt te zijn zonder een 'udhr. Het is niet toegestaan ghusl uit te voeren op een plaats waar zich urine verzamelt. Indien de urine wegstroomt en zich niet verzamelt, is het echter wel toegestaan. Water dat gebruikt werd voor istinjâ, zal najs worden. Men mag het niet op zijn kleding laten spatten. Om die reden moet men tijdens istinjâ zijn 'awrah plaatsen ontbloten en de istinjâ uitvoeren op een afgezonderde plaats. Istinjâ kan niet uitgevoerd worden door staand voor een kraan, zijn hand in zijn broek te stoppen en zijn voorste orgaan te wassen door het/in contact te brengen en te wassen met het water in zijn handpalm. Als het water in de handpalm in contact komt met een druppel urine, dan wordt dit water najs en bijgevolg de kleding waarop het druppelt, onrein. Als het totaal van de plaatsen waarop dit water is gedruppeld, groter is dan een handpalm, dan zal het gebed niet aanvaard worden.

ISTIBRÂ: Het is wâjib voor mannen om (**Istibrâ**) uit te voeren, dus geen druppels achter te laten in de urinebuis, door te lopen/stappen, hoesten of door op zijn linkerkant te liggen. Zolang men niet overtuigd is dat er geen urinedruppel meer is overgebleven, dient men geen wudû' te verrichten. Als er een druppel naar buiten komt, zal de wudû' onmiddellijk verbroken worden en zal zijn ondergoed vervuild worden. Als er minder dan een handpalm sijpelt/terecht komt/druppelt op zijn kleding, dan zal het gebed die men heeft uitgevoerd na het verrichten van een wudû', makrûh zijn. Als er een grotere hoeveelheid sijpelt, dan zal het gebed niet aanvaard worden. Personen die moeilijkheden hebben met istibraa, moeten een lont van natuurlijk/plantaardig katoen ter grootte van een gerstezaad plaatsen in de opening van de urinebuis. Dit katoen zal de sijpelende urine absorberen/opnemen. Het uiteinde van het katoen mag echter niet uitsteken.

3-SATR AL-'AWRAH

(De 'Awrah Lichaamsdelen en het Bedekken van Vrouwen)

De lichaamsdelen waarvan het harâm is voor een persoon om te ontbloten en om te tonen aan anderen en waarvan het harâm is voor anderen om naar te kijken, worden (**'Awrah plaatsen**) genoemd. De 'awrah van de man is het gedeelte tussen de buik (de navel) en de onderkant van de knie. De knie is 'awrah. Indien een man deze plaatsen onbedekt laat en het gebed in die staat uitvoert, dan zal dit gebed niet aanvaard worden. Het is sunnah voor mannen om tijdens het gebed, de andere lichaamsdelen (armen, hoofd) te bedekken, (sokken aan te doen). Het is makrûh voor hen om te bidden wanneer deze plaatsen onbedekt zijn.

Volgens de vier madhhabs behoren alle lichaamsdelen van de vrouw, inclusief de bovenkant van hun handen, hun haren en voeten, tot de 'awrah plaatsen, uitgezonderd de handpalmen en het gezicht. Om deze reden wordt de vrouw ook wel (**'Awrah**) genoemd. Het is fard voor haar om deze plaatsen te bedekken. Als een vierde van een bepaalde 'awrah plaats/ledemaat van een man of vrouw, gedurende een rukn ontbloot wordt, dan zal het gebed verbroken worden. Als een kleinere gedeelte wordt ontbloot, dan zal het gebed niet verbroken worden. Dit gebed zal makrûh worden. Als de stof die men aanheeft zodanig dun is dat de vorm of de kleur van de ledemaat eronder kan gezien worden, dan is dit net alsof men niets aan heeft.

Wanneer vrouwen alleen zijn en niet aan het bidden zijn, is het fard voor hen om het gedeelte tussen de knie en de buik te bedekken; de rug en de buik bedekken is wâjib; de overige gedeeltes bedekken komt voort uit adab.

Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) zegt het volgende: **(De ogen van de persoon die met lust naar een vreemde vrouw kijkt, zullen gevuld worden met vuur, hij zal in de Hel geworpen worden. De armen van de persoon die de hand schudt van een vreemde vrouw, zullen vastgebonden worden rond zijn nek, hij zal in de Hel geworpen worden. Zij die zonder noodzaak wellustig spreken met een vreemde vrouw, zullen voor elk woord duizend jaar verblijven in de Hel.)**

In een andere hadîth ash-sharîf staat: **(Wellustig kijken naar de vrouw van een buur en de vrouwen van vrienden is tien keer meer zondig dan**

het kijken naar vreemde vrouwen. Kijken naar getrouwde vrouwen is duizend keer meer zondig dan het kijken naar meisjes. Hetzelfde geldt voor de zonden van zinâ (overspel.)

Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) heeft gezegd: **(O ‘Alf! Ontbloot je dij niet! Kijk naar niemand zijn dij, of die nu levend is of dood!)**

In een andere hadîth ash-sharîf werd vermeld: **(Ontbloot jullie awrah plaatsen niet. Want er zijn personen bij jullie die jullie nooit verlaten. Wees beschaamd en beleefd tegenover hen.)** [Dit zijn de engelen van hafaza.]

Weer in een andere hadîth ash-sharîfs staat het volgende: **(Bedek je ‘awrah plaatsen. Toon het aan niemand anders buiten je echtgenote en je jâriya (slavin). En wanneer jullie alleen zijn, heb dan schaamte voor Allâhu ta’âlâ!)**

(Moge Allâhu ta’âlâ mannen die vrouwen imiteren, en vrouwen die mannen imiteren, vervloeken!)

(Als de persoon die de schoonheid van een meisje ziet, zijn blik onmiddellijk afwendt, dan zal Allâhu ta’âlâ hem de thawâb (beloning) voor een nieuwe aanbedding schenken; hij zal de zoetheid van die aanbedding meteen ervaren.)

(Moge Allâhu ta’âlâ een ieder die zijn ‘awrah plaatsen ontbloot en een ieder die naar de ‘awrah plaatsen van iemand anders kijkt, vervloeken!)

(De persoon die een ander volk imiteert, zal een van hen worden.) Deze hadîth ash-sharîf toont aan dat de persoon die de akhlâq (karakter), handelingen en kledingstijl van anderen imiteert, een van hen zal worden. Zij die de mode volgen en de gewoonten van de ongelovigen imiteren, harâm zaken schone kunsten noemen en degenen die harâm begaan, ‘artist’ en ‘progressivist’ noemen, moeten lering trekken uit deze hadîth ash-sharîfs. Ze moeten huiveren en ontwaken.

Het is harâm voor mannen om naar de ‘awrah plaatsen van een andere man te kijken, en voor vrouwen om naar de ‘awrah plaatsen van een andere vrouw te kijken. Net zoals het harâm is dat mannen naar de ‘awrah plaatsen van vrouwen kijken en vrouwen naar de ‘awrah plaatsen van mannen, zo is het ook harâm dat mannen kijken naar de ‘awrah plaatsen van een man en dat vrouwen kijken naar de ‘awrah plaatsen van een vrouw. De ‘awrah

plaats van een man tegenover een andere man en tegenover een vrouw, is het gedeelte tussen de knie en de buik/navel. Hetzelfde geldt voor een vrouw tegenover een andere vrouw. De ‘awrah plaats van een vrouw tegenover een vreemde man daarentegen is haar gehele lichaam uitgezonderd de handen en het gezicht. Het is eveneens harâm om naar de ‘awrah plaatsen van een vreemde vrouw te kijken, zelfs indien dit zonder lust is.

Als een zieke die naakt ligt onder het deken, het gebed met gebaren uitvoert met het hoofd onder het deken, dan zal hij het gebed naakt uitgevoerd hebben. Als hij het gebed uitvoert met zijn hoofd boven het deken, dan zal hij zichzelf bedekt hebben met het deken en zal hij het gebed in die staat uitgevoerd hebben, hetgeen toegestaan is.

Indien een man zeker is van zichzelf dat hij geen lustgevoelens zal hebben, dan mag hij kijken naar het hoofd, het gezicht, de hals, de armen en het gedeelte van de been onder de knie van de achttien (**mahram**) vrouwen met wie het voor hem eeuwig harâm is om te trouwen. Zo iemand mag niet kijken naar hun borsten, het gedeelte onder de armen op hun zijkant, hun dijen, knieën en rug.

Voor een vrouw zijn de zonen van haar maternale en paternale ooms en tantes, net zoals een vreemde man. De echtgenoot van haar zus en haar schoonbroer zijn eveneens net zoals een vreemde man. Het is harâm voor haar om met hen te praten, te grappen en ergens samen met hen te zijn. Het is eveneens harâm voor mannen om te praten met de dochters van zijn maternale en paternale ooms en tantes, zijn schoonzus en de echtgenote van zijn broer.

Een man mag tot zijn dood niet trouwen met een van de achttien mahram vrouwen. Hij mag met hen praten en ergens alleen zijn met hen. Een vrouw mag evenzo niet trouwen met achttien mannen. Deze achttien mannen en vrouwen zijn als volgt:

Familieleden via Afstamming

Mannen:

- 1- Vader.
- 2- Vaders van vader en moeder.
- 3- Zoon, en zonen van zoon en dochter.
- 4- Broer.

Vrouwen:

- 1- Moeder.
- 2- Moeders van moeder en vader.
- 3- Dochter, en dochters van zoon en dochter.
- 4- Zus.

5- Zonen van broer.	5- Dochters van zus.
6- Zonen van zus.	6- Dochters van broer.
7- Paternale oom en
maternale oom.	7- Paternale tante en
maternale tante.

Familieleden via Borstvoeding

Mannen:	Vrouwen:
1- Melkvader.	1- Melkmoeder.
2- Vaders van melkvader
en melkmoeder.	2- Moeders van melkmoeder en
melkvader.
3- Melkzoon, en zoon van
melkzoon en van melkdochter
melkzoon.	3- Melkdochter, en dochters
en melkdochter.
4- Melkbroer.	4- Melkzus.
5- Zonen van melkzus.	5- Dochters van melkzus.
6- Zonen van melkbroer.	6- Dochters van melkbroer.
7- Paternale melkoom en
maternale melkoom.	7- Paternale melktante en
maternale melktante.

Familieleden via Huwelijk

Mannen:	Vrouwen:
1- Schoonvader.	1- Schoonmoeder.
2- Stiefzoon.	2- Stiefdochter.
3- Stiefvader.	3- Stiefmoeder.
4- Schoonzoon.	4- Schoondochter.

Mannen en vrouwen die op straat komen zonder hun 'awrah plaatsen te bedekken en die naar andermans 'awrah plaatsen kijken, zullen branden in het gloeiende, vlammeende vuur van de Hel.

4-ISTIQBÂL AL-QIBLAH

(Zich richten tot de Qiblah)

Dit betekent het gebed uitvoeren in de richting van de Kâ'ba. De richting die wijst naar het gebouw van de Kâ'ba in de stad Mekka al-mukarrama, wordt (**Qiblah**) genoemd. Voordien was de qiblah, (**Quds**) (Jeruzalem). Zeventien maanden na de hijra, op een dinsdag, in het midden van de maand Sha'bân, werden de moslims bevolen om zich te draaien in de richting van de Kâ'ba.

De qiblah is niet het gebouw van de Kâ'ba, maar zijn bouwgrond. Kortom, die ruimte vanaf de grond tot aan de 'Arsh behoort tot de qiblah. Om deze reden, kan de persoon die zich bevindt op de bodem van een zee of een put, op een hoge berg of in een vliegtuig, het gebed uitvoeren in die richting. Het gebed zal sahieh zijn indien de Kâ'ba zich bevindt binnen de ruimte tussen de kruiselingse richtingen van de oogzenuwen. Echter:

Indien een persoon zijn gebeden zelfs niet kan uitvoeren door twee van hen samen te voegen [het middag- en namiddagebed, en het avond en late avond gebed, door de Mâlikî of Shâfi'î madhhab te imiteren] vanwege 1-ziekte, 2- gevaar op diefstal, 3-gevaar op wilde dieren, 4-gevaar van het gezien worden door een vijand of 5-omdat men na het afstappen van zijn dier, het niet terug zal kunnen bestijgen zonder hulp, dan dient de persoon het gebed uit te voeren in de richting waartoe men in staat is te draaien. Het is verplicht om op een boot, in een trein en vliegtuig te draaien in de richting van de qiblah.

5-DE GEBEDSTIJDEN

Rasûl al-akram (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft in een hadîth ash-sharif het volgende gezegd: (**Jabrâ'îl ('alayhissalâm) was twee dagen lang tijdens het gebed imâm voor ons, ter hoogte van de deur van de Kâ'ba. Wij tweeën, hebben het ochtendgebed uitgevoerd wanneer de fajr (ochtendschemering) aanbrak; het middagebed wanneer de zon zijn hoogste punt verliet; het namiddagebed wanneer de schaduw van een object evenlang was als de lengte van het object; het avondgebed wanneer de zon onderging [wanneer de bovenste top van de zon verdween] en het late avond gebed wanneer de avondschemering verduisterde. De tweede dag hebben we het ochtendgebed uitgevoerd wanneer de ochtendschemering opklaarde; het middagebed wanneer de scha-**

duw van een object het dubbele van zijn lengte werd; het namiddaggebed onmiddellijk hierna; het avondgebed op het moment dat het vasten verbroken werd en het late avond gebed nadat een derde van de nacht was ingegaan. Daarna zei hij: “O Muhammad! Dit zijn de gebedstijden voor jou en de profeten voor jou. Laat jouw ummah elk van de vijf dagelijkse gebeden uitvoeren tussen de twee tijden waarop we hebben gebeden.) Hieruit kunnen we eveneens afleiden dat het aantal gebeden die bevolen werden om elke dag uit te voeren, vijf is.

Tijd voor het Ochtendgebed: Het begint wanneer de fajr aanbreekt, dus wanneer er witheid wordt gezien in het oosten, en duurt tot de zonopkomst.

Tijd voor het Middaggebed: Het begint wanneer de schaduw van objecten verkorten en vervogt langer beginnen te worden, en duurt totdat de schaduw van een object het tweevoud of drievoud wordt van de oorspronkelijke hoogte van het object. Het eerste is volgens de twee imâms, dus Imâm Abû Yûsuf en Imâm Muhammad; het tweede, volgens Imâm a'zam Abû Hanîfa (rahmatullâhi 'alayhim).

Tijd voor het Namiddaggebed: Het begint wanneer de gebedstijd van het middaggebed is beëindigd.

1-Volgens Imâm Abû Yûsuf en Imâm Muhammad, begint dit wanneer de schaduw van een object even lang wordt als zijn lengte en duurt totdat de zon verdwijnt.

2-Volgens Imâm a'zam Abû Hanîfa, begint dit wanneer de schaduw van een object twee keer zo lang wordt als zijn lengte en duurt totdat de zon verdwijnt.

Het is echter harâm om ieder soort gebed uit te voeren nadat de zon geel is geworden, anders gezegd, wanneer de afstand tussen de onderste top van de zon en de horizonlijn, een speerlengte bedraagt. Het is met andere woorden harâm om het namiddaggebed uit te stellen tot die tijd. Indien men het namiddaggebed niet uitgevoerd heeft tot die tijd, dan dient men het te verrichten tot de zonsondergang.

Tijd voor het Avondgebed: Het begint nadat de zon is verdwenen en duurt totdat de avondschemering verduisterd is, met andere woorden totdat de roodheid op de horizon in het westen verdwenen is.

Tijd voor het Late Avond gebed: Het begint wanneer de gebedstijd voor het avondgebed is beëindigd en duurt tot het opklaren van de dageraad

(fajr). Volgens Imâm al-a'zam Abû Hanîfa (rahmatullâhi 'alayh) begint de tijd voor het late avond gebed wanneer de witheid aan de hemel verdwijnt. Dit kwam ook ter sprake in de uitleg over de tijd voor het namiddaggebed. Kortom, als iemand na het aanbreken van de tijd voor het late avond gebed volgens de twee imâms, tenminste een half uur wacht en daarna het late avond gebed uitvoert, dan zal hij gebeden hebben volgens alle imâms. Het is makrûh om het late avond gebed zonder een 'udhr uit te stellen tot na de helft van de shar'î nacht (een derde van de nacht).

Het is harâm en tevens een grote zonde om de gebeden voor of na hun voorgeschreven gebedstijden uit te voeren. In de kalenders die opgesteld zijn door (**Türkiye Gazetesi**) worden de gebedstijden en de tijd van imsâk correct weergegeven.

Er zijn drie tijden waarop het tahrîman makrûh, dus harâm is om het gebed te verrichten. Indien men een fard gebed gedurende een van deze drie tijden is beginnen uit te voeren, dan zal dat gebed niet sahîh zijn. Deze drie tijden zijn: wanneer de zon aan het opkomen is, wanneer de zon aan het ondergaan is en 's middags overdag wanneer de zon op zawaal is [wanneer de zon zijn hoogste punt vanaf de horizon verlaat en waarna de tijd voor het middaggebed begint]. Gedurende deze drie tijden is het evenmin toegestaan om het gebed voor een eerder voorbereide janâza (overleden persoon) te verrichten of om sajda at-tilâwat of sajda as-sahw uit te voeren. Wanneer de zon aan het ondergaan is, mag enkel het namiddaggebed van die dag verricht worden.

Er zijn twee tijden waarop het enkel makrûh (afkeurenswaardig) is om nâfilah gebeden uit te voeren. Na het uitvoeren van het fard gedeelte van het ochtendgebed, tot zonsopkomst. Na het uitvoeren van het fard gedeelte van het namiddaggebed, is het makrûh om nâfilah gebeden te verrichten tot het fard gedeelte van het avondgebed.

TOELICHTING

(Bidden en Vasten op de Poolgebieden):

De gebedstijden in elk land verschillen naargelang de afstand van dat land tot de evenaar en de seizoenen:

In de koude landen ten noorden van de Noordpoolcirkel (67° noordbreedte), begint de dageraad (fajr) in de perioden dat de zon een hoge declinatie heeft, voordat de avondschemering/dageraad??? is verdwenen.

Om deze reden, is er 's zomers geen nacht in de noordelijke uiteinde van de Baltische Zee. De tijden voor het late avond en ochtendgebed zullen dus niet aanbreken.

In de Hanafi madhhab is de gebedstijd de oorzaak van het gebed en niet de voorwaarde. Als er geen oorzaak te vinden is, dan wordt het gebed niet fard. Bijgevolg zijn deze twee gebeden voor de moslims die zich bevinden in dit soort, niet fard. Aangezien het zuidelijk halfrond enkel bestaat uit zeeën, is er daar geen land waar hetzelfde gebeurt.

Wanneer er in een stad op de dertigste nacht van Sha'bân de sikkel van de nieuwe maan wordt gezien, moet men overal ter wereld beginnen met het vasten. De sikkel van de nieuwe maan die overdag wordt gezien, is de sikkel van de komende nacht. [Indien de moslim die naar de poolgebieden of naar de maan gaat, niet safarî (reiziger) is, dan dient hij in deze maand overdag te vasten. Op dagen die langer duren dan vierentwintig uur, begint en verbreekt men het vasten door te kijken naar de klok; men dient zich te baseren op de tijden die de moslims volgen in een stad waar de dagen niet zo lang zijn. Als hij echter niet vast, dan dient hij deze vastendagen qadâ (inhalen) te doen wanneer hij ergens komt waar de dagen niet lang zijn.]

ADHÂN EN IQÂMAT

Adhân betekent "aan iedereen bekend maken." Het is sunnah al-moe'akada voor mannen om de adhân op te zeggen voor de vijf dagelijkse gebeden, de qadâ gebeden en tegenover de khatîb (persoon die bevoegd is om nasîhah (raad) en religieuze toespraken te geven aan een jamâ'ah in een moskee) bij het Vrijdagsgebed. Het is makrûh voor vrouwen om de adhân en iqâmat op te zeggen. De adhân wordt op een hoge plaats opgelezen, om de tijd aan anderen aan te kondigen. Tijdens het oplezen van de adhân is het mustahab om beide handen op te heffen en een vinger van beide handen in de oorgaten te plaatsen. Iqâmat oplezen is meer waardevol dan het oplezen van de adhân. De adhân en iqâmat worden opgelezen in de richting van de qiblah. Tijdens het oplezen van de adhân dient men niet te praten of een salâm te beantwoorden.

Wanneer worden de adhân en iqâmat opgelezen?

1 - Het is sunnah voor mannen om de adhân en iqâmat met een luide stem op te lezen wanneer ze op een open veld/het platteland of in de velden, alleen of in jamâ'ah, qadâ gebeden uitvoeren. De mensen, djinns en stenen

die de adhân horen, zullen getuigen op de Dag des Oordeels. De persoon die enkele qadâ gebeden achtereenvolgens wil uitvoeren, dient eerst adhân en iqâmat op te lezen. Wanneer hij dan elk van de volgende qadâ gebeden wil verrichten, dient hij enkel de iqâmat op te lezen. Het is toegestaan om bij de volgende qadâ gebeden geen adhân op te lezen.

2 - Een man die het gebed van een bepaalde gebedstijd thuis -alleen of in jamâ'ah- uitvoert dient geen adhân of iqâmat op te lezen. Immers, de adhân en iqâmat die opgelezen werden in de moskee, worden beschouwd eveneens thuis te zijn opgelezen. Het is echter beter indien mannen ze thuis opzeggen. Nadat het gebed van een bepaalde gebedstijd in jamâ'ah werd uitgevoerd in een wijk/buurtmoskee of in elke moskee waarvan de jamâ'ah doorgaans bestaat uit dezelfde groep mensen, moet de persoon die alleen bidt geen adhân en iqâmat opzeggen. In moskeeën die langs de weg gelegen zijn, die geen imâm en mu'adhdhin hebben of die geen jamâ'ah hebben bestaande uit dezelfde groep mensen, moeten de personen die op verschillende tijden komen, verschillende jamâ'ahs vormen voor het gebed van een bepaalde gebedstijd. Voor elke jamâ'ah dient er een adhân en iqâmat opgelezen te worden. De persoon die het gebed alleen uitvoert in zo'n moskee, dient de adhân en iqâmat zodanig luid op te zeggen dat hij zichzelf kan horen.

3 - Musâfirs moeten de adhân als de iqâmat opzeggen wanneer ze samen in jamâ'ah het gebed uitvoeren, maar ook wanneer ze elk afzonderlijk bidden. Als een persoon die afzonderlijk gaat bidden, op een plaats is waar anderen eveneens het gebed uitvoeren, dan mag hij de adhân nalaten. Een musâfir dient de adhân en iqâmat op te zeggen, ook wanneer hij thuis/in een huis/als muqîm? alleen het gebed gaat uitvoeren. De adhân en iqâmat die in de moskee zijn opgelezen, gelden immers niet voor zijn gebed. Als enkelen van de musâfirs thuis/in huis adhân oplezen, dan dienen degenen die dit gebed later daar zullen verrichten, de adhân niet op te zeggen.

De adhân die opgelezen wordt door een 'âqil (verstandige, oordeelkundige) jongen, een blinde man, een buitenechtelijk kind of een onwetende dorpeling die weet hoe hij de adhân moet oplezen, is toegestaan zonder karâhat. Het is tahrîman makrûh voor een junub persoon om de adhân en iqâmat op te lezen en voor iemand zonder wudû', om de adhân op te zeggen. Het is eveneens tahrîman makrûh voor een vrouw, fâsiq, dronken persoon of een kind die niet 'âqil is, om de adhân op te lezen en de adhân zittend op te zeggen. In zulke gevallen, moet de adhân opnieuw opgelezen

worden. Voor een sahîh adhân, dient de mu'adhdhin 'âqil en moslim te zijn. Het is niet sahîh om de adhân op te lezen via een luidspreker.

De reden waarom de adhân van een fâsiq niet sahîh is, is omdat zijn woord bij 'ibâdah (aanbedding) niet aanvaard wordt/doorslaggevend is. Wanneer de adhân door een fâsiq of via de luidspreker wordt aangekondigd, dan wordt niet aangenomen dat de gebedstijd is aangebroken. Het vasten mag niet verbroken worden zich baserend op zijn adhân of op een teken dat door hem werd gegeven.

Zij die eerbied en respect tonen voor de adhân en die de adhân oplezen zonder zijn letters en woorden te veranderen of te verdraaien, zonder taghannî (melodius opzeggen), door op een minaret te staan en overeenkomstig de sunnah, zullen hoge gradaties bereiken.

Echter, als de adhân niet wordt opgelezen volgens de sunnah, bv. als sommige van zijn woorden veranderd of vertaald zijn en sommige delen melodius worden opgelezen; of als het geluid van de adhân uit een luidspreker komt, dan moet de persoon die dit hoort, geen enkel woord ervan herhalen. (Immers, het geluid dat uit de luidspreker komt, is niet de stem van de imâm of mu'adhdhin. Hun stem wordt omgevormd tot elektriciteit en magnetisme. Hetgeen we horen, is het geluid dat geproduceerd wordt door deze elektriciteit en magnetisme.)

TOELICHTING

(Mag de Adhân opgelezen worden met behulp van een Luidspreker?):

De luidsprekers die op de minaretten werden geplaatst, zijn een reden tot luiheid geworden bij sommige mu'adhdhins en hebben ertoe geleid dat de mu'adhdhins de adhân zittend zijn beginnen op te lezen in donkere kamers zonder de sunnah na te leven. De minaretten, onze spirituele verfraaiingen/ornamenten die al eeuwenlang naar de hemelen reiken/gericht zijn, zijn omwille van deze kwalijke bid'ah een luidsprekermast geworden. De islamitische geleerden hebben wetenschappelijke innovaties steeds gewaardeerd. Ze hebben bijvoorbeeld aangemoedigd boekdrukkerijen op te richten, zodat door het drukken van nuttige boeken kennis kan verspreid worden. Via radio's en luidsprekers zijn er overal nuttige uitzendingen mogelijk. Het spreekt voor zich dat de islam dit goedkeurt en dat het een uitvinding is die nuttig zal zijn voor de islam. Het is echter schadelijk om

'ibâdah te verrichten met het storende geluid van luidsprekers en bijgevolg de moslims te beroven van het zoete/lieflijke geluid van de adhân. Luidsprekers plaatsen in moskeeën is een onnodige verspilling. Toen dit apparaat, dat klettert net als een kerkklok, nog niet bestond en in plaats daarvan de stemmen van vrome gelovigen een goddelijke indruk/effecten nalieten in de harten met imân (geloof), brachten de adhâns die werden opgelezen op de minaretten en de takbîr geluiden in de moskeeën, zelfs vreemdelingen in verrukking. Wanneer de jamâ'ahs de adhâns hoorden die in elke wijk werden opgelezen, vulden ze de moskeeën en voerden ze hun gebed uit met khushû', net zoals in de tijd van de Sahâba al-kirâm. Dit goddelijk effect van de adhân die de gelovigen in vervoering brengen, verdwijnt door de metallische geluiden van de luidspreker.

Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft in een hadîth ash-sharîf gezegd: **(Al wie de adhân hoort en het samen met de mu'adhdhin zachtjes herhaalt, zal voor elke letter duizend thawâb ontvangen en zijn duizend zonden zullen vergeven worden.)**

Het is sunnah voor de persoon die de adhân hoort, om dit zachtjes te herhalen, zelfs indien hij Qur'ân al-karîm aan het lezen (of reciteren) is. Wanneer hij de gedeelten (**Hayya 'alâ...**) hoort, dient hij deze niet te herhalen, maar (**Lâ hawla wa lâ quwwata illâ billâh**) te zeggen. Na de adhân reciteert men een salawât (verklaring) en daarna de du'â van adhân. Nadat er voor de tweede keer (**Ash-hadu anna Muhammadan Rasûlullah**) wordt gezegd, is het mustahab om de nagels van beide duimen te kussen en met deze zachtjes te wrijven over beide ogen. Dit wordt niet gedaan bij de iqâmat.

De Recitatie van de Adhân

Allâhu akbar (4 keer)

Ash-hadu an lâ ilâha illallah (2 keer)

Ash-hadu anna Muhammadan Rasûlullah (2 keer)

Hayya 'alas-salâh (2 keer)

Hayya 'alal-falâh (2 keer)

Allâhu akbar (2 keer)

Lâ ilâha illallah (1 keer)

Enkel bij de adhân voor het ochtendgebed, wordt er na (Hayya 'alal-falâh) twee keer (**Assalâtu khayrun minan-nawm**) opgezegd.

Bij de iqâmat zegt men na (**Hayya 'alal-falâh**) twee keer (**Qad qâma tis-salâtu**).

De du'âs van adhân:

Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft gezegd:

(Wanneer de adhân wordt opgelezen, zeg dan deze du'â:

“Wa ana ash-hadu an lâ ilâha illallâhu wahdahû lâ sharîkalah wa ash-hadu anna Muhammadan 'abduhu wa rasûluh wa radîtu billâhi rabban wa bil-islâmi dînan wa bi Muhammadin sallallâhu 'alayhi wa sallama rasûlan nabiyyâ.”)

In een andere hadîth ash-sharîf heeft hij het volgende gezegd: **(O mijn ummah. Wanneer de adhân geïndigd is, lees dan ook deze du'â op:**

“Allâhumma rabba hâdhihid-da'awatit-tâmmati was-salâtil-qâ'ima ti âti Muhammadanil-wasîlata wal-fadîlata wad-darajatar-rafi'ata wab'ath-hu maqâman mahmûdanil-ladhî wa'adtahu innaka lâ tukhli-ful-mî'âd.”)

De Betekenissen van de Woorden van Adhân

ALLÂHU AKBAR: Allâhu ta'âlâ is groot. Hij heeft niets nodig. Hij is te groot om de daden van aanbidding van Zijn dienaren te behoeven. Daden van aanbidding hebben geen enkel nut voor Hem. Om deze belangrijke betekenis goed vast te leggen in het geheugen, wordt dit woord vier keer herhaald.

ASH-HADU AN LÂ ILÂHA ILLALLAH: Ondanks dat Hij met Zijn Trotsheid en Grootheid niemands aanbiddingen nodig heeft, getuig en geloof ik met volle overtuiging dat niemand anders buiten Hem het recht heeft aanbeden te worden. Niets lijkt op Hem.

ASH-HADU ANNA MUHAMMADAN RASÛLULLAH: Ik getuig en geloof dat Muhammad ('alayhi wa 'alâ âlihissalâtu wassalâm) de Profeet is die gezonden werd door Hem, dat hij de verkondiger is van de wijze van de daden van aanbidding die Hij wenst en dat enkel de daden van aanbidding die hij heeft meegedeeld en getoond, Allâhu ta'âlâ waardig zijn.

HAYYA 'ALAS-SALÂH, HAYYA 'ALAL-FALÂH: Dit zijn de twee woorden die de gelovigen oproepen tot het gebed dat leidt tot fâlah (welslagen), geluk en verlossing.

ALLÂHU AKBAR: Niemand kan aanbidding uitvoeren die Hem

waardig is. Hij is te groot, te ver van de aanbidding van iemand, dat Hem waardig en passend zou zijn.

LÂ ILÂHA ILLALLAH: Enkel Hij is Degene die het recht heeft om aanbeden te worden en tegenover Wie men zich moet vernederen. Naast het feit dat niemand in staat is de aanbidding uit te voeren die Hem waardig is, heeft bovendien niemand anders buiten Hem het recht om aanbeden te worden.

De omvang van de eer van het gebed moet begrepen worden uit de grootsheid van deze woorden die gekozen werden om iedereen op de hoogte te brengen van het gebed/van Hem. ??

6-DE NIYYAH

De niyyah (intentie) wordt verricht tijdens het opzeggen van de takbîr al-iftitâh. De niyyah verrichten voor het gebed betekent het in het hart brengen van de naam van het gebed, de gebedstijd, de qiblah en het voornemen om de imâm te volgen (indien men in jamâ'ah bidt).

De niyyah die wordt gedaan na de takbîr al-iftitâh, is niet sahîh (geldig) en dat gebed zal niet aanvaard worden. Tijdens het verrichten van de niyyah voor fard of wâjib gebeden, is het noodzakelijk om te weten welk fard of wâjib gebed men wil uitvoeren. Het is niet nodig om de niyyah te verrichten voor het aantal rak'ah. Wanneer men een sunnah gebed wil uitvoeren, is het voldoende om deze niyyah te verrichten: (Ik heb de intentie om te bidden.) Voor een janâza-gebed moet men deze niyyah verrichten: **(Ik heb de intentie om het gebed uit te voeren voor Allah, en om du'â te verrichten voor de overledene.)**

De imâm moet geen niyyah verrichten om imâm te zijn voor mannen. Als de imâm de niyyah: (Ik ben imâm voor de jamâ'ah die klaarstaat.) niet verricht, dan zal hij de thawâb voor het bidden in jamâ'ah niet kunnen verkrijgen. Als hij wel de niyyah verricht om imâm te zijn, dan zal hij ook deze thawâb verkrijgen. De imâm dient deze niyyah te verrichten: **(Ik heb de intentie om imâm te zijn voor vrouwen.)** (wanneer hij een jamâ'ah dat ook bestaat uit vrouwen, zal leiden.)

Als men tijdens het uitvoeren van aanbidding, de intentie enkel uitspreekt met de tong, dan wordt dit niet als niyyah beschouwd. Als men geen niyyah verricht met het hart, dan zullen de daden van aanbidding niet aanvaard worden.

7-TAKBÎR TAHRÎMA

Dit betekent (**Allâhu akbar**) zeggen wanneer men begint met het gebed, en is fard. Wanneer een ander woord wordt gebruikt, wordt men niet beschouwd de takbîr te hebben uitgesproken. Sommige geleerden hebben aangegeven dat de takbîr tahrîma behoort tot de fards in het gebed. Bijgevolg, kent het gebed volgens hen, zes shart's en zes rukn's.

DE RUKN'S VAN HET GEBED:

De fards binnen het gebed worden (Rukn) genoemd. Dit zijn er vijf:

1-QIYÂM: Dit is de eerste van de vijf rukn's van het gebed. Qiyâm betekent rechtop staan. Een zieke die niet rechtop kan staan, voert het gebed zittend uit. De zieke die niet kan zitten, moet op zijn rug liggen en het gebed uitvoeren met zijn hoofd (door zijn hoofd te bewegen, te knikken). Men dient een kussen te plaatsen onder zijn hoofd, zodat het gezicht niet gericht is naar de hemel maar naar de qiblah. Tijdens het liggen, dient hij zijn knieën te buigen en niet te strekken in de richting van de qiblah. Wanneer men rechtop staat, moet de afstand tussen beide voeten, de breedte van vier vingers bedragen.

De zieke die niet rechtop kan staan; de persoon die duizelig wordt wanneer hij rechtop staat, hevige hoofd-, tand- of oogpijn heeft of hevige pijn ergens anders, geen controle heeft over urineverlies, winderigheid of een bloedende wonde; de persoon die vreest dat de vijand hem zal zien (en schade toebrengen) en wiens bezittingen kunnen gestolen worden, wanneer hij rechtop staat; de persoon wiens vasten zal verbroken worden of zijn uitspraak verstoord zal worden, of wiens 'awrah plaatsen zullen ontbloot worden, dan mag deze persoon het gebed zittend uitvoeren. Voor de ruku' dient men een beetje voorover te buigen. Voor de sajda plaatst men het hoofd op de grond. Indien men zijn hoofd niet op de grond kan plaatsen, dan dient men voor de ruku' een beetje voorover te buigen en voor de sajda iets dieper. Als de vooroverbuiging voor de sajda niet dieper is dan die voor de ruku', dan zal het gebed niet aanvaard worden. Als een persoon een steen of een stuk hout plaatst op de grond en hierop sajda uitvoert, dan zal hij een zonde begaan hebben, ondanks dat zijn gebed wel aanvaard zal worden. Kortom, het is tahrîman makrûh.

2-QIRÂ'AT: Het is fard om rechtopstaand een âyat (vers) uit de Qur'ân al-karîm te reciteren in elke rak'ah van de sunnah gebeden en het witr ge-

bed, en wanneer men alleen bidt, in twee rak'ahs van de fard gebeden. Een korte sûra reciteren is meer thawâb/verdienstelijk.

Als qirâ'at, is het wâjib om sûra Al-Fâtiha te reciteren in deze gedeelten van de rituele gebeden en om –naast sûra Al-Fâtiha– een sûra of drie âyats te reciteren in elke rak'ah van de sunnah gebeden en het witr gebed, en in twee rak'ahs van de fard gebeden. In de fard gebeden is het wâjib of sunnah om sûra Al-Fâtiha en een (andere) sûra te reciteren in de eerste twee rak'ahs. Het is eveneens wâjib om sûra Al-Fâtiha te reciteren voor de sûra. Indien een van deze vijf wâjibs vergeten wordt, dan moet men sajda as-sahw uitvoeren.

Tijdens de qirâ'at, is het niet toegestaan om de vertaling van de Qur'ân al-karîm te reciteren.

Bij elk gebed –uitgezonderd het Vrijdagsgebed en het 'Eid-gebed– is het sunnah voor de imâm dat hetgeen hij opleest in de eerste rak'ah (na sûra Al-Fâtiha) twee keer zolang is als hetgeen hij opleest in de tweede rak'ah. De persoon die het gebed alleen uitvoert, mag in elke rak'ah een sûra van dezelfde lengte reciteren. Het is makrûh voor de imâm om er een gewoonte van te maken dezelfde âyats te reciteren in dezelfde rak'ahs van dezelfde gebeden. Het is tanzîhan makrûh om in de tweede rak'ah de âyats te reciteren die in de eerste rak'ah werden gereciteerd. Het is echter meer makrûh om in de tweede rak'ah, de âyats of sûra te reciteren die voorafgaan aan deze die werden gereciteerd in de eerste rak'ah/ de sûra's in de tegengestelde richting (van de Qur'ân al-karîm) te reciteren. Het is makrûh indien men in de tweede rak'ah de eerst volgende sûra, na de sûra die men heeft gereciteerd in de eerste rak'ah, overslaat en de tweede/daarop volgende sûra reciteert. Het is altijd wâjib om de sûra's of âyats te reciteren in de volgorde vermeld in de Qur'ân al-karîm.

3-RUKU': Na de qirâ'at die gereciteerd wordt tijdens de qiyâm, buigt men voorover en zegt men tegelijkertijd de takbîr op. Bij de ruku' spreiden mannen hun vingers en plaatsen ze deze op hun knieën. Ze houden hun rug en hoofd recht op hetzelfde niveau.

Bij de ruku' zegt men tenminste drie maal (**Subhâna rabbiyal-'ad-zîm**). Indien de imâm zijn hoofd opheft voordat men het drie keer heeft opgezegd, dan dient men ook onmiddellijk zijn hoofd op te heffen. De armen en benen worden gestrekt gehouden tijdens de ruku'. Vrouwen spreiden hun vingers niet. Noch houden ze hun rug recht, en hun benen en armen gestrekt.

Het is sunnah voor de imâm en de persoon die alleen bidt, om (**Sami'allâhu liman hamidah**) te zeggen wanneer men opstaat vanuit de ruku'. De jamâ'ah zegt dit niet. Hierna zegt men onmiddellijk (**Rabbanâ lakal hamd**) en blijft men even overeind staan. Terwijl men (**Allâhu akbar**) zegt, voert men een sajda uit door eerst de rechterknie op te grond te plaatsen, dan de linkerknie, vervolgens de rechterhand, dan de linkerhand en tenslotte de neus en het voorhoofd.

4-SAJDA: Bij de sajda moeten de vingers gesloten worden en ter hoogte van de oren gericht zijn naar de qiblah; het hoofd moet zich bevinden tussen beide handen. Het is fard om het voorhoofd te plaatsen op een prope/schone oppervlak zoals steen, aarde, hout of een (vloer)kleed/mat. Er werd gezegd (volgens geleerden) dat het wâjib is om daarbij ook de neus te plaatsen op de grond. Het is niet toegestaan om zonder een 'udhr enkel de neus op de grond te plaatsen. Enkel het voorhoofd op de grond plaatsen is makrûh.

Het is fard of wâjib om beide voeten of tenminste een teen van elke voet op de grond te plaatsen. Kortom, indien beide voeten niet op de grond worden geplaatst, zal het gebed niet aanvaard worden of zal het makrûh worden.

Bij de sajda is het sunnah om de tenen te buigen en de teentoppen naar de qiblah te richten.

Mannen moeten hun armen en dijen apart houden van hun buik. Het is sunnah om de handen en de knieën op de grond te plaatsen. Het is sunnah om de hielen bij de qiyâm vier vingers breed uit elkaar te plaatsen en bij de ruku', qawma en sajda om ze bij elkaar te brengen.

Het is makrûh om de broekspijpen naar boven te trekken tijdens het neerknielen voor de sajda. Het is eveneens makrûh om ze op te rollen/stroken voordat men begint te bidden. Het is makrûh om te bidden met opgerolde, gevouwen/opgestroken of korte mouwen, broekspijpen of gewaden. Indien men het gebed uitvoert met een onbedekt hoofd uit luiheid of omdat men geen belang hecht aan het bidden met een bedekt hoofd, dan is dit makrûh. Het gebed minachten is echter kufr (ongeloof). Het is ook makrûh om te bidden met vuile kleding en werkkledij.

5-QA'DA AL-AKHIRA: Het is fard om bij de laatste rak'ah zodanig lang te zitten dat men (**Attahiyâtû**) kan oplezen. Tijdens het zitten, maakt men geen gebaren met de vingers. Mannen plaatsen hun linkervoet plat op

de grond zodanig dat de tenen gericht zijn naar de rechterkant, en zitten op deze voet. De rechervoet moet rechtop gehouden worden waarbij de tenen de grond raken en ietwat gebogen worden in de richting van de qiblah. Het is sunnah om op deze wijze te zitten.

Vrouwen zitten met hun billen op de grond. De dijen worden dicht bij elkaar gebracht. De rechervoet wordt uitgestoken naar de rechterkant. De linkervoet komt onder zich/onder hun dijen te liggen waarbij de tenen wijzen naar de rechterkant.

HOE WORDT HET GEBED VERRICHT?

Het gebed van een man die alleen bidt

(Het Sunnah Gedeelte van het Ochtendgebed) bijvoorbeeld, wordt als volgt uitgevoerd:

1- Eerst richt men zich naar de qiblah. De voeten worden evenwijdig naast elkaar geplaatst met een onderlinge afstand van vier vingers breed. De duimen van beide handen raken de oorlellen en de handpalmen worden geopend in de richting van de qiblah. Nadat men dit in het hart brengt (**Ik heb de intentie om voor de tevredenheid van Allah, het sunnah gedeelte van het ochtendgebed van vandaag te bidden. Ik heb mij gericht tot de qiblah.**), zegt men (**Allâhu akbar**) en tegelijkertijd plaatst men de rechterhand die de linkerhand omklemt, op de onderbuik.

2-Zonder de ogen af te wenden van de plaats waar de sajda zal verricht worden: a) Reciteert men de du'â (**Subhânaka**). b) Reciteert men na de A'ûdhu Basmala, (**Sûra Al-Fâtiha**). c) Reciteert men na sûra Al-Fâtiha – zonder de Basmala op te zeggen- een additionele sûra (bv. sûra Al-Fîl)¹⁵.

3-Na de additionele sûra, buigt men voorover voor de ruku' en zegt men tegelijkertijd (**Allâhu akbar**). Men grijpt met de handen de knieschijven vast en houdt de rug recht. Zonder de ogen af te wenden van de voeten, zegt men drie maal (**Subhâna Rabbiyal 'adzîm**). Het mag ook vijf of zeven maal gereciteerd worden.

4-Terwijl men overeind komt, zegt men (**Sami'allâhu liman hamidah**). Tijdens het overeind komen, dient men zijn broek niet omhoog te trekken en de ogen niet af te wenden van de plaats van sajda. Wanneer men helemaal overeind is gekomen, zegt men (**Rabbanâ lakal hamd**). [Deze

¹⁵ In de Shâfi'î madhhab wordt er tussen sûra Al-Fâtiha en de additionele sûra, Basmala gereciteerd.

rechttopstaande houding wordt qawma genoemd.]

5-Zonder al te lang rechtop te staan, zegt men (**Allâhu akbar**) en knielt men tegelijkertijd neer voor de sajda. Tijdens het neerknielen voor de sajda, worden de volgende handelingen achtereenvolgens uitgevoerd: a) Eerst plaatst men de rechterknie op de grond, dan de linkerknie, vervolgens de rechterhand, dan de linkerhand en tenslotte de neus en het voorhoofd. b) De tenen worden gebogen en wijzen in de richting van de qiblah. c) Het hoofd wordt geplaatst tussen beide handen. d) De vingers worden gesloten. e) De handpalmen worden tegen de grond gedrukt. De ellebogen worden niet op de grond geplaatst. f) Men zegt in deze houding tenminste drie keer (**Subhâna Rabbiyal 'alâ**). Daarna:

6-Terwijl men (**Allâhu akbar**) zegt, plaatst men de linkervoet plat op de grond, worden de tenen van de rechtervoet gebogen in de richting van de qiblah en gaat men zitten op de dijen. De handpalmen worden op de knieën **geplaatst en de vingers** blijven in een ontspannen houding.

7-Zonder al te lang te zitten op de dijen, voert men opnieuw sajda uit terwijl men (**Allâhu akbar**) zegt. [De zithouding tussen de twee sajda's in, wordt jalsa genoemd.]

8-Bij de sajda zegt men tenminste drie maal (**Subhâna Rabbiyal 'alâ**). Hierna gaat men weer rechtop staan terwijl men (**Allâhu akbar**) zegt. Tijdens het rechtop staan dient men niet te leunen op de handen om overeind te komen, noch dient men de voeten te bewegen. Wanneer men overeind komt van de sajda, dient men eerst het voorhoofd te heffen van de grond, dan de neus, vervolgens de linkerhand, dan de rechterhand en tenslotte de linkerknie en de rechterknie.

9-Wanneer men weer rechtop staat, reciteert men de Basmala, daarna (**Sûra Al-Fâtiha**) en een additionele sûra. Terwijl men vooroverbuigt voor de ruku', zegt men (**Allâhu akbar**).

10-De tweede rak'ah wordt voltooid op dezelfde wijze zoals beschreven is voor de eerste rak'ah. Na de tweede sajda echter, wanneer men (**Allâhu akbar**) zegt, staat men niet rechtop maar gaat men zitten op de dijen.

a) Na het reciteren van de du'âs (**Attahiyâtû**), (**Allâhumma salli**), (**Allâhumma bârik**) en (**Rabbanâ âtina**), draait men eerst met het hoofd naar zijn rechterkant en spreekt men de salâm uit: (**Assalâmu 'alaykum wa rahmatullah**). Daarna draait men met het hoofd naar zijn linkerkant en zegt men wederom (**Assalâmu 'alaykum wa rahmatullah**).

b) Na het uitspreken van de salâm, zegt men (**Allâhumma antas-salâm wa minkas-salâm tabârakta yâ dhal jalâli wal-ikrâm**) en staat men zonder iets te zeggen op om het fard gedeelte van het ochtendgebed te verrichten. Want, hoewel spreken tussen het sunnah en fard gedeelte het gebed niet verbreekt, leidt het tot een vermindering van de thawâb.

Na het gebed, leest men drie keer volledig de du'â van istighfâr. Daarna reciteert men (**Âyat al-kursî**) en zegt men 33 keer tasbîh (Subhânallah), 33 keer tahmîd (Alhamdulillah), 33 keer takbîr (Allâhu akbar) en een keer tahlîl, dus (**Lâ ilâha illallah wahdahu lâ sharîkalah lahul mulku wa lahul hamdu wa huwa 'alâ kulli shay'in qadîr**). [Deze moeten stilletjes opgelezen worden. Het is bid'ah om ze hardop te lezen.] Hierna verricht men du'â. Mannen dienen tijdens het verrichten van du'â hun armen op te heffen ter hoogte van hun borst. De ellebogen worden niet gebogen. De handen worden geopend en de handpalmen worden gericht naar de hemel. Immers, net zoals de qiblah voor het gebed de Kâ'ba is, is de hemel de qiblah voor du'â. Het is mustahab om na de du'â, elf keer sûra al-Ikhlâs, sûra Al-Falâq en sûra An-Nâs (telkens met de Basmala ervoor) te reciteren en 67 keer (**Astaghfirullah**) te zeggen. Men reciteert de **âyat al-karîma (Subhâna-rabbika...)** en wrijft met de handen zachtjes over het gezicht.

Bij sunnah en fard gebeden bestaande uit vier rak'ahs, reciteert men in de zithouding op het einde van de tweede rak'ah **Attahiyâtû** en staat men weer op. In de derde en vierde rak'ahs van de sunnah gebeden, reciteert men na sûra al-Fâtiha een additionele sûra. In de derde en vierde rak'ahs van de fard gebeden reciteert men enkel sûra al-Fâtiha, zonder een additionele sûra. Dit geldt ook voor het fard gedeelte van het avondgebed. Met andere woorden, in de derde rak'ah wordt er geen additionele sûra gereciteerd. In alle drie rak'ahs van het witr gebed wordt er na sûra al-Fâtiha wel een additionele sûra gereciteerd. Na de additionele sûra in de derde rak'ah, heft men de handen op tot aan de oren en zegt men tegelijkertijd de takbîr [Allâhu akbar]. [De handen worden weer over elkaar gebracht op de buik.] Daarna reciteert men de du'âs die (**Qunût**) worden genoemd. De eerste -ghayr-i mu'akkada- sunnah gedeelten van het namiddag- en late avondgebed, zijn net zoals de andere sunnah gebeden bestaande uit vier rak'ahs. Echter, in de zithouding op/aan het einde van de tweede rak'ah, reciteert men na **Attahiyâtû**, eveneens de du'âs (Allâhumma salli) en (Allâhumma bârik).

Het gebed van een vrouw die alleen bidt

Ze verricht bijvoorbeeld, (**Het Sunnah Gedeelte van het Ochtendgebed**) als volgt:

1-Ze bedekt zich van top tot teen zodanig dat haar lichaamsdelen niet duidelijk zichtbaar zijn. Enkel de handen en het gezicht zijn onbedekt. De sûra's en du'â die ze in het gebed moet oplezen, zijn net hetzelfde zoals in (Het gebed van een man die alleen bidt) hetgeen hiervoor werd beschreven. Dit zijn de verschillen:

a) Vrouwen heffen hun handen niet op tot aan de oren zoals mannen. Ze heffen hun handen op ter hoogte van de schouders en verrichten de niyyah. Ze zeggen de takbîr op terwijl ze hun handen op de borst brengen -de rechter- over de linkerhand- en beginnen het gebed.

b) Ze houden hun rug niet helemaal recht tijdens de ruku'.

c) Tijdens de sajda plaatsen ze hun armen/ellebogen op de grond.

d) Ze zitten op hun billen tijdens de tashahhud (zithouding). Kortom, ze steken de voeten uit naar de rechterkant en gaan zitten op hun linkerbil.

De meest makkelijke manier voor vrouwen om zich goed te bedekken tijdens het gebed, is een wijde hoofddoek dat groot genoeg is om ook de handen te bedekken, en een wijde, lange rok dat de voeten eveneens bedekt.

DE WÂJIBS VAN HET GEBED

Dit zijn de wâjibs van het gebed:

1-Sûra Al-Fâtiha reciteren.

2-Na sûra Al-Fâtiha, een sûra of tenminste drie korte âyats (verzen) reciteren.

3-Sûra Al-Fâtiha reciteren vóór de additionele sûra.

4-Sûra Al-Fâtiha en de additionele sûra reciteren in de eerste en tweede rak'ahs van de fard gebeden en in elke rak'ah van de wâjib en sunnah gebeden.

5-De sajda's onmiddellijk achter elkaar uitvoeren.

6-Na de tweede rak'ah van de gebeden bestaande uit drie of vier rak'ahs, zo lang zitten als de duur van de tashahhud. Zitten in de laatste rak'ah is fard.

7-In/tijdens/na de tweede rak'ah niet langer zitten dan de tashahhud.

8-De neus samen met het voorhoofd beiden op de grond plaatsen tijdens de sajda.

9-De du'â (**Attahiyâtu**) reciteren tijdens de zithouding in de laatste rak'ah.

10-Zich tijdens het gebed houden aan ta'dil al-arkân (zich voor een poosje onbeweeglijk houden tijdens vijf momenten van het gebed: de ruku', de twee sajda's, qawma en jalsa).

11-(**Assalâmu 'alaykum wa rahmatullah**) zeggen op/aan het einde van het gebed.

12-De Qunût du'âs reciteren op het einde van de derde rak'ah van het witr gebed.

13-De takbîrs opzeggen tijdens de 'Eid-gebeden.

14-(Geldt voor de imâm) Hardop reciteren tijdens het ochtendgebed, het Vrijdagsgebed, het 'Eid-gebed, het tarâwih en witr gebed, alsook tijdens de eerste twee rak'ahs van het avond- en late avond gebed.

15-Het is wâjib voor de imâm en de persoon die alleen bidt, om zachtjes te reciteren (zodanig dat men zichzelf kan horen) tijdens de fard gedeelten van het middag- en namiddaggebed, tijdens de derde rak'ah van het avondgebed en tijdens de derde en vierde rak'ahs van het late avond gebed. Het is toegestaan voor de persoon die alleen bidt, om de gedeelten die wâjib zijn voor de imâm om hardop te reciteren, zowel hardop als zachtjes te reciteren.

Vanaf het ochtendgebed op de dag van 'Arafa -de dag voorafgaand aan het Offerfeest- tot het namiddaggebed op de vierde dag van het Offerfeest, is het wâjib om de (**Takbîr al-tashrîq**) (Allâhu akbar Allâhu akbar. Lâ ilâha illallah. Wallâhu akbar. Allâhu akbar wa lillâhil-hamd) op te zeggen na elk van de 23 fard gebeden gedurende deze dagen.

SAJDA AS-SAHW (In geval van vergissing of vergetelheid): Wanneer de persoon die bidt, een fard van het gebed opzettelijk of uit vergetelheid nalaat, dan zal zijn gebed verbroken worden. Indien men een wâjib van het gebed uit vergetelheid nalaat, dan wordt het gebed niet verbroken maar dient men wel een sajda as-sahw uit te voeren. Indien een persoon de sajda as-sahw opzettelijk niet uitvoert of een van de wâjibs van het gebed opzettelijk nalaat, dan is het wâjib voor die persoon om dat gebed opnieuw te verrichten. Als hij het niet doet, zal hij een zondaar worden. Sajda as-sahw is niet nodig wanneer een sunnah wordt nagelaten. Sajda as-

sahw wordt uitgevoerd wanneer een fard wordt uitgesteld of wanneer een wâjib wordt nagelaten of uitgesteld.

Indien er zich tijdens het gebed meerdere situaties voordoen die sajda al-sahw vereisen, dan is het voldoende om één enkele sajda as-sahw uit te voeren. Wanneer de imâm zich tijdens het gebed vergist en een sajda as-sahw uitvoert, dan moet de jamâ'ah die hem volgt, dit ook doen. Indien een persoon in de jamâ'ah zich vergist, dan voert hij geen sajda as-sahw uit los van de imâm.

Om sajda as-sahw uit te voeren, spreekt men na Attahiyyâtu de salâm uit aan een kant. Men voert twee sajda's uit, blijft zitten en voltooit het gebed door de du'âs (**Attahiyyâtu**), (**Allâhumma salli**), (**Allâhumma bârik**) en (**Rabbanâ**) te reciteren. Het is toegestaan om sajda as-sahw uit te voeren na de salâm aan een kant of aan beide kanten, of zelfs zonder de salâm uit te spreken.

Gevallen waarin sajda as-sahw genoodzaakt is:

Opstaan wanneer men had moeten zitten. Zitten wanneer men had moeten opstaan. Zachtjes reciteren tijdens de gedeelten waar men hardop had moeten reciteren. Hardop reciteren tijdens de gedeelten waar men zachtjes had moeten reciteren. Qur'ân al-karîm reciteren tijdens de gedeelten waar men du'â had moeten reciteren. Een du'â reciteren tijdens de gedeelten waar men Qur'ân al-karîm had moeten reciteren. Bijvoorbeeld, de du'â Attahiyyâtu oplezen in plaats van sûra Al-Fâtiha, of sûra Al-Fâtiha reciteren tijdens het gedeelte waar men Attahiyyâtu had moeten oplezen. In dit geval, wordt sûra Al-Fâtiha nagelaten. De salâm uitspreken voordat het gebed is voltooid. In de eerste en tweede rak'ahs van de fard gebeden geen additionele sûra oplezen, maar wel in de derde en vierde rak'ahs. In de eerste twee rak'ahs geen additionele sûra oplezen na sûra Al-Fâtiha. De takbîrs in het 'Eid-gebed nalaten. De Qunût du'â in het witr gebed nalaten.

SAJDA AT-TILÂWAT: In de Qur'ân al-karîm zijn er op veertien plaatsen sajda âyats. Het is wâjib voor de persoon om een sajda uit te voeren wanneer hij een van deze veertien âyats leest of hoort, zelfs als hij de betekenis van de âyat niet begrijpt. De persoon die de sajda âyats schrijft of spelt, dient geen sajda uit te voeren.

Indien een persoon de echo van een van deze âyats die weerkaatst wordt in/vanuit de bergen, woestijnen of andere plaatsen, hoort of indien hij het hoort van een vogel, dan is het niet wâjib voor hem om een sajda uit te voe-

ren. Het moet een menselijke stem zijn. Hiervoor werd reeds beschreven dat het geluid dat men hoort op de radio of via een luidspreker geen menselijke stem is, maar het geluid dat afkomstig is van een levenloos apparaat dat lijkt op de stem van een hâfiz (iemand die de gehele Qur'ân al-karîm heeft gememoriseerd). Wanneer een persoon de sajda âyats die gereciteerd worden op de radio of via een cassetterecorder, hoort, dan is het voor hem bijgevolg niet wâjib om sajda at-tilâwat uit te voeren.

Om de sajda at-tilâwat uit te voeren, gaat men eerst in een staat van wudû' in de richting van de qiblah staan. Zonder de handen op te heffen tot aan de oren, zegt men (**Allâhu akbar**) en voert men een sajda uit. Tijdens de sajda zegt men drie keer (**Subhâna rabbiyal 'alâ**). Daarna, terwijl men opstaat, zegt men (**Allâhu akbar**) om de sajda at-tilâwat af te ronden. Het is noodzakelijk om eerst de niyyah te verrichten. Zonder de niyyah zal het niet aanvaard worden.

Wanneer men een sajda âyat in het gebed reciteert, voert men onmiddellijk een bijkomende/aparte ruku' of sajda uit, en staat men weer op om verder te gaan met zijn recitatie. Als men na twee of drie âyats na de recitatie van een sajda âyat vooroverbuigt voor de ruku' in het gebed, en de niyyah verricht voor sajda at-tilâwat, dan zullen de ruku' of de sajda's van het gebed, gelden als sajda at-tilâwat. De persoon die bidt in jamâ'ah, dient wanneer de imâm een sajda âyat reciteert, samen met hem een bijkomende/aparte ruku' en twee sajda's uit te voeren, zelfs als hij de recitatie van die âyat door de imâm niet heeft gehoord. De jamâ'ah moet de niyyah verrichten in de ruku'. Men mag het eveneens uitstellen en het buiten het gebed uitvoeren.

SAJDA ASH-SHUKR: Deze sajda is net zoals de sajda at-tilâwat. Het is mustahab voor de persoon die een gunst heeft ontvangen of die verlost werd van een probleem, om een (**sajda ash-shukr**) uit te voeren voor Allâhu ta'âlâ. In de sajda zegt men eerst (**Alhamdulillah**), daarna zegt men de tasbîhs van de sajda (Subhâna rabbiyal 'alâ). Het is makrûh om een sajda/sajda ash-shukr uit te voeren na het gebed.

De persoon die zich niet houdt aan de ta'dîl al-arkân tijdens het gebed, brengt schade toe aan alle schepsels. Er werd gezegd dat omwille van zijn zonde, er geen regen zal vallen, er geen graan meer zal groeien uit de grond en het op onverwachte tijden zal regenen; hij/het zal schade veroorzaken in plaats van profijt.

DE SUNNA'S VAN HET GEBED

- 1-Bij het gebed de handen opheffen tot aan de oren.
- 2-De handpalmen draaien in de richting van de qiblah.
- 3-Na het opzeggen van de takbîr, de handen verbinden.
- 4-De rechterhand plaatsen over de linkerhand.
- 5-Voor mannen: de handen plaatsen op de onderbuik/onder de navel.
Voor vrouwen: de handen plaatsen op de borst.
- 6-Na de takbîr iftitâh, (**Subhânaka**) reciteren.
- 7-Voor de imâm en de persoon die alleen bidt: (**A'ûdhu**) opzeggen.
- 8-De Basmala opzeggen.
- 9-Tijdens de ruku' drie keer (**Subhâna rabbiyal 'adzim**) opzeggen.
- 10-Tijdens de sajda drie keer (**Subhâna rabbiyal 'alâ**) opzeggen.
- 11-Tijdens de laatste zithouding de (**Salawât**) du'âs (Allâhumma salli) en (Allâhumma bârik) opzeggen.
- 12-Tijdens het uitspreken van de salâm naar zijn rechter- en linkerkant kijken.
- 13-Voor de imâm: bij elk gebed –uitgezonderd het Vrijdagsgebed en het 'Eid-gebed- hetgeen hij opleest in de eerste rak'ah (na sûra Al-Fâtiha) twee keer zolang reciteren als hetgeen hij opleest in de tweede rak'ah.
- 14-Voor de imâm en de persoon die alleen bidt: tijdens het overeind komen van de ruku', (**Sami' Allâhu liman hamidah**) opzeggen.
- 15-Wanneer men overeind is gekomen van de ruku', (**Rabbanâ lakal hamd**) opzeggen.
- 16-Bij de sajda de tenen buigen en draaien in de richting van de qiblah.
- 17-(**Allâhu akbar**) zeggen wanneer men vooroverbuigt voor de ruku' en neerknielt voor de sajda's en wanneer men overeind komt van de sajda's.
- 18-De handen en knieën op de grond plaatsen.
- 19-Bij de qiyaam, de hielen uit elkaar plaatsen op een afstand van vier vingers breed. Bij de ruku', qawma en sajda de hielen tegen elkaar aan houden.
- 20-Na sûra Al-Fâtiha '**âmîn**' zeggen; vóór de ruku' de takbîr opzeggen; in de ruku' de vingers spreiden en met de handen op de knieschijven vastpakken; de takbîr opzeggen voor de sajda; (voor mannen) tijdens de zithou-

ding, zitten door de linkervoet plat op de grond te leggen en de rechervoet rechtop te laten staan; zitten tussen de twee sajda's.

Bij het avondgebed worden er korte sûra's gereciteerd. Bij het ochtendgebed blijft men relatief langer in de eerste rak'ah vergeleken met de tweede rak'ah. De persoon die de imâm volgt, reciteert geen sûra Al-Fâtiha en een additionele sûra. Hij leest **Subhânaka** op en zegt de takbîrs. Verder, reciteert hij de Attahiyyâtu en de salawât ash-sharîfa's.

DE MUSTAHABS VAN HET GEBED

- 1-Tijdens het bidden, kijken naar de plaats van sajda.
- 2-Wanneer men vooroverbuigt voor de ruku', kijken naar de voeten.
- 3-Tijdens de sajda kijken naar de plaats waar men de neus heeft geplaatst/naar de punt van de neus.
- 4-Wanneer men zit voor Attahiyyâtu, kijken naar de bovenkant van de knieën.
- 5-Een groter/langer aantal âyats die na sûra Al-Fâtiha zullen gereciteerd worden; bij het ochtend- en middaggebed en een kleiner/korter aantal âyats bij het avondgebed.
- 6-Voor de persoon die de imâm volgt: de takbîr stilletjes opzeggen.
- 7-Tijdens de ruku' de vingers spreiden en op de knie plaatsen.
- 8-Het hoofd samen met de nek recht houden tijdens de ruku'.
- 9-Wanneer men neerknielt voor de sajda, eerst de rechter- dan de linkerknie op de grond plaatsen.
- 10-De sajda uitvoeren tussen beide handen.
- 11-Bij de sajda eerst de neus op de grond plaatsen, dan het voorhoofd.
- 12-Als men tijdens het gebed geeuwt/gapen, de mond dichtdoen met de bovenkant van de hand.
- 13-Voor mannen: de ellebogen tijdens de sajda opheffen en hoog van de grond af houden. Vrouwen plaatsen hun armen op de grond.
- 14-Voor mannen: tijdens de sajda de armen en voeten/dijen apart houden van zijn buik.
- 15-Tijdens de ruku' en sajda zodanig lang blijven dat men drie keer de tasbîh kan opzeggen.
- 16-Bij de sajda eerst het hoofd opheffen van de grond, daarna de handen.

17- Eerst de handen opheffen, dan de knieën.

18-Bij Attahiyyâtu de handen plaatsen op de dijen/schoot; de vingers recht houden in de richting van de qiblah, niet buigen en geen enkele ervan bewegen.

19-Tijdens het uitspreken van de salâm aan zijn rechter- en linkerkant, draaien met het hoofd.

20-Tijdens het uitspreken van de salâm, kijken naar de uiteinden van de schouders.

DE MAKRÛHS VAN HET GEBED

1-Kleding niet aandoen maar over de schouders laten hangen.

2-Wanneer men neerknielt voor de sajda, de broekspijpen of het gewaad omhoog trekken.

3-Beginnen met het gebed wanneer de antarie, kleed/het gewaad en mouwen opgerold/opgestroken/omgevouwen zijn.

4-Onnodige, dus onnuttige bewegingen maken.

5-Het gebed uitvoeren met werkkledij of kleding waarmee men niet in de aanwezigheid van ouderen kan komen.

6-Iets in de mond hebben dat een correcte qirâ'at niet verhindert. Als het de correcte uitspraak wel verhindert, dan zal het gebed verbroken worden.

7-Bidden met een onbedekt hoofd.

8-Bidden wanneer men dringend/nodig een kleine of grote boodschap moet doen, of winden moet laten.

9-Tijdens het gebed, met de hand steentjes of aarde wegvegen van de plaats van sajda.

10-Met de vingers knippen/de vingers knakken wanneer men begint met het gebed of tijdens het gebed.

11-Tijdens het gebed, de handen plaatsen op de flanken.

12-Zijn hoofd en gezicht rond zich draaien, met de ogen rond zich kijken. Als men de borstkas wegdraait van de qiblah, wordt het gebed verbroken.

13-Tijdens de tashahhoeds zitten als een hond: terwijl men op de billen zit, de dijen rechtop houden met de knieën tegen de borst en de handen op de grond.

14-Voor mannen: tijdens de sajda de armen op de grond plaatsen.

15-Bidden tegenover het gezicht van een persoon of tegenover de rug van personen die hardop spreken.

16-Met de hand of het hoofd antwoord geven op iemands groet.

17-Geeuwen/gapen tijdens of buiten het gebed.

18-De ogen sluiten tijdens het gebed.

19-Voor de imâm: in de mihrâb blijven staan.

20-Het is tanzîhan makrûh wanneer de imâm in zijn eentje, een halve meter hoger staat dan de jamâ'ah.

21-Het is eveneens tanzîhan makrûh wanneer de imâm in zijn eentje lager staat.

22-In een rij staan terwijl er in de rij ervoor een plek vrij is en wanneer er geen plaats is in de rij, alleen achter de rij gaan staan.

23-Bidden met een kledingstuk waarop een levend wezen wordt afgebeeld.

24-Indien er een afbeelding van een levend wezend getekend is op de muur boven het hoofd, er voor of aan de rechter- en linkerkant van een biddende persoon, of indien er zo een afbeelding is gemaakt op een doek of papier en deze is opgehangen of geplaatst op deze plaatsen, dan is het makrûh. Een afbeelding van een kruis is net zoals een afbeelding van een levend wezen.

25-Bidden tegenover vlammend vuur.

26-De âyats en tasbihs tijdens het gebed tellen met de hand.

27-Het gebed uitvoeren waarbij men zich van top tot teen heeft gewikkeld in een doek.

28-Bidden met een tulband dat men gewikkeld heeft rond zijn onbedekte hoofd maar waarbij de kruin is opengelaten.

29-Bidden met een bedekte mond en neus.

30-Zonder een eudhr slijm uit de keel rochelen.

31-Een of twee keer bewegingen maken met de hand.

32-Een van de sunna's van het gebed nalaten.

33-Zonder een dharûrat, beginnen te bidden met een kind op de schoot/in de armen.

34-Het gebed uitvoeren naast dingen die het hart bezighouden/afleiden en de khushû' tenietdoen, zoals bidden tegenover versierde dingen, naast spel en muziekinstrumenten en tegenover een maaltijd waar men naar verlangt.

35-Tijdens het uitvoeren van een fard gebed, zonder een 'udhr leunen tegen een muur of paal.

36-Tijdens het vooroverbuigen en overeind komen bij de ruku', de handen opheffen tot aan de oren.

37-De qirâ'at voltooiën wanneer/tijdens/na men vooroverbuigt voor de ruku'.

38-Bij de sajda's en ruku', zijn hoofd plaatsen en opheffen voordat de imâm dat doet.

39-Bidden op plaatsen die mogelijk najs (onrein) kunnen zijn.

40-Bidden tegenover een graf.

41-Bij de tasashshuds niet zitten volgens de de sunnah.

42-In de tweede rak'ah drie âyats langer reciteren dan in de eerste rak'ah.

ZAKEN DIE MAKRÛH ZIJN BUITEN HET GEBED

1- Tijdens de kleine of grote boodschap, of tijdens dat men zich reinigt bij het toiletbezoek in het toilet of ergens anders, zich zo richten dat de qiblah zich voor of achter hem bevindt.

2-Een kleine of grote boodschap doen tegenover de zon of de maan.

3-Een klein kind een kleine of grote boodschap laten doen door het vast te houden in de richting van de qiblah, is makrûh voor de volwassene die het kind vasthoudt. Kortom, iets dat harâm is voor volwassenen, laten uitvoeren door een kind, is harâm voor de persoon die het laat uitvoeren.

4-Zonder een 'udhr (geldig excuus), een of beide benen strekken in de richting van de qiblah.

5-De benen strekken tegenover een mushaf (exemplaar van de Qur'ân al-karîm) of islamitische boeken. Als ze hoog geplaatst zijn, is het niet makrûh.

ZAKEN DIE HET GEBED VERBREKEN

1-Zonder een 'udhr hoesten of de keel schrapen.

2-Wanneer een biddend persoon (**Yarhamukallah**) zegt als antwoord op een persoon die niest en (Alhamdulillah) zegt.

3-Als de persoon die alleen bidt, hoort dat de imâm van de jamâ'ah aan de andere kant zich vergist in het reciteren en de imâm hiervoor waarschuwt, dan zal zijn gebed verbroken worden. Als de imâm de waarschuwing van deze persoon opvolgt en zijn recitatie verbetert, zal het gebed van de imâm eveneens verbroken worden.

4-Als een persoon tijdens het gebed (**Lâ ilâha illallah**) zegt met de bedoeling iemand een antwoord te geven, dan zal zijn gebed verbroken worden. Indien zijn bedoeling de Enigheid van Allâhu ta'âlâ verklaren is/is om duidelijk te maken/ te laten weten dat hij aan het bidden is, dan zal zijn gebed niet verbroken worden.

5-De 'awrah plaatsen ontbloten.

6-Huilen omwille van pijn of een ander verdriet/probleem. (Als men huilt wanneer het Paradijs en de Hel worden vernoemd, en men hieraan denkend huilt, dan zal het gebed niet verbroken worden.)

7-Een groet beantwoorden met de hand of tong.

8-Als een persoon niet meer dan vijf qadâ gebeden heeft en zich dit herinnert tijdens het gebed.

9-Als een persoon tijdens het gebed een dergelijke beweging maakt zodanig dat de persoon die hem ziet, denkt dat hij niet aan het bidden is, dan zal zijn gebed verbroken worden.

10-Eten en drinken tijdens het gebed.

11-Praten tijdens het gebed.

12-Een fout van iemand verbeteren, uitgezonderd die van de imâm.

13-Lachen tijdens het gebed.

14-Kreunen en "aah" zeggen tijdens het gebed.

Zaken waarbij het Mubâh is om Elk Gebed te Verbreken

1-Om een slang te doden.

2-Om een weglappend dier te vangen.

3-Om de kudde te redden van een wolf.

4-Om een overlopende kookpot/pan weg te halen van het vuur.

5-Wanneer men niet vreest dat de gebedstijd zal verstrijken of dat men te laat zal zijn voor de jamâ'ah, dan is het toegestaan het gebed te verbre-

ken om zich te bevrijden van iets dat het gebed verbreekt in een andere madhhab zoals de reiniging van najâsat dat minder is dan een dirham, of om wudû' te verrichten wanneer men zich herinnert dat men een vreemde vrouw heeft aangeraakt.

6-Men mag het gebed verbreken om zich te verlossen van de aandrang om te urineren, ontlasten of winden te laten.

Zaken waarbij het Fard is om Elk Gebed te Verbreken

1-Om een blinde die zal vallen in een put, iemand die om hulp schreeuwt, zich zal verbranden of zal verdrinken, te redden; of om een brand te blussen.

2-Het is niet wâjib om een fard gebed te verbreken wanneer zijn moeder, vader, grootmoeder of grootvader hem roepen. Ondanks het toegestaan is, is het beter om het niet te verbreken indien er geen noodzaak is. **Nâfilah (vrijwillige)** [dus ook de sunnah] gebeden dienen echter wel verbroken te worden. Indien ze om hulp roepen, is het eveneens noodzakelijk om een fard gebed te verbreken.

HET GEBED IN JAMÂ'AH

Indien er bij het gebed uit een groep die tenminste bestaat uit twee personen, een van hen imâm wordt, dan zal er een jamâ'ah (congregatie, gemeenschap) gevormd worden. Het is sunnah voor mannen om de fard gedeelten van de vijf dagelijkse gebeden te verrichten in jamâ'ah. Voor het Vrijdagsgebed en de 'Eid-gebeden is het fard. In de hadîth ash-sharîfs wordt verklaard dat er meer thawâb (beloning) zal geschonken worden voor de gebeden die in jamâ'ah worden verricht. Onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft gezegd: **(Voor het gebed dat in jamâ'ah werd verricht, zal zevenentwintig keer meer thawâb geschonken worden dan voor het gebed dat alleen werd verricht.)** Hij heeft eveneens het volgende gezegd: **(Al wie een correcte wudû' verricht en naar een van de masjids (moskeeën) gaat om te bidden in jamâ'ah, zal Allâhu ta'âlâ voor elke stap die hij zet, een thawâb noteren, bij elke stap een zonde van zijn schrift der daden wissen en zijn graad in het Paradijs een niveau verhogen.)**

Het gebed uitvoeren in jamâ'ah zorgt voor eenheid en saamhorigheid tussen de moslims. Het verhoogt onderlinge liefde en verbondenheid. De jamâ'ah komt bijeen en voeren gesprekken met elkaar. Op deze manier

kunnen mensen die in moeilijkheden zitten en de zieken gemakkelijk achterhaald worden. De jamâ'ah is het mooiste voorbeeld dat net aantoonde alsof de moslims samen, een hart, een lichaam vormen.

Een zieke of verlamde persoon, iemand wiens voet eraf is gesneden, een bejaarde die niet kan stappen/lopen of een blinde is niet verplicht om naar de jamâ'ah te gaan.

In een gebed dat verricht wordt in jamâ'ah, wordt de persoon die gevolgd wordt, **'Imâm'** (voorganger) genoemd. Er zijn voorwaarden waaraan men zich moet houden als men imâm wil zijn of als men een imâm wil volgen in een jamâ'ah.

Voorwaarden om Imâm te Zijn

Er zijn zes voorwaarden om een imâm te kunnen zijn. Indien geweten is dat de imâm niet voldoet aan een van deze voorwaarden, dan zal het gebed dat achter hem wordt uitgevoerd, niet aanvaard worden.

1-Moslim zijn. De persoon die niet gelooft dat Abû Bakr as-Siddîq en 'Umar al-Fârûq (radi'allâhu 'anhumâ) kaliefen waren, of die niet gelooft in de Mi'râj of bestraffing in het graf, kan geen imâm zijn.

2-De puberteit bereikt hebben.

3-Verstandig/oordeelkundig zijn. Een dronken of dement persoon kan geen imâm zijn.

4-Man zijn. Een vrouw kan geen imâm zijn voor mannen.

5-Op zijn minst sûra Al-Fâtiha ash-sharîfa en een âyat correct kunnen reciteren. De persoon die niet een âyat uit het hoofd heeft geleerd of die ondanks dat hij het heeft gememoriseerd, het niet kan reciteren volgens de regels van tajwîd (leesregels van de Qur'ân al-karîm) of het melodius reciteert, kan geen imâm zijn.

6-Geen 'udhr hebben. De persoon met een eudhr kan geen imâm zijn voor personen zonder een eudhr.

De imâm dient de Qur'ân al-karîm te reciteren volgens de regels van tajwîd. Een mooie qiraa'at hebben betekent reciteren volgens de regels van tajwîd. Men dient niet te bidden achter een imâm die geen belang hecht aan de voorwaarden van het gebed. De hadîth ash-sharîf **(Verricht het gebed zowel achter een sâlih (godvruchtige) als een fâjir (zondige) moslim.)** is niet bedoeld voor de imâms in de moskeeën maar voor Amîrs (leiders) en

gouverneurs die het Vrijdagsgebed leiden.

De persoon die het meest waardig is om imâm te worden, is degene die de sunnah [dus de religieuze kennis] het best kent. Als de personen hierin gelijk zijn, dan dient degene die de Qur'ân al-karîm het best reciteert, imâm te worden. Als ze ook hierin gelijk zijn, dan dient degene met meer taqwâ (godsvrees) imâm te worden. Als ze tenslotte hier ook gelijk in zijn, dan krijgt de persoon die ouder is, voorrang.

Het is makrûh voor een slaaf, nomade, zondaar, blinde en een buitenechtelijk kind om imâm te worden. De imâm dient het gebed niet zodanig uit te rekken dat het leidt tot moeiheid of verveling bij de jamâ'ah.

Het is makrûh indien vrouwen onderling in jamâ'ah bidden.

Als de imâm het gebed zal leiden met een persoon, dan dient hij hem aan zijn rechterkant te laten staan. Als hij imâm voor twee personen is, dan dient hij voor hen te staan. Het is niet toegestaan voor mannen om een vrouw of kind te volgen.

Eerst vormen mannen rijen achter de imâm, dan kinderen en tenslotte vrouwen.

Als de imâm de niyyah heeft verricht om eveneens imâm te zijn voor vrouwen en er een vrouw bevindt voor hetzelfde gebed, die gaat bidden in dezelfde rij als een man, dan zal het gebed van die man verbroken worden. Als de imâm geen niyyah verricht heeft om ook imâm te zijn voor deze vrouw, dan kan het geen kwaad voor de man die naast haar staat. Het gebed van de vrouw is dan echter niet toegestaan. De persoon die staand bidt, mag de persoon/imâm die het gebed zittend uitvoert, volgen. Een muqîm persoon mag een safarî imâm volgen. De persoon die een fard gebed verricht, mag geen persoon/imâm volgen die een nâfilah gebed verricht. De persoon die een nâfilah gebed verricht, mag een persoon die een fard gebed verricht echter wel volgen. Indien een persoon het gebed heeft verricht achter een imâm en nadien te weten komt dat de imâm geen wudû' had, dan dient hij dat gebed opnieuw uit te voeren.

Het is makrûh om de Raghâ'ib, Barât en Qadr gebeden uit te voeren in jamâ'ah.

Het is tahrîman makrûh voor de imâm om tijdens het leiden van een fard gebed, de qiraa'at langer te reciteren en de tasbîhs meer op te zeggen dan voorgeschreven is in de sunnah, zelfs indien de jamâ'ah dit wenst.

De persoon die de imâm niet heeft kunnen halen in de ruku', wordt niet

beschouwd die rak'ah te hebben uitgevoerd met de imâm. De persoon die aankomt, wanneer de imâm zich bevindt in de ruku', dient zijn niyyah te verrichten, de takbîr staand te zeggen en deel te nemen aan het gebed. Hij buigt onmiddellijk voorover naar de ruku' en volgt de imâm. Als de imâm overeind komt van de ruku' voordat die persoon zich voorover heeft gebogen, dan zal hij de ruku' niet gehaald hebben.

Het is tahrîman makrûh om vóór de imâm voorover te buigen voor de ruku', neer te knielen voor de sajda of overeind te komen van de sajda. Het is mustahab om de rijen te desorganiseren/veranderen/uiteen te halen na de fard gebeden.

Als een gelovige zijn vijf dagelijkse gebeden elke dag uitvoert/zou uitvoeren in jamâ'ah, dan zal hij thawâb ontvangen net alsof hij heeft gebeden met alle profeten ('alayhimussalâm).

Deze grote verdienste van het gebed dat uitgevoerd wordt in jamâ'ah is op voorwaarde dat het gebed van de imâm aanvaard wordt.

Indien een persoon niet deelneemt aan de jamâ'ah zonder een 'udhr, dan zal hij de geur van het Paradijs niet kunnen ruiken/ervaren. Zij die zonder een 'udhr, niet deelnemen aan de jamâ'ah worden in de vier heilige/hemelse boeken beschreven als vervloekte personen.

Men moet ernaar streven om de vijf dagelijkse gebeden in jamâ'ah te verrichten. Indien hadrat Allâhu ta'âlâ op de Dag des Oordeels de zeven aarden, de zevel hemelen, de 'Arsh, de Kursî en alle schepsels aan een kant van de weegschaal zou plaatsen en de thawâb voor een gebed dat in jamâ'ah werd uitgevoerd -rekening houdend met de voowaarden- aan de andere kant zou plaatsen, dan zou de thawâb (beloning) voor het gebed dat verricht werd in jamâ'ah zwaarder wegen.

Er zijn tien voorwaarden om de imâm correct te kunnen volgen:

1-Wanneer men begint met het gebed, dient men voor het opzeggen van de takbîr, de niyyah te verrichten om de imâm te volgen. Het is noodzakelijk om dit in het hart te brengen: **“Ik volg de imâm die aanwezig is.”**

2-De imâm moet de niyyah verrichten om imâm te zijn voor vrouwen. Het is niet nodig om niyyah te verrichten om imâm te zijn voor mannen. Indien hij dit wel doet, dan zal hijzelf eveneens de thawâb ontvangen van de jamâ'ah.

3-De hielen van de personen in de jamâ'ah dienen zich te bevinden achter de hielen van de imâm.

4-De imâm en de jamâ'ah dienen hetzelfde fard gebed uit te voeren.

5-Tussen de imâm en de jamâ'ah mag er geen rij met vrouwen zijn.

6-Tussen de imâm en de jamâ'ah mag er geen rivier zijn/ter grootte van waar een boot kan passeren of een weg waar een auto kan passeren.

7-Er mag zich geen muur tussenin bevinden met een venster dat het zien van de imâm of iemand van de jamâ'ah of het horen van de imâm niet toelaat.

Er mag zich geen muur tussen de imaam en iemand van de djamaa'ah bevinden, die een venster bevat die het horen of zien van de imaam niet toelaat/bepert. **OF** Er mag zich geen muur tussen de imaam en iemand van de djamaa'ah bevinden, die niet een venster bevat die het horen of zien van de imaam toelaat.

8-De imâm mag zich niet op een dier bevinden terwijl de jamâ'ah op de grond staat, en omgekeerd.

9-De imâm en de jamâ'ah mogen zich niet op twee afzonderlijke boten bevinden die niet aaneengrenzen.

10-Er zijn twee overleveringen opdat de gebeden van een jamâ'ah die een imâm van een andere madhhab hebben gevolgd, geldig zullen zijn: Volgens de eerste qawl (uitspraak), mag de jamâ'ah niet weten dat iets wat het gebed verbreekt in hun eigen madhhab, aanwezig is bij de imâm. Volgens de tweede qawl mogen personen van een andere madhhab, een imâm volgen indien het gebed van de imâm sahieh is volgens zijn eigen madhhab. Volgens deze qawl, is het bijgevolg toegestaan om een imâm met een tandvulling of dentale kroon te volgen.

Als de jamâ'ah bestaat uit een persoon, dan dient hij zich te plaatsen aan de rechterkant van de imâm. Het is makrûh om aan de linkerkant van de imâm te gaan staan. Achter de imâm staan is eveneens makrûh. Als zijn hielen niet verder/meer naar achter zijn dan de hielen van de imâm, dan zal zijn gebed geldig zijn. Als er twee of meerdere personen zijn, dan dienen ze achter de imâm te gaan staan.

Men verricht het gebed met de imâm net zoals men alleen bidt. De jamâ'ah dient echter niets te reciteren wanneer zij recht op staan, ongeacht of de imâm stilletjes of hardop reciteert. [In de Shâfi'î madhhab reciteert de

jamâ'ah stilletjes sûra Al-Fâtiha samen met de imâm.] De jamâ'ah reciteert enkel (**Soebhaanaka**) in de eerste rak'ah. Wanneer de imâm sûra Al-Fâtiha, die hij hardop heeft gereciteerd, beëindigd, zegt de jamâ'ah stilletjes (**âmîn**). Dit dient men niet hardop te zeggen. Wanneer de imâm bij het overeind komen van de ruku' (**Sami'allâhu liman hamidah**) zegt, zegt de jamâ'ah enkel (**Rabbanâ lakal hamd**). Daarna, knielt de jamâ'ah samen met de imâm neer voor de sajda terwijl ze/hij (**Allâhu akbar**) zeggen/zegt. Wie imâm of jamâ'ah??? De jamâ'ah reciteert in de ruku', sajda's en in de zithouding net zoals in het gebed dat men alleen verricht.

Het witr gebed wordt tijdens de maand Ramadân verricht in jamâ'ah. Op alle andere tijden wordt het alleen verricht.

Het gebed van een Masbûk

De personen die de imâm volgen, kunnen onderverdeeld worden in vier categorieën. Dit zijn: (**Mudrik**), (**Muqtadî**), (**Masbûk**) en (**Lâhiq**).

Mudrik is de persoon die de takbîr al-iftitâh samen opzegt met de imâm.

Muqtadî is de persoon die de takbîr al-iftitâh niet heeft kunnen halen.

Masbûk is de persoon die de imâm niet heeft kunnen halen in de eerste rak'ah.

Lâhiq is de persoon die de takbîr al-iftitâh samen met de imâm heeft opgezegt maar nadien omwille van een situatie dat zijn wudû' heeft verbroken, opnieuw wudû' heeft verricht en vervolgens de imâm weer is beginnen volgen. Zo'n persoon dient, net zoals ervoor het geval was, tijdens het bidden geen qirâ'at reciteren/uit te voeren maar wel de tasbîhs tijdens de ruku' en sajda opzeggen. Indien hij geen wereldse dingen gezegd heeft, dan is het net alsof hij de imâm nog volgt. Wanneer hij de moskee verlaat, dient hij echter zijn wudû' dicht in de buurt te verversen. Immers, sommige geleerden hebben gezegd dat zijn gebed zal verbroken worden als hij te ver gaat.

De masbûk, dus de persoon die de imâm niet heeft kunnen halen in de eerste rak'ah, dient nadat de imâm aan beide kanten de salâm heeft uitgesproken, te gaan staan en de gemiste rak'ahs voltooien.

Hij reciteert de qirâ'ats net alsof hij de eerste, dan de tweede en daarna de derde rak'ah uitvoert. De zithoudingen voert hij echter achterstevoren uit, net alsof hij de vierde, derde en tweede rak'ah uitvoert. Bijvoorbeeld:

de persoon die de laatste rak'ah van het late avond gebed heeft gehaald, staat op nadat de imâm de salâm heeft uitgesproken, en reciteert in de eerste en tweede rak'ahs sûra Al-Fâtîha en een sûra. In de eerste rak'ah gaat hij zitten, maar in de tweede niet.

Indien de imâm deze vijf dingen niet doet, dan doet de jamâ'ah ze ook niet:

1-Als de imâm de Qunût du'âs niet reciteert, dan reciteert de jamâ'ah ze ook niet.

2-Als de imâm de takbîrs in het 'Eid-gebed niet uitvoert, dan voert de jamâ'ah ze ook niet uit.

3-Als de imâm niet gaat zitten in de tweede rak'ah van een gebed bestaande uit vier rak'ahs, dan gaat de jamâ'ah ook niet zitten.

4-Als de imâm een sajda âyat reciteert maar geen sajda at-tilaawat uitvoert, dan doet de jamâ'ah dit ook niet.

5-Als de imâm geen sajda as-sahw uitvoert, dan doet de jamâ'ah dit ook niet.

Indien de imâm deze vier dingen doet, dan doet de jamâ'ah ze niet:

1-Als de imâm meer dan twee sajda's uitvoert, dan doet de jamâ'ah dit niet.

2-Als de imâm de takbîr van het 'Eid-gebed meer dan drie keer uitvoert in een rak'ah, dan doet de jamâ'ah dit niet.

3-Als de imâm bij het janâza-gebed de takbîr meer dan vier keer uitvoert, dan doet de jamâ'ah dit niet.

4-Als de imâm opstaat voor de vijfde rak'ah, dan staat de jamâ'ah niet op. Zij wachten op de imâm en spreken de salâm samen uit.

Als de imâm deze tien dingen niet doet, dan doet de jamâ'ah ze wel:

1-De handen opheffen bij de takbîr al-iftitâh.

2-Subhânaka reciteren.

3-De takbîr opzeggen bij het vooroverbuigen voor de ruku'.

4-De tasbîhs opzeggen tijdens de ruku'.

5-De takbîr opzeggen bij de prostratie en overeind komen van de sajda.

6-De tasbîhs opzeggen in de sajda.

7-Als de imâm geen (Sami'allâhu liman hamidah) zegt, zegt de jamâ'ah (Rabbanâ lakal hamd).

8-Attahiyyâtu reciteren tot aan het einde.

9-De salâm uitspreken op/aan het einde van het gebed.

10-Gedurende het Offerfeest, onmiddellijk takbîr opzeggen na het uitspreken van de salâm bij elk van de drieëntwintig fard gebeden. Deze drieëntwintig takbîrs worden tashrîq al-takbîr genoemd.

DE VERDIENSTEN VAN TAKBÎR AL-IFTITÂH

Wanneer een persoon de takbîr al-iftitâh samen met de imâm opzegt, dan zullen de zonden van die persoon afvallen net zoals de bladeren van een boom in de herfst afvallen wanneer de wind waait.

Op een dag, toen Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) aan het bidden was, had een persoon de takbîr al-iftitâh van het ochtendgebed gemist. Hij liet een slaaf vrij. Hij kwam daarna en vroeg aan Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam): "O Rasûlullah! Ik heb vandaag de takbîr al-iftitâh gemist. Ik heb een slaaf vrijgelaten. Heb ik de thawâb (beloning) voor de takbîr al-iftitâh verkregen?" Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) vroeg aan Abû Bakr as-Siddîq (radi'allâhu 'anh): **(Wat denk jij over deze takbîr al-iftitâh?)** Abû Bakr as-Siddîq (radi'allâhu 'anh) antwoordde hierop: (O Rasûlullah! Indien ik veertig kamelen zou bezitten, ze alle veertig geladen zouden zijn met edelstenen en ik ze allemaal zou schenken aan de armen, dan nog zou ik de thawâb voor de takbîr al-iftitâh die samen met de imâm wordt opgezegd, niet kunnen ontvangen.)

Na hem, vroeg Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam): **(O 'Umar! Wat denk jij over deze takbîr iftitâh?)** Hadrat 'Umar antwoordde: (O Rasûlullah! Als ik kamelen zou bezitten van Mekka tot aan Medina, deze geladen zouden zijn met edelstenen en ik ze allemaal zou schenken aan de armen, dan nog zou ik al de thawâb voor de takbîr al-iftitâh die samen met de imâm wordt opgezegd, niet kunnen ontvangen.)

Na hem, vroeg Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam): **(O 'Uthma-**

an! Wat denk jij over deze takbîr al-iftitâh?) Hadrat 'Uthmaan Dhu'n-nûrayn (radi'allâhu 'anh) zei: (O Rasûlullah! Als ik 's nachts twee rak'ah zou bidden en in elke rak'ah de gehele Qur'ân adzîm-ush-shân zou reciteren, dan nog zou ik de thawâb voor de takbîr al-iftitâh die samen met de imâm wordt opgezegd, niet kunnen ontvangen.)

Na hem, vroeg hadrat Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam): **(O 'Alî! Wat denk jij over deze takbîr al-iftitâh?)** Hadrat 'Alî (karramallâhu wajhah) zei: (O Rasûlullah! Als het gebied tussen de Maghrab en de Mashraq uit ongelovigen zou bestaan, mijn Rabb (Heer) mij kracht zou geven en ik oorlog zou voeren met hen allemaal, dan nog zou ik de thawâb voor de takbîr al-iftitâh die samen met de imâm werd opgezegd, niet kunnen ontvangen.)

Daarop zei hadrat Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam): **(O mijn ummah en Sahâba! Indien de zeven lagen aarde en de zeven lagen hemelen papier zouden zijn, de zeeën inkt en alle bomen pennen en indien alle engelen klerken/penvoerders/schrijvers waren en ze zouden schrijven tot de Laatste Dag, dan nog zouden ze de thawâb voor de takbîr al-iftitâh die samen met de imâm wordt opgezegd, niet kunnen noteren.)**

Verhaal: De Masjid die Gebouwd Werd in het Paleis

Imâm Abû Yûsuf (rahmatullahi 'alayh), een leerling van Imâm a'zam Abû Hanîfâ, was een qâdi (islamitische rechter) tijdens het bewind van Hârûn Rashîd. Op een dag wanneer hij in de aanwezigheid was van Hârûn Rashîd, was er een persoon die een proces aanspande tegen iemand anders. De vizier van Hârûn Rashîd zei dat hij er getuige van was. Imâm Abû Yûsuf aanvaardde echter de getuigenis van de vizier niet. Toen de kalief vroeg waarom hij de getuigenis van de vizier niet aanvaardde, antwoordde de imâm: "Op een dag had U hem iets gevraagd om te doen. Hij zei tegen U dat hij een van Uw dienaren, slaven was. Indien hij toen de waarheid sprak, dan is de getuigenis van een slaaf niet aanvaardbaar. Indien hij loog, dan is de getuigenis van een leugenaar evenmin aanvaardbaar." De kalief vroeg: "En als ik nu een getuigenis afleg, zou je het dan aanvaarden?" Toen de imâm antwoordde dat hij het dan ook niet zou aanvaarden, vroeg de kalief naar de reden. De imâm zei: "U verricht het gebed niet in jamâ'ah." Hierop antwoordde de kalief: "Ik houd me bezig met de aangelegenheden van de moslims." De imâm verklaarde nader: "Wanneer gehoorzaamheid aan de

Schepper aan de orde is, mag geen schepsel gehoorzaamd worden." De kalief gaf hem gelijk en gaf het bevel om een masjid te laten bouwen in zijn paleis. Er werd een mu'adhdhin en imâm benoemd en sindsdien verrichtte hij zijn gebeden steeds in congregatie.

HET VRIJDAGSGEBED (Jum'a)

Allâhu ta'âlâ heeft Jum'a (Vrijdag) toegewezen aan de moslims. Hij heeft hen geboden om Vrijdag wanneer de gebedstijd voor het middagebed aanbreekt, het Vrijdagsgebed te verrichten.

In de âyat al-karîma (heilige vers) op/aan het einde van sûra al-Jum'a zegt Allâhu ta'âlâ: **(O Mijn dienaren die zijn vereerd met het geloven! Wanneer op Vrijdag de adhân voor het middagebed wordt opgelezen, haast jullie dan naar de moskee om te luisteren naar de khutba (preek) en om het Vrijdagsgebed te verrichten! Verlaat je handel! Het Vrijdagsgebed en de khutba zijn nuttiger voor jullie dan jullie andere werken. Na de uitvoering van het Vrijdagsgebed, mogen jullie de moskee verlaten en je verspreiden om jullie wereldse werken te verrichten. Werk door te wachten op rizq (levensvoorzieningen) van Allâhu ta'âlâ. Gedenk Allâhu ta'âlâ veelvuldig opdat jullie zouden gered worden.)**

Na het gebed mogen zij die het wensen naar hun werk gaan en werken en zij die willen bidden en zich willen bezighouden met het reciteren van de Qur'ân al-karîm en het verrichten van du'â, in de moskee blijven. Wanneer het tijdstip voor het Vrijdagsgebed aanbreekt, is het een zonde om handel te drijven/winkelen.

Onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft in verschillende hadîth ash-sharîfs het volgende gezegd: **(Als een moslim Vrijdag ghusl verricht en naar het Vrijdagsgebed gaat, dan zullen zijn zonden die hij gedurende een week heeft begaan, vergeven worden en zal voor elke stap die hij zet, thawâb geschonken worden.)**

(Allâhu ta'âlâ verzegelt de harten van zij die het Vrijdagsgebed niet verrichten. Ze zullen ghâfil (onachtzaam) worden.)

(De meest waardevolle van alle dagen is Vrijdag. Vrijdag is meer waardevol dan de 'Eid-dagen en de dag van 'Ashûra (tiende dag van de maand Muharram). Vrijdag is de feestdag voor de gelovigen op deze wereld en in het Paradijs.)

(Als een persoon, zonder dat er sprake is van een belemmering, drie

Vrijdagsgebeden niet uitvoert, dan zal Allâhu ta'âlâ zijn hart verzegelen. Kortweg, hij zal geen goedheden meer kunnen verrichten.)

(Na het Vrijdagsgebed is er een bepaald moment, dat indien een gelovige op dat moment een du'â verricht, deze niet geweigerd zal worden.)

(Indien een persoon na het Vrijdagsgebed, zeven maal sûra al-Ikhlâs en de sûra's Mu'awwizatayn [sûra al-Falâq en sûra an-Nâs] reciteert, dan zal Allâhu ta'âlâ hem gedurende een week beschermen tegen ongevallen, rampen en kwalijke daden.)

(Net zoals Zaterdag werd geschonken aan de joden en Zondag aan de nasârâ [christenen], zo werd Vrijdag geschonken aan de moslims. Op deze dag is er voorspoed/gunst, zegening en goedheid voor de moslims.)

Voor de daden van aanbidding die op Vrijdag verricht zijn, worden er tenminste tweemaal zoveel thawâb geschonken als voor de daden van aanbidding die op een andere dag verricht zijn. Zonden die op Vrijdag begaan zijn, worden dan ook in tweevoud genoteerd.

Op Vrijdag verzamelen de zielen zich en maken ze kennis met elkaar. Graven worden bezocht. Op deze dag wordt de straf in het graf opgeheven. Volgens sommige geleerden zal de een gelovige hierna niet meer gestraft worden. De straf van een ongelovige zal echter tot de Laatste Dag voortduren behalve op Vrijdag en in de maand Ramadân. Gelovigen die op deze dag of de nacht ervoor sterven, zullen niet gestraft worden in hun graf. De Hel is niet zo heet op Vrijdag. Âdam ('alayhissalâm) werd geschapen op Vrijdag en werd uit het Paradijs gehaald op Vrijdag. De bewoners van het Paradijs zullen Allâhu ta'âlâ op Vrijdagen zien.

De Fards van het Vrijdagsgebed

Op Vrijdag worden er zestien rak'ahs uitgevoerd. Twee hiervan zijn fard. Het is een sterkere fard dan het middagebed. Opdat het Vrijdagsgebed fard wordt voor iemand zijn er twee soorten voorwaarden:

- 1-Voorwaarden van adâ.
- 2-Voorwaarden van wujûb.

Als er niet wordt voldaan aan een van de voorwaarden van adâ, wordt het gebed niet aanvaard. Als er niet wordt voldaan aan de voorwaarden van wujûb, dan zal het gebed toch nog aanvaard worden.

Er zijn zeven voorwaarden van adaa, dus voorwaarden opdat het Vrijdagsgebed sahîh (geldig) wordt:

1-Het gebed uitvoeren in een shahr (stad). (Een shahr is een plaats waar de jamâ'ah niet binnen kan in de grootste moskee.)

2-Het gebed uitvoeren met de toestemming van het staatshoofd of de gouverneur. De khatîb die door hen benoemd werd, mag iemand benoemen in zijn plaats.

3-Het uitvoeren gedurende de gebedstijd voor het middagebed.

4-De khutba opzeggen gedurende de gebedstijd voor het middagebed. [Geleerden hebben gezegd dat het opzeggen van de Vrijdagskhutba lijkt op het zeggen van **(Allâhu akbar)** aan het begin van het gebed.

Kortom, beide khutba's ?? mogen enkel in het Arabisch opgezegd worden. De khatîb zegt eerst in zichzelf de A'ûdhû, daarna leest hij hardop 'hamd-u thanâ' en reciteert hij de kalima ash-shahâda en salât as-salâm. Nadien wijst hij op de dingen die leiden tot thawâb (beloning) en 'adhâb (bestrafing), en reciteert hij een âyat al-karîma/âyat al-karîma's. Hij gaat zitten en staat weer op. Na het opzeggen van de tweede khutba, verricht hij du'â voor de gelovigen in plaats van een preek te geven. De namen van de vier kaliefen vernoemen is mustahab. Het is harâm om wereldse woorden toe te voegen aan de khutba. Het mag niet de vorm krijgen van een toespraak of conferentie. Het is sunnah om de khutba kort te houden, een lange khutba oplezen is makrûh.]

5-De khutba oplezen vóór het gebed.

6-Het Vrijdagsgebed uitvoeren in jamâ'ah.

7-De poorten van de moskee voor iedereen openhouden.

Het Vrijdagsgebed telt negen voorwaarden van wujûb:

- 1-Wonen in een stad of gemeente. Het is niet fard voor musâfîrs.
- 2-Gezond zijn. Het is niet fard voor een zieke, een verzorger die de zieke die niet kan achterlaten en een bejaarde.
- 3-Vrij zijn.
- 4-Man zijn. Het is niet fard voor vrouwen.
- 5-Oordeelkundig/verstandig zijn en de puberteit bereikt hebben. Kortom, **(Mukallaf)** zijn.

6-Niet blind zijn. Het is niet fard voor een blinde zelfs als iemand hem onderweg kan begeleiden.

7-Kunnen stappen. Het is niet fard voor een verlamd persoon of iemand zonder voeten, zelfs niet indien er voertuigen zijn.

8-Niet in de gevangenis zitten en geen vrees hebben voor een vijand, de staat of wrede mensen.

9-Er mag geen overmaat zijn aan regen, sneeuw, wind of modder. Het weer mag niet te koud zijn.

Hoe Wordt het Vrijdagsgebed Verricht?

Wanneer vrijdag de adhân voor het middaggebed wordt opgezegd, wordt het Vrijdagsgebed bestaande uit zestien rak'ahs uitgevoerd. Deze zijn achtereenvolgens:

1-Eerst verricht men **“het eerste sunnah gedeelte”** van het Vrijdagsgebed bestaande uit vier rak'ahs. Het wordt uitgevoerd zoals het eerste sunnah gedeelte van het middaggebed. Men verricht deze niyyah: “Ik heb de intentie om voor de tevredenheid van Allah, het eerste sunnah gedeelte van het Vrijdagsgebed te bidden. Ik heb mij gericht tot de qiblah.”

2-Daarna wordt binnen in de moskee de tweede adhân en khoetba opgelezen.

3-Na de khutba wordt de iqâmat opgezegd en verricht men in jamâ'ah **‘de fard gedeelte’** van het Vrijdagsgebed bestaande uit twee rak'ahs.

4-Na het fard gedeelte van het Vrijdagsgebed, verricht men **‘het laatste sunnah gedeelte’** bestaande uit vier rak'ahs. Het wordt uitgevoerd zoals het eerste sunnah gedeelte van het middaggebed.

5-Vervolgens verricht men **‘het Dohr Akhir’** gebed met de niyyah: **“Ik heb de intentie om het laatste fard gedeelte van het laatste middaggebed die fard is voor mij, maar niet heb kunnen bidden, uit te voeren.”** Dit gebed dat bestaat uit vier ra'kahs, wordt uitgevoerd zoals het fard gedeelte van het middaggebed.

6-Hierna verricht men **‘het sunnah gedeelte van die gebedstijd’** bestaande uit twee rak'ahs. Het wordt uitgevoerd zoals het sunnah gedeelte van het ochtendgebed.

7-Tenslotte, zegt men de Âyat al-Kursî en de tasbîhs op en verricht men du'â.

De Sunna's en Adabs van Vrijdag:

1-Al vanaf donderdag, Vrijdag verwelkomen.

2-Ghushl uitvoeren op Vrijdag.

3-De haren knippen. Het gedeelte van de baard knippen dat langer is dan een handlengte/ de grootte van een vuist. De nagels knippen. Propere/ schone kleding aandoen.

4-Zo vroeg mogelijk naar de moskee gaan voor het Vrijdagsgebed.

5-Men hoort niet de schouders van de jamâ'ah te passeren om de voorste rij te bereiken.

6-Men hoort in de moskee niet te lopen voor een biddend persoon.

7-Nadat de khatîb op de minbar is gaan staan, dient men niets meer te zeggen, geen antwoord te geven op iemand die aan het praten is (zelfs niet met gebaren) en de adhân niet te herhalen.

8-Na het Vrijdagsgebed, de sûra's Al-Fâtiha, al-Kâfirûn, al-Ikhlâs, al-Falâq en an-Nâs elk zeven maal reciteren.

9-Tot het namiddaggebed in de moskee blijven en aanbiddingen verrichten.

10-De lezingen en preken bijwonen van geleerden die vertellen uit de boeken van Ahl as-sunnah geleerden.

11-Vrijdag de hele dag aanbidding verrichten.

12-Salawât ash-sharîfa's opzeggen op Vrijdag.

13-De Qur'ân al-karîm lezen. Sûra (**Al-Kahf**) lezen.

14-Sadaqa (liefdadigheid) schenken.

15-Zijn ouders of hun graven bezoeken.

16-Thuis rijkelijke en lekkere maaltijden bereiden.

17-Veel bidden. Zij die gemiste gebeden hebben, moeten de qadâ's hiervan uitvoeren.

DE 'EID-GEBEDEN

De eerste dag van de maand Shawwâl is de eerste dag van 'Eid al-Fitr (Suikerfeest) en de tiende dag van de maand Dhul Hijja is de eerste dag van 'Eid al-Adha (Offerfeest). Op deze twee dagen is het wâjib voor mannen om twee rak'ah 'Eid-gebed te verrichten nadat de zon is opgekomen en de

tijd van karâhat voorbij is.

De voorwaarden van de 'Eid-gebeden zijn net zoals die van het Vrijdagsgebed. De khutba is in dit geval echter sunnah en wordt na het gebed opgelezen.

Bij 'Eid al-Fitr is het mustahab om vóór het gebed iets zoets [dadels of snoep] te eten, ghusl uit te voeren, miswaak te gebruiken, zijn beste kleding aan te trekken, de fitra weg te schenken vóór het gebed en om onderweg zachtjes takbîr op te zeggen.

Bij 'Eid al-Adha is het mustahab om voor het 'Eid-gebed niets te eten, na het gebed eerst vlees te eten van het geofferde dier en om de takbîr al-tashrîq hardop te zeggen –of zachtjes indien men een 'udhr heeft- wanneer men naar de moskee gaat voor het gebed.

Het 'Eid-gebed bestaat uit twee rak'ahs. Het wordt verricht in jamâ'ah en niet individueel.

Hoe Wordt het 'Eid-gebed Verricht?

1-Wanneer men begint met het gebed, verricht men eerst de niyyah: "Ik heb de intentie om het 'Eid-gebed dat wâjib is, te verrichten. Ik volg de imâm die aanwezig is." Burada iftitah tekbiër yok mu? Hierna reciteert men "**Subhânaka.**"

2-Na de Subhânaka, heft men de handen drie maal op tot aan de oren terwijl men takbîr opzegt. Bij de eerste en tweede keer laat men de armen hangen naast het lichaam. Bij de derde keer worden de handen over elkaar gebonden/verbonden op de onderbuik. De imâm reciteert eerst sûra Al-Fâtiha en daarna een sûra. Hierna buigen de imâm en de jamâ'ah samen voorover voor de ruku'.

3-In de tweede rak'ah, reciteert de imâm eerst sûra Al-Fâtiha, dan een sûra. Daarna heft men de handen drie keer op terwijl men takbîr opzegt. Na elke takbîr laat men de armen hangen naast het lichaam, ook na de derde keer. Bij de vierde takbîr heft men de handen niet op tot aan de oren, maar buigt men voorover voor de ruku'. Een handig middel om het te kunnen onthouden is als volgt: "**Twee keer laten hangen, een keer vastbinden. Drie keer laten hangen, en dan buigen!**"

De Takbîrs al-Tashrîq:

Vanaf het ochtendgebed op de dag van 'Arafa -de dag voorafgaand aan

het Offerfeest- tot het namiddaggebed op de vierde dag, is het wâjib voor bedevaartgangers en voor zij die niet op bedevaart zijn, kortom voor iedereen, man of vrouw, of die nu in jamâ'ah of alleen bidt, om één keer de "**Takbîr al-tashrîq**" op te zeggen na een fard gebed, onmiddellijk nadat men de salâm heeft uitgesproken.

Het wordt niet opgezegd na het janâza-gebed. Indien men de moskee verlaten heeft of na het gebed gesproken heeft, dan is het niet meer nodig om de takbîr al-tashrîq op te zeggen.

Als de imâm de takbîr vergeet, dient de jamâ'ah het niet na te laten. Mannen mogen het hardop zeggen. Vrouwen lezen het zachtjes op.

Takbîr al-Tashrîq:

"ALLÂHU AKBAR, ALLÂHU AKBAR. LÂ ILÂHA ILLALLAH WALLÂHU AKBAR. ALLÂHU AKBAR WA LILLÂHIL HAMD."

VOORBEREIDING OP DE DOOD

De dood gedenken is de grootste/een groots advies/beste raadgever. Het is sunnah voor elke persoon die imân bezit, om de dood veelvuldig te gedenken. Het zorgt ervoor dat men zich houdt/omhelzen aan de geboden en de zonden vermijdt. Zo zal men minder lef hebben om/geneigd zijn harâm zaken te begaan. Onze geliefde Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft gezegd: **(Gedenk veelvuldig de dood die genot vernietigt en een eind maakt aan vermaak!)** Sommige grote islamitische persoonlijkheden hadden er een gewoonte van gemaakt om elke dag een keer de dood te gedenken. Muhammad Bahâuddîn al-Bukhârî (quddisa sirruh) beeldde zich elke dag twintig keer in dat hij was gestorven en in zijn graf was geplaatst.

Wereldse ambities hebben (tûl al-'amal) is ernaar verlangen een lang leven te leiden. Lang willen leven om aanbiddingen uit te voeren en de islam te dienen, wordt niet beschouwd als wereldse ambities. Zij die wereldse ambities hebben, voeren hun daden van aanbidding niet uit op hun voorgeschreven tijden. Ze verrichten geen tawbah (berouw). Hun hart wordt steenhard. Ze gedenken de dood niet. Noch trekken ze lering uit preken en raadgevingen.

De persoon met wereldse ambities verdoet zijn leven om steeds wereldse bezittingen en posities te verkrijgen. Hij vergeet het Hiernamaals en denkt enkel maar aan zijn plezier en genoegen.

In de hadîth ash-sharîfs wordt gezegd:

(Sterf voordat jullie sterven. Leg rekenschap af aan jullie zelf voordat jullie rekenschap moeten afleggen!/ Beoordeel jullie zelf voordat jullie beoordeelt zullen worden!)

(Als de dieren de dingen zouden weten die na de dood zullen plaatsvinden, zoals jullie het weten, dan zouden jullie geen goed gevoede dier kunnen vinden om te eten.)

(Degene die dag en nacht de dood gedenkt, zal op de Dag des Oordeels zich samen met de martelaren bevinden.)

De oorzaken van wereldse ambities zijn de voorliefde voor werelds genot, het vergeten van de dood en te veel vertrouwen op zijn gezondheid en jeugd. Om zich te verlossen van de ziekte van tûl al-'amal, dient men deze oorzaken te elimineren. Men moet zich er steeds van bewust zijn dat de dood op elk moment kan komen. Men dient te leren welke nadelige invloeden worden veroorzaakt door het hebben van wereldse ambities en wat het nut is van het gedenken van de dood. In een hadîth ash-sharîf wordt gezegd:

(Gedenk de dood vaak. De dood gedenken beschermt de mens tegen het begaan van zonden en zorgt voor het vermijden van zaken die schadelijk zijn voor het leven in het Hiernamaals.)

Wat betekent de Dood?

Sterven betekent niet verdwijnen. Het betekent dat de verbondenheid van de ziel aan het lichaam ophoudt, en dat de ziel het lichaam verlaat. De dood is de verplaatsing/transformatie van de mens van de ene toestand naar de andere. Het is net alsof hij van het ene huis naar het andere huis verhuist. Hadrat 'Oemar ibn 'Abd al-Azîez heeft gezegd: (Jullie zijn slechts geschapen voor eeuwigheid, oneindigheid. Maar jullie zullen evenwel van het ene huis naar het andere huis verhuizen.) De dood is een geschenk, een gunst voor de gelovige. Voor zondaren is het een ramp. De mens verlangt niet naar de dood. Echter, de dood is gunstiger/meer voorspoedig dan fitnah (onrust, chaos). De mens houdt van leven. Echter, de dood is gunstiger voor hem. Dankzij de dood wordt de sâlih (vrome) gelovige bevrijd van de kwelling en uitputting van het wereldse leven. Met de dood van de wrede mensen, zullen landen en dienaren tot rust komen. Dit is een bayt (tweeregelig vers) die vroeger werd opgezegd bij de dood van een wrede persoon:

Noch had hij het zelf goed, noch liet hij mensen met rust.

Hij is vergaan van deze wereld, moge zij in hun graf/overledenen het uithouden met hem!

De ziel van een gelovige die het lichaam verlaat, is net zoals een gevangene die bevrijd wordt uit de gevangenis. Na de dood wil de gelovige niet meer terugkomen op aarde. Enkel martelaren willen terugkeren op aarde, zodat ze nogmaals kunnen sterven als martelaar. De dood is een geschenk voor iedere moslim. Het geloof van een persoon kan enkel beschermd worden door zijn graf. Gedurende het leven in het graf zal men oftewel verblijven in de tuinen van het Paradijs ofwel in de putten van de Hel. (is ofwel zoals.. ofwel zoals...)

De Dood is Haqq

Is het mogelijk om te ontsnappen aan de dood? Uiteraard niet. Niemand heeft de mogelijkheid om ook maar een seconde langer te leven. Al wiens ajal (het tijdstip/moment van overlijden dat is vastgesteld/voorbestedemd in het eeuwige verleden door Allâhu ta'âlâ) aangebroken is, zal sterven. Dit is een moment dat in een oogwenk voorbijgaat. In een âyat al-karîma in de Qur'ân al-karîm staat vermeld: **(Wanneer hun ajals aangebroken zijn, kunnen ze het niet naar een uur eerder of later verzetten.)**

Een persoon zal zijn bezittingen, eigendom en kinderen achterlaten en sterven op de plaats waar Allâhu ta'âlâ zijn dood heeft voorbestemd.

Allâhu ta'âlâ weet hoeveel keer we per dag in- en uitademen. Er is niets dat Hij niet weet. Indien we hebben geloofd en ons leven aan daden van aanbidding hebben besteed, dan zal het einde hiervan geluk zijn. Allâhu ta'âlâ zegt tegen Azrâ'il ('alayhissalâm): **(Neem de zielen van Mijn vrienden op een gemakkelijke, zachte manier, en de zielen van Mijn vijanden op een moeizame manier!)** Wat een blijde boodschap is dit voor de gelovigen! En wat een verschrikkelijke onheil is dit voor zij die ontnomen zijn van îmân!

HET JANÂZA-GEBED

Het Janâza-gebed (dodengebed) is fard al-kifâya voor mannen die vernomen hebben dat een gelovige is gestorven; indien er geen mannen zijn, is het fard al-kifâya voor vrouwen. Het janâza-gebed is een gebed voor Allah en een du'â voor de overledene. De persoon die er geen belang aan hecht, zal zijn îmân (geloof) verliezen.

De Voorwaarden van het Janâza-gebed

1-De overledene moet een moslim zijn.

2-Het dode lichaam moet gewassen zijn. Indien een overledene die ongewassen begraven wordt, nog niet bedekt is met aarde, dan wordt hij eruit gehaald en gewassen. Daarna wordt zijn janâza-gebed verricht. De plaats waar het dode lichaam en de imâm zich bevinden, moeten proper/schoon zijn.

3-Het volledige lichaam van de overledene of de helft van zijn lichaam tesamen met het hoofd of meer dan de helft van zijn lichaam zonder het hoofd, moet zich bevinden voor de imâm.

4-Het dode lichaam moet op de grond liggen of moet dicht bij de grond met de handen vastgehouden worden of moet geplaatst worden op steen (stenen bank). Het hoofd van de overledene moet aan de rechterkant van de imâm komen en zijn voeten, aan de linkerkant. Het is een zonde om de overledene omgekeerd te plaatsen.

5-Het dode lichaam moet klaar staan vóór de imâm.

6-De 'awrah plaatsen van de overledene en de imâm moeten bedekt zijn.

De Fards van het Janâza-gebed

1-Vier keer takbîr opzeggen.

2-Het gebed staand verrichten.

De Sunna's van het Janâza-gebed

1-Subhânaka reciteren.

2-Salawât opzeggen.

3-Van de du'âs die voorgeschreven werden voor vergiffenis voor zichzelf, de overledene en alle moslims, diegenen reciteren die men kent.

Het janâza-gebed wordt niet in de moskee verricht.

Een kind dat levend geboren wordt maar kort daarna sterft, geeft men een naam. Het wordt gewassen en gewikkeld in een kafan (doodskleed). Daarna voert men het janâza-gebed uit.

Wanneer men de overledene wil vervoeren, houdt men de doodskist vast aan de vier handvaten. Eerst plaatst men de voorkant van de doodskist (hoofdgedeelte) op de rechterschouder en zet men tien stappen. Dan plaatst

men de achterkant van de doodskist (voetgedeelte) op de rechterschouder en zet men tien stappen. Daarna plaatst men de voorkant van de doodskist op de linkerschouder en zet men tien stappen. Tenslotte plaatst men de achterkant van de doodskist op de linkerschouder en zet men tussen elke verandering/weer tien stappen. Op het moment dat men het graf bereikt heeft, gaat men niet zitten totdat de overledene van de schouders wordt gehaald en op de grond wordt gelegd. Tijdens het begraven dienen de personen die niets uitvoeren, te zitten.

Hoe Wordt het Janâza-gebed Verricht?

Elk van de vier takbîrs bij het janâza-gebed is net zoals een rak'ah. Enkel bij de eerste takbîr worden de handen opgeheven tot aan de oren. Bij de volgende drie takbîrs worden de handen niet opgeheven.

1-Na het opzeggen van de eerste takbîr, worden de handen over/met elkaar vastgebonden. Men reciteert (**Subhânaka**) waarbij de woorden (**wa jalla sanâ'uka**) worden toegevoegd. Sûra Al-Fâtiha wordt niet gereciteerd.

2-Na de tweede takbîr, worden de (**salawâts**) gereciteerd die tijdens het zitten in de tashahhud worden opgelezen, dus de du'âs (**Allâhumma salli**) en (**Allâhumma bârik**).

3-Na de derde takbîr, reciteert men de du'â voor janâza (overledene) [In plaats van de du'â voor janâza, mag men ook "**Rabbanâ âtinâ..**" reciteren, enkel "**Allâhummaghfirlah**" zeggen of (**Sûra Al-Fâtiha ash-sharifa**) reciteren met de intentie voor du'â.]

4-Na de vierde takbîr, spreekt men onmiddellijk de salâm uit aan zijn rechter- en linkerkant. Tijdens het uitspreken van de salâm, moet men de niyyah verrichten dat de salâm bestemd is voor de overledene en de jamâ'ah.

De imâm spreekt enkel de vier takbîrs en de salâms aan beide schouders, hardop uit. De rest reciteert hij stilletjes.

Het is niet toegestaan om na de uitvoering van het janâza-gebed, du'â te verrichten naast de doodskist. Dit is makrûh (afkeurenswaardig).

HET TARÂWIH GEBED

Het tarâwih gebed is sunnah voor zowel mannen als vrouwen. Het wordt elke nacht van de maand Ramadaan ash-sharîf uitgevoerd. Het is

sunnah al-kifâya om dit gebed in jamâ'ah te verrichten. De gebedstijd voor het tarâwih gebed is na het late avond gebed en voor het witr gebed. Het mag ook na het witr gebed verricht worden. Bijv. de persoon die een gedeelte van het tarâwih gebed heeft gehaald en het witr gebed samen met de imâm heeft verricht, dient de gemiste rak'ahs van het tarâwih gebed uit te voeren na het witr gebed.

Het tarâwih gebed dat niet is uitgevoerd, dient men niet qadâ te doen (in te halen). Als het qadâ wordt gedaan, is het een nâfilah (vrijwillig) gebed en geen tarâwih gebed.

Het tarâwih gebed bestaat uit twintig rak'ahs.

Hoe Wordt het Tarâwih Gebed Verricht?

Het witr gebed wordt enkel in de maand Ramadaan uitgevoerd in jamâ'ah. Het is moestahaab om het tarâwih gebed te verrichten door de salâm uit te spreken na elke twee rak'ahs –in totaal zijn dit tien salâms- en om na elke vier rak'ahs, te wachten en tasbîhs op te lezen. De persoon die qadâ schulden heeft, dient in zijn vrije tijd, in plaats van de sunnah gedeelten van de vijf dagelijkse gebeden en eveneens tijdens het tarâwih gebed qadâ gebeden uitvoeren. Hij moet zijn qadâ gebeden zo snel mogelijk inhalen en pas nadien de genoemde (nâfilah) gebeden uitvoeren.

Wanneer het tarâwih gebed in de moskee in jamâ'ah verricht worden, mogen anderen het thuis individueel uitvoeren. Dit is geen zonde. Men zal echter de thawâb (beloning) voor jamâ'ah in de moskee niet ontvangen. Als men het gebed thuis uitvoert in een jamâ'ah bestaande uit een of meerdere personen, dan zal men zevenentwintig maal meer thawâb ontvangen dan dat men alleen bidt. Het is beter om de niyyah bij elke takbîr al-iftitâh de niyyah te verrichten. Zij die het late avond gebed niet in jamâ'ah hebben verricht, mogen het tarâwih gebed niet in jamâ'ah uitvoeren. Als een persoon het late avond gebed niet in jamâ'ah verricht heeft, dan mag hij het fard gebed individueel verrichten en nadien het tarâwih gebed in jamâ'ah uitvoeren.

Deel 5

HET GEBED TIJDENS HET REIZEN

Als een Hanafit naar een plaats reist dat gelegen is op een afstand van honderdenvier kilometer of meer, met de intentie er minder dan vijftien dagen te blijven, dan wordt hij een musâfir beschouwd.

Safarî of musâfir zijn betekent een reiziger zijn. Een musâfir dient de fard gebeden die bestaan uit vier rak'ahs, uit te voeren als twee rak'ahs. Als hij een muqîm imâm volgt, moet hij wel vier rak'ahs uitvoeren. Als een musâfir imâm wordt, dan spreekt hij op/aan het einde van de tweede rak'ah de salâm uit. De jamâ'ah die hem volgt, voeren nog twee rak'ahs uit om hun gebed af te maken.

Een safarî persoon mag gedurende drie dagen en drie nachten masah uitvoeren over zijn masts. Hij mag zijn vasten verbreken. Als de musâfir zich comfortabel voelt, is het echter beter om zijn vasten niet te verbreken. Het is niet wâjib voor hem om een offerdier te slachten. Het Vrijdagsgebed is eveneens niet fard voor een safarî persoon.

Indien de persoon die tegen het einde van een gebedstijd op reis vertrekt, het gebed nog niet uitgevoerd heeft, dan verricht hij dit gebed als twee rak'ahs. Indien de persoon die tegen het einde van de gebedstijd terug naar huis keert, het gebed van deze gebedstijd nog niet verricht heeft, dan moet hij het als vier rak'ahs uitvoeren.

In het boek (**Ni'mat-i Islam**) staat vermeld: Het is altijd en overal toegestaan om de naafila gebeden zittend uit te voeren, zelfs als men in staat is ze staand te verrichten. Wanneer men zittend bidt, buigt men voor de ruku' het lichaam naar voren voor de ruku'. Voor de sajda plaatst men het hoofd op de grond. Indien een persoon echter de nâfilah gebeden zonder een 'udhr zittend uitvoert, dan zal hij de helft van de thawâb ontvangen die aan een rechtstaand biddend persoon wordt gegeven. De sunnah gedeelten van de vijf dagelijkse gebeden en het tarâwih gebed zijn eveneens nâfilah gebeden. Het is toegestaan om onderweg dus buiten de stad en het dorp, nâfilah gebeden op een dier uit te voeren. Het is niet nodig om zich te draaien in de richting van de qiblah en om de ruku' en sajda uit te voeren. Men voert het gebed uit met gebaren. Met andere woorden, voor de ruku' buigt men het lichaam een beetje naar voren. Voor de sajda buigt men iets meer/ dieper naar voren. Een grote hoeveelheid najâsat op het dier is geen hinder

voor het gebed. De persoon die moe is geworden tijdens het uitvoeren van een nâfilah gebed op de grond, mag verder bidden door te leunen tegen een wandelstok, een persoon of een muur. Bidden wanneer men zelf aan het stappen is, is niet sahîh (geldig).

Het is niet toegestaan om een fard of wâjib gebed zonder een dharûrat (geldig excuus, noodzaak) uit te voeren op een dier. Dit mag enkel in het geval van een 'udhr. Geldige excusen, gevallen van noodzaak ('udhr) die als dharûrat worden beschouwd: indien zijn bezittingen, leven en dier in gevaar zijn; indien zijn dier, de bezittingen op zijn dier of die men bij zich heeft, gestolen zullen worden, wanneer men van zijn dier afstapt; in geval van een wild dier of vijand; indien er modder is op de grond of aan het regenen is; indien tijdens het afstappen en bestijgen, het herstel van een zieke zal uitblijven of zijn ziekte zal verergeren; indien men zich in gevaar zal bevinden wanneer zijn vrienden niet zullen wachten op hem; indien men na het afstappen van zijn dier, het niet zonder hulp kan bestijgen. Indien het mogelijk is, moet men het dier laten stilstaan in de richting van de qiblah en het gebed zo uitvoeren. Indien het niet mogelijk is, dient men het gebed te verrichten in de richting waartoe/waarin men zich beweegt. Dit geldt eveneens wanneer het gebed verricht wordt in zaken zoals een mahmil, een soort kast/kist/koffer/mandje dat wordt geplaatst op een dier. Wanneer men het dier laat stilstaan en een steunpaal plaatst onder de mahmil, dan lijkt het op een (**Sarîr**), dus een soort tafel of een bank en is het net alsof men bidt op de grond. Men moet het gebed staand uitvoeren in de richting van de qiblah. De persoon die kan afstappen, mag de fard gebeden niet uitvoeren op een mahmil.

Toen hadrat Ja'far Tayyâr naar Abessinië (het huidige Ethiopië) ging, heeft Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) hem geleerd hoe hij het gebed moest uitvoeren op een boot. Dit is als volgt: Op een boot dat aan het varen is, mag men een fard of wâjib gebed verrichten, zelfs als men geen 'udhr heeft. Het gebed mag op een boot in jamâ'ah uitgevoerd worden. Het is niet toegestaan op een varende boot te bidden met gebaren. Men moet ruku' en sadja uitvoeren. Bovendien dient men te draaien in de richting van de qiblah. Wanneer men wil beginnen met het gebed, draait men zich in de richting van de qiblah. Telkens wanneer de boot verandert van richting, dient men ook mee te draaien in de richting van de qiblah. Op een boot is reiniging van najâsat eveneens noodzakelijk. Volgens Imâm al-a'zam Abû Hanîfa is het toegestaan om op een varende boot eveneens de fard gebeden,

zonder een 'udhr, zittend uit te voeren.

Een boot dat midden in de zee verankerd ligt, is net als een varende boot indien het hevig schommelt. Als het zachtjes schommelt is het net als een boot die vastgemaakt is aan de dijk/langs de kust; hierop mogen de fard gebeden niet zittend verricht worden. Indien het mogelijk is om aan de dijk/bij de kust af te stappen van de boot, dan is het niet sahîh (geldig) om het gebed hierop staand uit te voeren maar moet men de boot verlaten en het gebed op het land verrichten. Indien zijn leven en bezittingen in gevaar zijn of het schip zou vertrekken zonder hem, dan is het toegestaan om het gebed op de boot staand uit te voeren.

(**Ibn 'Âbidîn**) zegt: (Het gebed verrichten op een tweewielig rijtuig die niet rechtop kan blijven zonder dat het wordt vastgemaakt aan een dier, en of die nu stil staat of in beweging is, is net als het gebed uitvoeren op een dier. Een rijtuig met vier wielen is net als een sarîr of een tafel wanneer het stilstaat. Wanneer het in beweging is, mag men in geval van de bovengenoemde 'udhrs die gelden voor een dier, een fard gebed uitvoeren. Men laat het rijtuig stoppen en verricht het gebed in de richting van de qiblah. Als men het niet kan laten stoppen, voert men het gebed uit zoals op een varende boot.) Als men zich niet kan draaien in de richting van de qiblah wanneer het in beweging is, dan voert men twee gebeden samen uit (jam) door de Shâfi'î madhhab te imiteren (taqlîd). Indien dit ook onmogelijk is, dan dient men zich niet te draaien in de richting van de qiblah; het vervalt. Het is voor niemand toegestaan om zittend op een stoel of bank, met gebaren te bidden. Het gebed uitvoeren in een bus of vliegtuig is net als het bidden in een rijtuig.

Zolang er geen dharûrat is tijdens het reizen, dient men de fard en wâjib gebeden niet uit te voeren op een dier. Men moet het voertuig laten stoppen en staand bidden in de richting van de qiblah. Om deze reden, dient men de nodige voorzorgsmaatregelen te nemen voordat men in het voertuig stapt.

Een musâfir dient op een boot of trein voor een fard gebed gericht te zijn naar de qiblah en dient naast de plaats waar de sadja wordt uitgevoerd, een kompas te plaatsen. Telkens wanneer de boot of trein van richting verandert, moet hij meedraaien in de richting van de qiblah. Als de borstkas wegdraait van de qiblah, dan zal het gebed verbroken worden. Aangezien de fard gebeden van personen die op de bus, trein of golvende zee niet kunnen draaien in de richting van de qiblah, niet toegestaan zullen zijn, mogen ze zolang ze onderweg zijn, de Shâfi'î madhhab imiteren om het

middag- en namiddaggebed samen te verrichten (jam) of het avond- en late avondgebed samen te verrichten. Anders gezegd, men mag tijdens safar (het reizen) deze twee gebeden achter elkaar uitvoeren. Wanneer men in de Shâfi'î madhhab een afstand van meer dan tachtig km aflegt, is het immers toegestaan om het namiddaggebed uit te voeren gedurende de gebedstijd voor het middaggebed en het late avond gebed gedurende de gebedstijd voor het avondgebed middels taqdîm (vervroegen), of om het middaggebed uit te voeren gedurende de gebedstijd voor het namiddaggebed en het avondgebed gedurende de gebedstijd voor het late avondgebed middels tahîr (uitstellen), door twee gebeden samen uit te voeren. Om deze reden moet een Hanafit indien hij zich onderweg niet kan richten naar de qiblah, nadat hij vertrokken is en wanneer hij 's middags stopt, gedurende de gebedstijd voor het middaggebed eerst het middaggebed uitvoeren en dan onmiddellijk het namiddaggebed, en wanneer hij 's nachts stopt, gedurende de gebedstijd voor het late avond gebed, eerst het avondgebed en dan het late avond gebed uitvoeren. Tijdens het uitvoeren van elk van deze vier gebeden moet men deze niyyah verrichten, dus brengen in het hart: **(Ik verricht deze gebeden/dit gebed door de Shâfi'î madhhab te imiteren.)** Voordat men op reis gaat of nadat de reis beëindigd is, mogen gebeden van twee gebedstijden (op de manier zoals hierboven vernoemd) niet samen uitgevoerd worden.

HET GEBED TIJDENS ZIEKTE

Wanneer iets dat de wudû' verbreekt onophoudelijk/voortdurend uit het lichaam komt, dan wordt dit een ('Udhr) genoemd. Wanneer een persoon gedurende een hele gebedstijd voortdurend urine verliest, diarree heeft of winden laat, zijn neus bloedt of uit een wonde bloed of gelig water blijft komen of tranen omwille van pijn of een opzwellings, dan wordt deze persoon en de vrouw met istihâda bloed, beschouwd als een geëxcuseerd persoon. Men moet het laten stoppen door het dicht te knijpen/af te sluiten, met medicatie, door zittend of met gebaren te bidden. Een man die last heeft van urineverlies, dient een stuk natuurlijk katoen ter grootte van een gerstezaad te plaatsen in de opening van de urinebuis. Deze lont zal de geringe hoeveelheid urine absorberen/opnemen en voorkomen dat het naar buiten druppelt. Zo zal de wudû' niet verbroken worden. Tijdens het urineren zal de lont vanzelf naar buiten komen en zijn plek verlaten. Als men veel urine verliest, dan zal de overmaat aan urine die door de lont sijpelt, naar buiten

stromen/sijpelen/druppelen en de wudû' verbreken. De urine die naar buiten sijpelt, mag de kleding niet vervuilen. Vrouwen dienen ter hoogte van hun voorste intieme delen altijd een doekje dat (Kursuf) wordt genoemd (inlegkruisje van katoen of stof), te plaatsen. Als ze de uitscheiding niet kunnen stoppen, moeten ze bij elke gebedstijd opnieuw wudû' verrichten en het gebed uitvoeren. Een geëxcuseerd persoon mag met één wudû' fard, qadâ en nâfilah gebeden verrichten totdat de gebedstijd voorbij is. Hij mag de Qur'ân al-karîm vasthouden. Wanneer de gebedstijd verstreken is, wordt zijn wudû' automatisch verbroken. Indien er voor het verstrijken van de gebedstijd, een andere oorzaak is -buiten de 'udhr- dat de wudû' verbreekt, dan zal de wudû' alsnog verbroken worden. Bijvoorbeeld, indien een persoon wudû' neemt terwijl er bloed komt uit een van zijn neusgaten, dan zal zijn wudû' verbroken worden indien er ook bloed begint te stromen uit het andere neusgat. Om een geëxcuseerd persoon te zijn, moet iets dat de wudû' verbreekt, voortdurend vloeien gedurende de hele gebedstijd. Als het stopt met vloeien zodanig lang dat men wudû' kan nemen en de fard van die gebedstijd kan verrichten, dan wordt men niet als een geëxcuseerd persoon beschouwd. Volgens een qawl in de Mâlikî madhhab is men een geëxcuseerd persoon als de 'udhr slechts een keer druppelt. Indien de 'udhr van een geëxcuseerd persoon in elk van de volgende gebedstijden een keer, een druppel sijpelt, dan wordt hij tijdens die tijden nog steeds als een geëxcuseerd persoon beschouwd. Als er niets meer vloeit gedurende een hele gebedstijd, dan is men geen geëxcuseerd persoon meer. Als zijn kledij vervuild wordt met de najâsat die leidt tot een 'udhr en deze hoeveelheid op de kledij meer dan een dirham bedraagt, dan dient men de vervuilde plaats te wassen indien het mogelijk is om te voorkomen dat zijn kleding terug vuil wordt. (vind ik nogal een complex opgebouwde zin, betere suggestie?) Als de najâsat -die leidt tot een 'udr- meer dan de dirham hoeveelheid/een dirham bedraagt en de kleding vervuilt/besmeurt, dan dient men het vervuilde/besmeurde gedeelte te wassen indien het mogelijk is te voorkomen dat zijn kleding nogmaals vervuilt/besmeurt zal worden.

Indien een persoon vreest dat hij ziek zal worden, dat zijn ziekte zal verergeren of herstel zal uitblijven, wanneer hij ghusl verricht, dan voert hij tayammum uit. Deze vrees moet gebaseerd zijn op eigen ervaringen of op de adviezen/diagnose van een âdil/'âdil (rechtvaardig/eerlijk???) moslim arts. Als de arts niet bekend staat voor zijn fisq (zondigheid) en voor het feit dat hij zonden begaat, dan wordt zijn uitspraak ook aanvaard. Indien men

bij koud weer geen schuilplaats vindt, iets om het water mee op te warmen of geen geld heeft/vindt om zich te wassen in een openbare hammam, dan kan dit leiden tot ziekte. In de Hanafî madhhab mag men met één tayammum zoveel fard gebeden verrichten als men wil. In de Shâfi'î en Mâlikî madhhab dient men voor elk fard gebed opnieuw tayammum uit te voeren.

Indien een persoon wonden heeft over de helft van zijn ledematen van wudû', dan voert hij tayammum uit. Als de wonden op minder dan de helft zit, dan wast hij de gezonde delen en voert hij masah uit over de wonden. Bij de ghushl wordt het gehele lichaam één orgaan/ledemaat beschouwd. Daarom dient men tayammum uit te voeren als er wonden zijn op de helft van het hele lichaam. Als minder dan de helft van het lichaam bestaat uit delen met wonden, dan wast men de gezonde delen en voert men masah uit over de wonden. Indien masah over de wonde schadelijk is, dan voert men masah uit over het verband. Indien dit ook schadelijk is, dan laat men masah achterwege. Als masah over het hoofd tijdens de wudû' en ghushl schadelijk is voor een persoon, dan voert hij hierover geen masah uit. Een persoon zonder een hand/met een gehandicapt/verlamd hand [of met eczeem of wonden op de handen] die geen water kan of mag gebruiken, dient tayammum te verrichten door zijn gezicht en zijn armen te wrijven over aarde [een gekalkte, aarden of stenen muur]. Als de persoon wiens handen en voeten afgesneden zijn, een wonde heeft op zijn gezicht, dan moet hij het gebed zonder wudû' verrichten. De persoon die niemand vindt om te helpen bij de wudû', dient tayammum uit te voeren. Zijn kind, slaaf of de persoon die werkt/verzorgt tegen betaling, zijn verplicht om hem te helpen. Hij kan ook hulp vragen aan anderen, maar zij zijn niet verplicht om hem te helpen. Echtgenoten zijn eveneens niet verplicht om elkaar te helpen bij het uitvoeren van wudû'.

Wanneer een persoon een verband [katoen, pleister over gaasverband, zalf] aanbrengt op of in de plaats waar bloed werd getrokken/is geprikt, een bloedzuiger werd gehouden, op/in een wonde of abces/gezwel/ontsteking of de plaats waar zijn been werd gebroken of beschadigd/gekneusd, en hij deze plek niet kan wassen met warm of koud water, of er evenmin masah over kan uitvoeren, dan moet hij bij de wudû' en ghushl een keer masah uitvoeren over meer dan de helft van deze plaatsen. Als het losmaken van het verband schadelijk is, dan worden de gezonde plaatsen eronder niet gewassen. Men voert masah uit over de gezonde delen op de huid dat onder het verband is te zien/tussen het verband. Het is niet noodzakelijk om het

verband aan te brengen in een staat van wudû'. Indien men na de masah het verband vervangt of er een ander verband rond/omheen wikkelt, dan is het niet nodig om nogmaals masah uit te voeren over dit nieuwe verband.

De zieke die niet rechtop kan staan of die sterk vermoedt dat zijn herstel zal uitblijven als hij rechtop staat, voert het gebed zittend uit. Hij buigt een beetje voorover met het lichaam voor de roekoe, komt weer rechtop staan en voert dan twee keer sajda uit op de grond. De zieke mag zitten op de manier zoals hij het gemakkelijkst vindt. Het is toegestaan voor zo'n persoon om te knielen, in de indianenzit/met gekruiste benen/in kleermakerszit te zitten of te zitten op de billen en de armen rond de knieën te plaatsen/verbinden (ihtibâ). Pijn in het hoofd, de knie of het oog worden ook gerekend tot ziekte. De vrees om gezien te worden door de vijand is ook een 'udhr. De persoon wiens vasten of wudû' verbroken wordt wanneer hij rechtop staat, dient ook het gebed zittend uit te voeren. Indien men enkel rechtop kan staan door ergens aan te leunen, dan verricht men het gebed op die manier. De persoon die niet lang rechtop kan staan, spreekt de iftitaah takbîr uit wanneer hij rechtstaat; wanneer de pijn begint, gaat hij zittend verder met het gebed.

Indien men geen sajda kan uitvoeren op de grond, dan reciteert men staand, vervolgens gaat men zitten en voert men de ruku' en sajda uit met gebaren. Met andere woorden, men gaat zitten en buigt een beetje voorover voor de ruku' en wat dieper voor de sajda. De persoon die niet voorover kan buigen met zijn lichaam, buigt zijn hoofd naar voren. Hij dient geen sajda uit te voeren op iets. Als hij ergens sajda op uitvoert en voor de sajda dieper buigt dan voor de ruku', dan zal zijn gebed wel sahîh/geldig maar ook makrûh zijn. Als het mogelijk is om te zitten door ergens tegen te leunen, dan is het niet toegestaan om liggend te bidden met gebaren. Op een dag bracht onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) een bezoek aan een ziek persoon. Toen hij zag dat hij een kussen met zijn hand omhoog hief en hierop sajda uitvoerde, nam hij de kussen weg. De zieke nam een stuk hout, hief het omhoog en voerde deze keer hierop sajda uit. Hij ('alayhissalâm) nam het stuk hout ook weg en zei: **(Voer de sajda uit op de grond als je hiertoe in staat bent! Als je niet voorover kan buigen tot op de grond, hef dan niets omhoog tot aan je gezicht om er sajda op uit te voeren! Verricht het gebed met gebaren en buig voor de sajda iets meer dan dat je voor de ruku' buigt!)** In het boek (Bahru'r-râ'iq) wordt 191^e âyat al-karîma van sûra Âl-i Imrân als volgt verklaard: **(Diegene die hiertoe in staat is,**

voert het gebed staand uit. Diegene die dit niet kan, voert het zittend uit. En diegene die dit ook niet kan, verricht het gebed liggend.) Toen Imrân bin Husayn ziek werd, zei Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) tegen hem: **(Voer je gebed staand uit! Als je hiertoe niet in staat bent, verricht het dan zittend! Als je dit evenmin kunt, verricht je gebed dan door te liggen op je zij of op je rug!)** Zoals we zien, dient de zieke die niet rechtop kan staan, zittend te bidden. Degene die niet kan zitten, voert het gebed liggend uit. Er werd geen toestemming gegeven om het gebed te verrichten op een stoel of bank. In/Volgens de islam is het niet gepast dat een zieke of een persoon in een bus of vliegtuig, het gebed uitvoert op een stoel of zetel. De persoon die niet rechtstaand kan bidden wanneer hij naar de moskee gaat om in jamâ'ah te bidden, voert het gebed thuis rechtstaand uit. Indien er sprake is van een van de twintig excuses, dan is dit een 'udhr om niet naar de moskee te gaan om in jamâ'ah te bidden. Dit zijn: regen, extreem warm en extreem koud weer, vrees dat de vijand hem of zijn bezittingen zal aanvallen, vrees dat zijn vrienden zullen vertrekken en hij onderweg alleen zal achterblijven, wanneer het buiten pikkedonker is, wanneer een arme schuldenaar vreest dat hij zal gevangen worden en in de gevangenis zal gezet worden, blind zijn, een verlamming hebben waardoor men niet kan stappen/lopen, wanneer iemand zijn voet is afgesneden, ziek zijn, gehandicapt zijn, modder, niet kunnen stappen/lopen, als men bejaard is en niet kan stappen, wanneer men een zeldzame fiqh les zal missen, vrees om een geliefd gerecht te moeten missen, wanneer men op het punt staat te vertrekken, als ziekenverzorger niemand kunnen vinden om zijn plaats in te nemen, hevige wind in de nacht, dringend naar het toilet moeten gaan. Indien een zieke vreest dat zijn ziekte zal verergeren of zijn herstel zal uitblijven, de patiënt van een ziekenverzorger zonder toezicht zal achterblijven en een persoon door hoge ouderdom moeite heeft met stappen/lopen, dan is dit een 'udhr om niet naar het Vrijdagsgebed te gaan. Het is beter om al wandelend/lopend heen en weer naar de moskee te gaan voor de jamâ'ah en al wandelend terug te komen dan ernaartoe te gaan met een voertuig. Het is niet toegestaan om in de moskee te bidden met gebaren terwijl men op een stoel of bank zit. Het is **(Bid'ah)** om daden van aanbidding op een manier te verrichten die niet beschreven worden in de islam. In fiqh boeken staat vermeld dat het een grote zonde is om een bid'ah uit te voeren.

De zieke die niet kan zitten door ergens aan te leunen, gaat op zijn rug liggen en verricht het gebed door gebaren te maken met het hoofd. Indien

hij niet op zijn rug kan liggen, gaat hij op zijn rechterzij liggen. De persoon die niet kan draaien in de richting van de qiblah, voert het gebed uit in de richting dat hij het gemakkelijkst vindt. Wanneer een persoon op zijn rug ligt, dient men iets te plaatsen onder zijn hoofd zodat het gezicht gericht is naar de qiblah. Het is aangeraden/beter om zijn knieën omhoog te doen. Als een persoon zelfs niet kan bidden door gebaren te maken met het hoofd, dan is het toegestaan voor hem om het gebed na te laten tot qadâ. De persoon die tijdens het gebed ziek wordt, probeert in de mate van het mogelijke/zover het mogelijk is verder te bidden. Als de zieke die zittend bidt, beter wordt tijdens het gebed, dan dient hij staand verder te bidden. De persoon die zijn bewustzijn verliest, voert het gebed niet uit. Als hij weer herstelt voordat er vijf gebedstijden verstreken zijn, dan dient hij deze vijf gebeden in te halen. Als hij herstelt nadat er zes gebedstijden verstreken zijn, dan moet hij er geen enkel inhalen.

Het is fard om een gemist gebed zo snel mogelijk in te halen, ook al is het met gebaren. Als hij op zijn sterfbed ligt voordat hij ze heeft ingehaald, dan is het wâjib voor hem om in zijn testament te verzoeken fitya weg te geven van de bezittingen die hij nalaat, voor de isqât van zijn gemiste gebeden. Als hij het niet in zijn testament laat opnemen, dan is het volgens sommige geleerden toegestaan dat zijn wâlî (voogd, verzorger) of zelfs een vreemde persoon isqât uitvoert van zijn eigen bezittingen.

QADÂ GEBEDEN

Aangezien het gebed een aanbidding is dat met het lichaam wordt gedaan, mag iemand anders het niet verrichten in zijn plaats. Iedereen dient het gebed zelf uit te voeren. Het gebed uitvoeren op zijn voorgeschreven tijd wordt **“Adâ”** genoemd. Wanneer het op een bepaald ander moment opnieuw wordt uitgevoerd, wordt het **“Iâda”** genoemd. Bijvoorbeeld, het is altijd wâjib om een gebed dat werd uitgevoerd en makrûh is, opnieuw te verrichten voordat de gebedstijd verstreken is, indien dit niet mogelijk is, op een ander tijdstip. Een fard of wâjib gebed uitvoeren nadat zijn voorgeschreven gebedstijd verstreken is, wordt **“Qadâ”** genoemd.

Wanneer men de vijf dagelijkse fard gebeden, het witr gebed en de qadâ gebeden ervan uitvoert, is het fard om rekening te houden met de tartîb. Anders gezegd, wanneer men bidt, is het noodzakelijk om de gebeden uit te voeren volgens de gebruikelijke volgorde. De persoon die niet meer dan vijf qadâ gebed schulden heeft, wordt een **(Persoon met tartîb)** genoemd.

Het fard gedeelte van het vrijdagsgedeb moet verricht worden gedurende de gebedstijd van het middaggebed van die dag. De persoon die niet is kunnen opstaan voor het ochtendgebed, moet de qadâ hiervan meteen uitvoeren, zelfs als hij het zich herinnert tijdens de khutba (van het Vrijdagsgebed). Zolang hij een gebed of de qadâ ervan niet uitvoert, is het niet toegestaan voor hem om de vijf gebeden die hierop volgen, uit te voeren. In een hadîth ash-sharîf wordt gezegd: **(Als de persoon die een gebed niet heeft uitgevoerd omdat hij aan het slapen was of vergeten is, zich dit herinnert wanneer hij het volgende gebed uitvoert in jamâ'ah, laat hem dan het gebed met de imâm voltooien en daarna de qadâ van het vorige gebed uitvoeren! Laat hem vervolgens het gebed dat hij met de imâm heeft uitgevoerd, opnieuw verrichten!)**

Het is fard om de qadâ van een fard gebed uit te voeren. De qadâ van een wâjib gebed uitvoeren is wâjib. We werden niet bevolen om de qadâ van een sunnah gebed uit te voeren. De Hanafî geleerden verklaren op basis van eenstemming: (Het werd bevolen om de sunnah gebeden enkel te verrichten op hun voorgeschreven tijd. Indien de sunnah gebeden niet op hun gebedstijd verricht zijn, dan zal men deze gebeden niet verschuldigd zijn. Daarom werd het niet bevolen om de qadâ ervan te verrichten na hun gebedstijd. Omdat het sunnah gedeelte van het ochtendgebed zo goed als wâjib wordt beschouwd/ zo goed als wordt gerekend als/tot wâjib, dient het die dag, samen met het fard gedeelte vóór de middag uitgevoerd als qadâ. Het sunnah gedeelte van het ochtendgebed wordt na de middag niet meer als qadâ verricht; andere sunnah gebeden worden nooit als qadâ verricht. Indien men er de qadâ van uitvoert, dan ontvangt men niet de thawâb van de sunnah. Men zou enkel een nâfilah (vrijwillig) gebed verricht hebben. In **(Ibn 'Âbidîn)** en op de 162^e pagina van het boek **(Targhîb-us-salât)** wordt het volgende vermeld: (Het is toegestaan om sunnah gebeden zonder een 'udhr zittend uit te voeren. Ze helemaal niet uitvoeren is een zonde. Fard gebeden zittend uitvoeren is toegestaan wanneer er sprake is van een 'udhr.)

Het is een grote zonde om een fard gebed bewust en zonder een 'udhr na te laten. Het is noodzakelijk om de qadâ uit te voeren van zulke gebeden die niet op hun voorgeschreven tijd verricht zijn. Om een fard of wâjib gebed opzettelijk te kunnen nalaten tot qadâ, zijn er twee geldige 'udhrs: Ten eerste, confrontatie met/staan tegenover zijn de vijand. Ten tweede, wanneer een persoon onderweg tijdens het reizen - zelfs als hij niet de

intentie heeft om drie dagen onderweg te zijn- een dief, wild dier, overstroming of storm vreest. Dit soort personen mogen het gebed nalaten tot qadâ indien ze niet zittend of niet in een bepaalde richting kunnen bidden of indien ze het gebed niet op een dier kunnen uitvoeren met gebaren. Het is geen zonde indien men fard gebeden nalaat tot qadâ omwille van deze twee redenen of indien men ze mist ten gevolge van slaap of uit vergetelheid. In de sharh (uitleg, commentaar) van **(Ashbâh)** wordt gezegd: (Het gebed uitvoeren na zijn voorgeschreven tijd om iemand te redden die aan het verdrinken is of die zich in andere levensbedreigende situatie bevindt, is ook sahîh/geldig/toegestaan.) Wanneer de 'udhr beëindigd is, is het echter fard om de qadâ hiervan onmiddellijk uit te voeren. Qadâ gebeden zodanig lang uit te stellen dat men rizq/levensvoorzieningen voor zijn gezin kan verkrijgen, is toegestaan op voorwaarde dat men deze gebeden uitvoert in zijn vrije tijd -uitgezonderd op de drie gebedstijden waarin het harâm is om te bidden. Als men het nog langer uitstelt, zal men zondig worden. Immers, onze geliefde Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft de vier gebeden die ze omwille van de hevigheid van de Strijd van al-Khandaq (gracht) niet hebben kunnen uitvoeren, die nacht nog onmiddellijk uitgevoerd in jamâ'ah, ondanks dat de Sahâba al-kirâm (radi'allâhu 'anhum) gewond en uiterst uitgeput was. Onze geliefde Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft gezegd: **(Het is een grote zonde om twee fard gebeden bijeen te brengen.)** Met andere woorden, een gebed niet op zijn voorgeschreven tijd maar erna uitvoeren is de grootste zonde. In een hadîth ash-sharîf wordt gezegd: **(Wanneer een persoon het gebed uitvoert nadat zijn voorgeschreven tijd al verlopen is, dan zal Allâhu ta'âlâ hem tachtig hukba in de Hel laten.)** Een hukba bedraagt tachtig jaren van het Hiernamaals en één dag van het Hiernamaals is gelijk aan duizend wereldlijke jaren. Als dit de straf is voor het uitvoeren van één gebed na zijn voorgeschreven tijd, dan moet men bedenken wat de straf dan zou zijn voor iemand die het gebed nooit uitvoert?

Onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft gezegd: **(Het gebed is de pilaar van de godsdienst. Diegene die het gebed uitvoert, zal zijn godsdienst overeind gehouden hebben. Diegene die het gebed niet uitvoert, zal zijn godsdienst vernield hebben.)** Hij heeft in een hadîth ash-sharîf gezegd: **(Op de Dag des Oordeels, zal er na imân (geloof), eerst gevraagd worden naar het gebed.)** Allâhu ta'âlâ zal zeggen: **(O Mijn dienaar! Als het je lukt om verantwoording af leggen over het**

gebed, dan zal je gered worden/is de verlossing aan jou. Ik zal de andere verantwoordingen/beoordelingen vergemakkelijken.) In de 45^e âyat van sûra Al-Ankabût staat vermeld: **(Een feilloos uitgevoerd gebed beschermt de mens tegen het begaan van lelijke, kwalijke handelingen.)** Onze Profeet (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) heeft gezegd: **(Het moment waarop de mens het meest dicht is bij zijn Rabb (Heer), is wanneer hij het gebed verricht.)**

Wanneer een moslim een bepaald gebed niet op zijn voorgeschreven tijd uitvoert, kunnen er twee mogelijkheden zijn: 1- Hij kan het niet uitvoeren omwille van een ‘udhr. 2-Hij laat het gebed na uit luiheid, ondanks dat hij het aanvaardt als een plicht en er belang aan hecht.

Het is harâm en tevens een grote zonde om een fard gebed zonder een ‘udhr uit te voeren nadat zijn voorgeschreven tijd verlopen is, dus om het na te laten tot qadâ. Deze zonde wordt niet vergeven wanneer men de qadâ uitvoert. Wanneer de qadâ wordt uitgevoerd, wordt enkel de zonde voor het nalaten van het gebed vergeven. Zolang een persoon de qadâ van zijn gemiste gebeden niet uitvoert, zal hij niet vergeven worden door enkel tawbah te verrichten. Als hij tawbah verricht na het uitvoeren van zijn qadâ gebeden, dan wordt er verwacht en gehoopt dat hij vergeven wordt. Wanneer hij tawbah verricht, moet hij de qadâ van zijn gemiste gebeden uitvoeren. Als hij geen qadâ gebeden uitvoert ondanks dat hij hiertoe in staat is, dan zal men weer een andere, grote zonde begaan hebben. De omvang van deze grote zonde neemt toe met de vorige duur van de straf/hoeveelheid van de strafduur bij iedere keer dat er een periode waarin men niets te doen heeft/vrij moment -zodanig lang dat men een gebed zou kunnen uitvoeren [zes minuten]- voorbij gaat. Het is immers fard om de qadâ van een gemist gebed onmiddellijk uit te voeren wanneer men niets te doen heeft. Al wie geen belang hecht aan het uitvoeren van qadâ gebeden, zal eeuwig branden in de Hel. In **(Umdat-ul-islâm)** en **(Jâmi’-ul fatâwâ)** wordt gezegd: (Indien het mogelijk is om een fard gebed uit te voeren wanneer men geconfronteerd wordt/tegenover staat met de vijand, maar dit wordt nagelaten, dan is het even zondig als het begaan van zeventien grote zonden.) Het is een grotere zonde om een qadâ gebed uit te stellen dan het gebed niet uit te voeren op zijn voorgeschreven tijd. Als men een qadâ gebed uitvoert met de intentie de eerste qadâ van dat gebed uit te voeren, dan zullen al deze zonden (voor het nalaten van de qadâ) vergeven worden. Bu cümleyi daha fazla açıklamak gerekir mi? İngilizce kitapta şöyle yazıyor: *Once one has*

performed the qadâ for the earliest prayer of namâz that was omitted, all the sins incurred for postponing the qadâ for (that earliest prayer of namâz that was omitted) for such a long time (i.e. since the correct time it should have been performed), will be forgiven.

TOELICHTING: (Is het Toegestaan Qadâ Gebeden te Verrichten in de plaats van Sunnah Gebeden?)

Hadrat ‘Abd al-Qâdir Gaylânî zegt in zijn boek **(Futûh-ul ghayb)**: De gelovige dient in de eerste plaats de fards uit te voeren. Wanneer de fards voltooid zijn, voert hij de sunna’s uit. Daarna houdt hij zich bezig met vrijwillige daden. Zich bezighouden met sunna’s terwijl men fard schulden heeft, is dwaasheid. Indien een persoon fard schulden heeft, dan zullen zijn sunna’s niet aanvaard worden. ‘Alî ibn Abî Tâlib (radi‘allahu ‘anh) vertelt: Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) heeft gezegd: **(Als de persoon die fard schulden heeft, een nâfilah verricht voordat hij zijn qadâ heeft uitgevoerd, dan zal hij voor niets moeite gedaan hebben. Zolang deze persoon zijn qadâ niet afbetaald, zal Allâhu ta’âlâ zijn nâfilah gebeden niet aanvaarden.)** De Hanafitische geleerde hadrat ‘Abd al-Haqq Dahlawî heeft deze hadîth ash-sharîf die ‘Abd-al Qâdir Gaylânî heeft vermeld, als volgt verklaard: (Dit bericht toont aan dat de sunna’s en nâfila’s van personen met fard schulden niet aanvaard zullen worden. We weten dat de sunna’s de fards zullen vervolledigen. Dit betekent dat wanneer men tijdens het uitvoeren van de fards iets nalaat dat anders-tot de perfectie van de fards zou leiden, dat de sunna’s in zo’n geval ervoor zorgen dat de uitgevoerde fard een staat van perfectie bereikt. De niet-aanvaarde sunna’s van iemand die fard schulden heeft, zullen geen enkel nut hebben.)

In zijn uitleg over de qadâ van fâita gebeden, zegt Muhammad Sâdiq Efendi, de (toenmalige) qâdî (islamitische rechter) van Quds (Jeruzalem), het volgende: “Aan de grote geleerde hadrat Ibn Nujaym werd er gevraagd: (Als een persoon enkele qadâ gebeden heeft en hij de sunnah gedeelten van het ochtend-, middag-, namiddag-, avond- en late avond gebed uitvoert met de intentie voor de qadâ van deze eerder gemiste gebeden, zal deze persoon dan de sunna’s nagelaten hebben?) Hierop antwoordde hij: (Hij zal de soenna’s niet nagelaten hebben. Immers, de bedoeling van het uitvoeren van de sunnah gedeelten van de vijf dagelijkse gebeden, is gedurende die gebedstijd een extra gebed uit te voeren naast het fard gebed. De Duivel wil dat een persoon helemaal niet bidt. Door naast de fard nog een extra gebed te bidden, zal men zich verzet hebben tegen de Duivel en hem vernederd

hebben. Wanneer men qadâ's verricht in de plaats van de sunna's, dan zal men de sunna's eveneens uitgevoerd hebben. Om de sunnah te volbrengen moeten personen die qadâ schulden hebben, gedurende elke gebedstijd naast de fard een ander gebed namelijk een qadâ uit te voeren. Tijdens elke gebedstijd dient men naast de fard een ander gebed uit te voeren en de persoon met schulden dient hiervoor in de plaats een qadaa te bidden om de soennah te volbrengen. Er zijn immers veel personen die sunnah gebeden verrichten in plaats van qadâ's. Zij zullen naar de Hel gaan. Echter, wanneer iemand qadâ's uitvoert in plaats van sunna's, zal hij bevrijd worden van de Hel.)

Hoe Worden de Qadâ Gebeden Verricht?

Men moet zijn qadâ gebeden zo spoedig mogelijk uitvoeren en daarbij tawbah verrichten om verlost te worden van deze zware straf. Om deze reden dient men de sunnah gebeden uit te voeren met de intentie voor qadâ. Wanneer personen die het gebed niet uitvoeren uit luiheid en die qadâ schulden van enkele jaren hebben, de vijf dagelijkse gebeden beginnen uit te voeren, dan moeten ze tijdens het verrichten van een sunnah gebed, de intentie hebben om het fard gebed van die gebedstijd die als eerst tot qadâ is nagelaten, uit te voeren als qadâ. In alle vier madhhabs is het noodzakelijk dat dit soort personen de sunnah gebeden uitvoeren met de intentie voor qadâ. In de Hanafî madhhab is het een grote zonde (akbar al-kabâir) om het gebed zonder een 'udhr na te laten tot qadâ. Deze zeer grote zonde wordt verdubbeld telkens wanneer er een vrij moment voorbijgaat dat zodanig lang is dat men het gebed kan uitvoeren. Het is immers fard om de qadâ van een gemist gebed zo vlug mogelijk uit te voeren wanneer men tijd vrij heeft. Om zich te verlossen van deze onnoemelijke en ontzaglijke/mateloos grote zonde en straf, moet men tijdens het uitvoeren van de eerst sunnah gedeelte van het middaggebed dat bestaat uit vier rak'ah, de intentie hebben om het fard gedeelte van het middaggebed dat men als eerst tot qadâ heeft nagelaten, uit te voeren (en zodus qadâ verrichten). Tijdens het uitvoeren van het laatste sunnah gedeelte van het middaggebed, moet men de intentie hebben voor het uitvoeren van het fard gedeelte van het ochtendgebed dat men als eerst tot qadâ heeft nagelaten (en zodus qadâ verrichten). Tijdens het uitvoeren van het sunnah gedeelte van het namiddaggebed, dient men qadâ te verrichten met de intentie voor de fard van het namiddaggebed dat men als eerst tot qadâ heeft nagelaten. Tijdens het uitvoeren van het sunnah

gedeelte van het avondgebed, dient men qadâ te verrichten met de intentie voor de fard van het avondgebed –bestaande uit drie rak'ah- dat men als eerst tot qadâ heeft nagelaten. Tijdens het uitvoeren van het eerste sunnah gedeelte van het late avond gebed, dient men qadâ te verrichten met de intentie voor de fard van het late avond gebed dat men als eerst tot qadâ heeft nagelaten en tenslotte, tijdens het uitvoeren van het laatste sunnah gedeelte van het late avond gebed, voert men een qadâ gebed uit -bestaande uit drie rak'ah- met de intentie voor het witr gebed dat men als eerst tot qadâ heeft nagelaten. Zo zal men elke dag de qadâ's van één dag afbetaald hebben. Ook tijdens het verrichten van het tarâwih gebed, dient men de intentie te hebben voor qadâ en voert men qadâ gebeden uit. Men moet net zo lang doorgaan met het uitvoeren van qadâ gebeden als het aantal jaren dat men gebeden tot qadâ heeft nagelaten. Wanneer men zijn qadâ gebeden heeft afbetaald, dient men weer te beginnen met het uitvoeren van de sunnah gebeden. Als een persoon tijd vrij heeft, moet hij bovendien telkens wanneer hij de kans ertoe heeft, qadâ gebeden uitvoeren en zijn qadâ schulden zo vlug mogelijk afbetalen. Bovendien dient de persoon die tijd vrij heeft, iedere keer wanneer hij de kans ertoe heeft, zijn qadaa gebeden uit te voeren en zijn qadaa schulden zo snel mogelijk af te betalen De zonde van qadâ gebeden die niet worden verricht, verdubbelen met de dag.

Deel 6

ZIJ DIE NIET BIDDEN

Hadrat Abû Bakr as-Siddîq (radi'allahu 'anh) vertelt: Wanneer de gebedstijd van een van de vijf dagelijkse gebeden aanbreekt, zeggen de engelen: (O zonen van Adam, sta op! Doof het vuur uit dat werd klaargemaakt om de mensen te verbranden, uit door het gebed te verrichten.) In een hadîth ash-sharîf wordt gezegd: **(Het verschil tussen een gelovige en een ongelovige is het gebed.)/ (Dat wat de gelovige onderscheidt van de ongelovige, is het gebed.)** Kortom, een gelovige bidt terwijl een ongelovige niet bidt. Moenaafiqs daarentegen bidden soms wel, maar soms ook niet. Munâfiqs zullen een zeer pijnlijke straf ondergaan in de Hel. 'Abdullah ibn 'Abbâs (radi'allâhu 'anhumâ), de meester der mufassirs (exegeten), zegt: Ik heb gehoord dat Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) zei: **(Zij die niet bidden, zullen Allâhu ta'âlâ op de Dag des Oordeels kwaad aantreffen.)**

De imâms van hadîth hebben op basis van eenstemming meegedeeld: (Indien een persoon een gebed opzettelijk niet uitvoert op zijn voorgeschreven tijd, dus als hij tijdens het verstrijken van de gebedstijd, het niet jammer vindt dat hij het gebed niet uitvoert, dan zal hij ongelovig worden.) Oftewel, zal hij op zijn sterfbed zijn îmân verliezen en sterven zonder îmân. En wat met degenen die zelfs niet denken aan het gebed of het niet zien als een plicht? De Ahl as-sunnah geleerden hebben unaniem (op basis van eenstemming) gezegd dat daden van aanbidding geen deel uitmaken van de îmân. Er is echter geen eenstemming bereikt wat betreft het gebed. De fiqh (jurisprudentie) imâms, **Imâm Ahmad ibn Hanbal, Ishaq ibn Râhawayh, 'Abdullah ibn Mubâarak, Ibrâhîm Nahâ'î, Hakam ibn 'Utayba, Ayyûb Sahtiyânî, Dâwud Tâ'î, Abû Bakr ibn Shayba, Zubayr ibn Harb** en nog vele andere grote geleerden hebben verklaard dat de persoon die een gebed opzettelijk niet uitvoert, ongelovig zal worden. Zodus, mijn broeder in de religie, mis geen enkel gebed en wees niet daarin niet nonchalant/gemakzuchtig/nalatig tijdens het uitvoeren van het gebed! Verricht het gebed met enthousiasme/liefde! Wat ga je doen als Allâhu ta'âlâ op de Dag des Oordeels zal straffen volgens de ijtihâd van deze geleerden?

In de Hanbalî madhhab wordt de persoon die een gebed niet uitvoert zonder dat er sprake is van een 'udhr, gedood net zoals een moertad. Hij

wordt niet gewassen en niet gewikkeld in een kafan (doodskleed). Noch wordt zijn janâza-gebed uitgevoerd. Hij wordt niet begraven op een begraafplaats van moslims en zijn graf wordt niet duidelijk gemaakt. Hij wordt in een put op een berg geplaatst/gelegd.

In de Shâfi'î madhhab wordt de persoon die het gebed niet verricht, geen murtad (afvallige) maar hij zal als straf gedood worden. In de Mâlikî madhhab zijn de wetgevingen voor de persoon die niet bidt, hetzelfde als deze in de Shâfi'î madhhab.

In de Hanafî madhhab wordt de persoon die het gebed niet uitvoert, in de gevangenis gehouden totdat hij begint te bidden of wordt geslaan totdat hij bloedt.

Wanneer een persoon deze vijf dingen niet doet, zullen er vijf dingen ontnomen worden:

1-Al wie de zakaat van zijn bezittingen niet geeft, zal geen profijt/voordeel halen uit zijn bezittingen.

2-Als iemand geen 'ushr geeft, zal er geen zegening meer overblijven in zijn velden/gewassen/akkers en inkomens.

3-Als iemand geen sadaqa (liefdadigheid) geeft, zal zijn lichaam niet meer gezond blijven.

4-Als iemand geen du'â verricht, zal zijn wens niet verwezenlijkt worden.

5-De persoon die het gebed niet wil verrichten wanneer de gebedstijd is aangebroken, zal bij zijn laatste levensadem de Kalima ash-shahâda niet kunnen uitspreken.

In een hadîth ash-sharîf wordt gezegd:

(Als een persoon het gebed niet verricht zonder dat er sprake is van een 'udhr, dan zal Allâhu ta'âlâ hem vijftien ongemakken/bestrafingen geven. Zes hiervan zullen op aarde zijn, drie tijdens het sterven, drie in het graf en drie tijdens het herrijzen uit het graf.

De zes bestraffingen op aarde:

1-De persoon die niet bidt, zal geen gezegend leven leiden.

2-Zijn gezicht zal geen schoonheid en liefalligheid meer uitstralen zoals die te zien is bij mensen die geliefd zijn door Allâhu ta'âlâ.

3-Hij zal voor geen enkel goede daad thawâb ontvangen.

4-Zijn du'âs zullen niet aanvaard worden.

5-Niemand zal hem liefhebben.

6-Hij zal geen baat hebben bij de voorspoedige/voordelige du'âs die andere moslims over hem uitspreken.

De bestraffingen die hij zal ondergaan tijdens het sterven:

1-Hij zal op een vernederende, erbarmelijke/slechte en weerzinwekkende wijze sterven.

2-Hij zal hongerig sterven.

3-Hoeveel hij ook drinkt, Hij zal met een pijnlijke dorst sterven ook al drinkt hij veel water.

De verschrikkingen die hij in het graf zal ondergaan:

1-Het graf zal hem samendrukken/knellen. Zijn beenderen/botten zullen ineenstrengelen.

2-Zijn graf zal gevuld worden met vuur dat hem zowel 's nachts als overdag zal verschroeien/verbranden.

3-Allâhu ta'âlâ zal een reusachtige slang toesturen naar zijn graf. Deze slang lijkt niet op de wereldse slangen. Het zal hem elke dag bijten/steken telkens wanneer er een gebedstijd aanbreekt en zal hem geen moment alleen/met rust laten.

De bestraffingen die hij zal ondergaan in het Hiernamaals:

1-De engelen der straf die hem zullen slepen naar de Hel, zullen hem niet verlaten.

2-Allâhu ta'âlâ zal hem met woede onthalen/aantreffen.

3-Zijn rekenschap/oordeel zal uiterst moeilijk/streng verlopen, waarop hij tenslotte in de Hel zal geworpen/gegooid worden.

DE VERDIENSTEN VAN ZIJ DIE BIDDEN

Er zijn veel hadîth ash-sharîfs die handelen over de verdiensten van het uitvoeren van het gebed, en de beloningen die zullen geschonken worden aan personen die bidden. In het boek (**Ashi'at-ul-lama'ât**) geschreven door 'Abd ul-Haqq ibn Sayfuddîn Dahlawî, wordt in de hadîth ash-sharîfs aangaande het belang van het gebed, het volgende gezegd:

1-Abû Hurayra (radi'allâhu 'anh) vertelt: "Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft gezegd: (**De vijf dagelijkse gebeden en het Vrijdags-**

gebed zijn een kwijtschelding voor de begane zonden tot de volgende Vrijdag, en het vasten in de maand Ramadân is een kwijtschelding voor de begane zonden tot de volgende Ramadân. Ze zorgen ervoor dat de kleine zonden van degenen die vermijden grote zonden te begaan, vergeven worden.) Hierdoor zullen de af en toe/tussendoor begane, kleine zonden waarbij andermans rechten niet geschonden zijn, ongedaan gemaakt worden. Wanneer alle kleine zonden van een persoon vergeven zijn, zal het ervoor zorgen dat de straf voor zijn grote zonden verlicht worden. Het is bovendien noodzakelijk om tawbah (berouw) te verrichten voor de vergeving van grote zonden. Als men geen grote zonde heeft, dan zal het zijn graad verhogen. Deze hadîth ash-sharîf staat geschreven in het boek (**Muslim**). De Vrijdagsgebeden zorgen ervoor dat de persoon wiens vijf dagelijkse gebeden gebrekkig zijn uitgevoerd, vergeven wordt/worden. Als de Vrijdagsgebeden ook gebrekkig zijn, dan zullen zijn vastendagen in de maand Ramadân ervoor zorgen dat hij vergeven wordt.

2-Abû Hurayra (radi'allâhu 'anh) vertelt weer: "Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft gezegd: (**Als er een rivier zou stromen voor iemands huis en hij hierin elke dag vijf keer zou baden, zou er dan nog vuil achterblijven op zijn lichaam?**) De Sahâba al-kirâm antwoordde: "Nee, er zal geen enkel vuil meer achterblijven, o Rasûlullah." Hierop zei hij (sallallâhu 'alayhi wa sallam): (**De vijf dagelijkse gebeden gelijken hierop. Allâhu ta'âlâ wist de kleine zonden van degenen die de vijf dagelijkse gebeden uitvoeren.**) Derze hadîth ash-sharîf wordt vermeld in de boeken (**Bukhârî**) en (**Muslim**).

3-'Abdullah ibn Mas'ûd (radi'ullâhu 'anh) vertelt van waar tot waar zijn het zijn woorden? dat een man een nâmahram (vreemde) vrouw had gekust. Toen deze man van de Ansâr (oorspronkelijke bewoners van Medina) dadels aan het verkopen was, kwam er een vrouw bij hem om van zijn dadels te kopen. De lustgevoelens van de verkoper tegenover de vrouw werden aangewakkerd. Hij zei tegen haar: "Ik heb er thuis nog betere. Kom met mij mee, dan kan ik daarvan geven." Wanneer ze thuis aankwamen, omhelzde en kuste hij de vrouw. Hierop zei de vrouw: (Wat doe je nu? Heb vrees voor Allah!) De verkoper kreeg spijt. Hij ging naar Rasûlullah en vertelde wat hij had gedaan. Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) gaf hem geen antwoord. Hij wachtte op wahy (openbaring) van Allâhu ta'âlâ. Daarna begon de man aan zijn gebed. Allâhu ta'âlâ zond de 115^e âyat van sûra Hûd. In deze âyat wordt gezegd: (**Verricht het gebed aan de**

twee uitersten/zijden/kanten van de dag en wanneer de zon ondergaat! Voorwaar, goedheden wissen kwalijkheden.) “De twee uitersten/zijden/kanten van de dag” betekent voor de middag en na de middag. Zodus, het ochtend-, middag- en namiddaggebed. De nachtelijke gebeden dicht bij de dag/overdag, zijn het avond en late avondgebed. In deze âyat al-karîma wordt vermeld dat de vijf dagelijkse gebeden leiden tot de vergeving van zonden. De man vroeg: “O Rasûlullah! Geldt deze blijde boodschap enkel voor mij of voor de hele ummah?” Hij (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) zei: **(Het geldt voor mijn gehele ummah.)** Deze hadîth ash-sharîf staat geschreven in de twee Sahîh boeken [Bukhârî en Muslim].

4-Anas ibn Mâlik (radi'allâhu ‘anh) vertelt: van waar tot waar zijn het zijn woorden “Er kwam iemand naar Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) en zei: (Ik heb een zonde begaan waarvoor de hadd (straf volgens de shari'a) nodig is. Geef mij de hadd straf!) Rasûlullah vroeg niet welke zonde hij had begaan. De gebedstijd was aangebroken. We hebben het gebed samen uitgevoerd. Toen Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) klaar was met het gebed, stond de man op en zei hij: (O Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam)! Ik heb een zonde begaan waarvoor hadd moet worden uitgevoerd. Geef mij de straf die bevolen wordt in het Boek van Allâhu ta'âlâ!) Hij vroeg: **(Heb je niet samen met ons het gebed verricht?)** Toen de man dit bevestigde, zei hij: **(Wees niet getreurd. Allâhu ta'âlâ heeft jouw zonde vergeven!)** Deze hadîth ash-sharîf staat vermeld in de twee fundamentele boeken [Bukhârî en Muslim]. De man dacht dat hij een grote zonde had gepleegd waarvoor hadd nodig zou zijn. Maar aangezien de zonde vergeven werd door het gebed uit te voeren, betekent dit dat het in feite over een kleine zonde ging. Oftewel, bedoelde hij met ‘hadd’ de **(Ta'zîr)** straf die wordt uitgevoerd bij kleine zonden. Het feit dat hij niet voor de tweede keer aandrong met de woorden (Geef mij de hadd straf!), toont dit aan.

5-‘Abdullah ibn Mas'ûd (radi'allâhu ‘anh) vertelt: van waar tot waar zijn het zijn woorden “Ik vroeg aan Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) welke daad het meest geliefd is door Allâhu ta'âlâ. Hij zei: **(Het gebed dat op zijn voorgeschreven tijd wordt verricht.)** In sommige hadîth ash-sharîfs wordt er gezegd: **(Hij houdt veel van het gebed dat uitgevoerd wordt in/aan het begin van zijn voorgeschreven gebedstijd.)** Ik vroeg hem welke daad hierna het meest geliefd was door Hem. Hij zei: **(Goedheden verrichten voor zijn ouders.)** Ik vroeg welke daad

hierna het meest geliefd was. Hij zei: **(Jihâd uitvoeren op de weg van Allah.)** Deze hadîth ash-sharîf staat ook geschreven in de twee Sahîh boeken. In een hadîth ash-sharîf wordt gezegd: **(De beste van alle daden is iemand te eten geven.)** Terwijl er in een andere hadîth ash-sharîf vermeld wordt: **(Het verspreiden van de salâm (islamitische groet).)** In een andere hadîth ash-sharîf wordt gezegd: **(’s Nachts wanneer iedereen aan het slapen is, gebeden uitvoeren.)** Een andere hadîth ash-sharîf luidt als volgt: **(De meest waardevolle daad is dat niemand gekwetst wordt door je tong en je handen.)** En in een andere hadîth ash-sharîf staat vermeld: **(De meest waardevolle daad is jihâd.)** Een andere hadîth ash-sharîf is als volgt: **(De meest waardevolle daad is hajj al-mabrûr.)** Kortom, de hadj die werd uitgevoerd zonder een enkele zonde te begaan. Verder zijn er ook nog de hadîth ash-sharîfs **(Allâhu ta'âlâ gedenken met dhikr.)** en **(Daden die voortdurend worden uitgevoerd.)** Er zijn verschillende antwoorden gegeven naargelang/aan de hand van de toestand van de vragenstellers. Of, op dat moment was dat antwoord het meest geschikt. aan de hand van die tijd/dat moment werd er een geschikt antwoord gegeven. Bijvoorbeeld, in de beginperiode van de islam was de meest superieure en waardevolle daad, de jihâd. [In deze tijd is de meest superieure daad, antwoord geven op de ongelovigen en lâ-madhhabî personen (zij die geen madhhab aanhangen) met behulp van de pen en publicaties, en de geloofsleer van de Ahl as-sunnah verspreiden. Al wie de personen die op deze wijze jihâd voeren, financieel of met zijn bezittingen en lichaam steunt, zal de beloningen die zij krijgen, eveneens ontvangen. Âyat al-karîma's en hadîth ash-sharîfs tonen ons dat het gebed waardevoller is dan zakât en sadaqa. Een persoon die op het punt staat te sterven, iets geven en hem van de dood redden, is echter meer waardevol dan het uitvoeren van het gebed. Kortom, naargelang de toestand en omstandigheden, zijn er telkens andere dingen meer waardevol.]

6-Jâbir ibn ‘Abdullah vertelt: van waar tot waar zijn het zijn woorden “Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) heeft gezegd: **(De grens tussen de mens en ongeloof is het nalaten van het gebed.)** Het gebed is immers een gordijn dat de mens beschermt van het vallen in ongeloof. Wanneer dit gordijn wegvalt/verwijderd wordt, zal de dienaar uitglijden in/tot ongeloof. Deze hadîth ash-sharîf staat geschreven in **(Muslim)** en toont aan dat het uiterst kwalijk is om het gebed na te laten. Velen onder de Sahâba al-kirâm hebben gezegd dat de persoon die het gebed zonder een ‘udhr nalaat, onge-

lovig zal worden. Hoewel in de Shâfi'î en Mâlikî madhhab zo een persoon niet ongelovig zal worden, is het wâjib om hem te doden. In de Hanafi madhhab wordt zo'n persoon in de gevangenis gestopt en geslagen totdat hij begint te/met bidden.

7-'Ubâda ibn Sâmit (radi'allâhu 'anh) vertelt: van waar tot waar zijn het zijn woorden "Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft gezegd: **(Allâhu ta'âlâ heeft bevolen om de vijf dagelijkse gebeden uit te voeren. Als een persoon een perfecte wudû' verricht, de gebeden uitvoert op zijn voorgeschreven tijden en de ruku's en khoeshoe feilloos volbrengt, dan heeft Allâhu ta'âlâ beloofd dat Hij hem zal vergeven. Hij heeft dit niet beloofd aan de persoon die deze dingen niet doet. Als Hij het wil, zal/kan Hij hem zowel vergeven als. Maar als Hij het wil, zal Hij hem straffen.)** Deze hadîth ash-sharîf werd overgeleverd door Imâm Ahmad, Abû Dâwud en Nasâ'î. Zoals we zien, is het belangrijk om aandacht te besteden/met aandacht te letten op aan de voorwaarden van het gebed en de ruku's en sajda's in het gebed. Allâhu ta'âlâ breekt Zijn belofte niet. Hij zal de personen die het gebed correct uitvoeren, beslist vergeven.

8-Abû Amâma al-Bâhilî (radi'allâhu 'anh) vertelt: van waar tot waar zijn het zijn woorden "Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft gezegd: **(Verricht de vijf dagelijkse gebeden! Vast een maand! Geef de zakaat van jullie bezittingen! Gehoorzaam jullie bevoegde autoriteiten/leiders/gezaghebbers. Betreed het Paradijs van jullie Rabb.)** Zodus, wanneer een moslim elke dag vijf keer het gebed uitvoert, vast in de maand Ramadan, de zakaat van zijn bezittingen geeft en zich houdt aan de bevelen –die overeenkomstig zijn met de islam- van de gezaghebbers/leiders die de kaliefen zijn van Allâhu ta'âlâ op aarde, dan zal hij naar het Paradijs gaan. Deze hadîth ash-sharîf werd overgeleverd door Imâm Ahmad en Tirmidhî.

9-Burayda al-Aslamî (radi'allâhu 'anh), een van de bekenden onder de Sahâba al-kirâm, vertelt: van waar tot waar zijn het zijn woorden "Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft gezegd: **(De belofte/eed tussen jullie en mij is het gebed. Al wie het gebed nalaat, zal ongelovig worden.)** Kortom, wanneer iemand het gebed uitvoert, kunnen we hieruit afleiden dat hij moslim is. Als een persoon geen belang hecht aan het gebed en het gebed niet uitvoert omdat hij het niet ziet als de meest voorname plicht, dan zal hij ongelovig worden. Deze hadîth ash-sharîf werd overgeleverd door Imâm Ahmad, Tirmidhî, Nasâ'î en Ibn Mâja.

10-Abû Zar al-Ghifârî (radi'allâhu ta'âlâ 'anh) vertelt: van waar tot

waar zijn het zijn woorden "Op een herfstdag zijn we samen met Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) naar buiten gegaan. De bladeren vielen van de bomen. Hij brak twee takken van een boom. De bladeren van deze takken vielen meteen. Hij zei: **(O Abû Zar! Grammaticaal gezien moet dit Abû zijn en niet abaa (zie site) Wanneer een moslim het gebed uitvoert om de tevredenheid van Allâhu ta'âlâ te verkrijgen, dan vallen zijn zonden eraf net zoals de bladeren van deze takken eraf vielen.)** Imâm Ahmad heeft deze hadîth ash-sharîf vermeld.

11-Zayd ibn Khâlîd Juhanî vertelt: van waar tot waar zijn het zijn woorden "Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft gezegd: **(Wanneer een moslim op een correcte manier en met khushû'(nederigheid, concentratie) twee rak'ah gebed verricht, dan zullen zijn voorgaande zonden vergeven worden.)** Met andere woorden, al zijn kleine zonden zullen vergeven worden. Imâm Ahmad (rahima-hullâhu ta'âlâ) heeft deze hadîth ash-sharîf vermeld.

12-'Abdullah ibn Amr ibn Âs (radi'allâhu ta'âlâ 'anhumâ) vertelt: van waar tot waar zijn het zijn woorden "Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft gezegd: **(Als een moslim het gebed uitvoert, dan zal dit gebed een nûr (licht) en een burkhân (bewijs) zijn op de Dag des Oordeels en het zal hem redden van de Hel. Als hij het gebed niet onderhoudt, dan zal het geen noer en bewijs zijn, noch zal hij gered worden. Hij zal zich samen bevinden met Qârûn, Fir'awn (Farao), Hâmân en Ubayy ibn Khalaf.)** Zodus, als een persoon het gebed uitvoert rekening houdend met zijn fards, wâjibs, sunna's en adabs, dan zal dit gebed ervoor zorgen dat hij op de Dag des Oordeels omringd wordt door nûr. Als hij het gebed niet op deze wijze blijft uitvoeren, dan zal hij zich op de Dag des Oordeels samen bevinden met de genoemde ongelovigen. Kortom, hij zal zwaar gestraft worden in de Hel. Ubayy ibn Khalaf was een van de wrede/hardvochtige/ontaarde/ongenadige ongelovigen in Mekka. Tijdens de Slag bij Uhud heeft Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) hem met zijn gezegende handen naar de Hel gestuurd (gedood). Deze hadîth ash-sharîf werd vermeld door Imâm Ahmad, Bayhaqî en Dârimî.

13-'Abdullah ibn Shaqîq (rahima-hullâhu ta'âlâ), een van de vooraanstaaenden van de Tâbi'în, zegt: (De Sahâba al-kirâm hebben gezegd dat onder de aanbiddingen, enkel het nalaten van het gebed, zal leiden tot ongelooft.) Tirmidhî heeft dit overgeleverd. 'Abdullah ibn Shaqîq heeft hadîth ash-sharîfs overgeleverd van 'Umar, 'Alî, 'Uthmân en 'Â'isha (radi'allâhu

‘anhum). Hij overleed in 108 AH.

14-Abuddardâ (radi'allâhu ‘anh) vertelt: “De persoon van wie ik veel houd, heeft tegen mij gezegd: **(Zelfs al wordt je in stukjes verdeeld of verbrand in vuur, ken geen enkele deelgenoot toe aan Allâhu ta'âlâ! Laat de fard gebeden niet na! Al wie de fard gebeden opzettelijk nalaat, zal uit de islam treden. Drink geen alcohol/wijn! Wijn/Alcohol is de sleutel tot alle kwaad.)** Zoals we zien, zal de persoon die geen belang hecht aan de fard gebeden en ze nalaat, ongelovig worden. Hoewel de persoon die het gebed nalaat uit luiheid, geen ongelovige zal worden, begaat hij wel een grote zonde. Het is geen zonde om het gebed na te laten indien er sprake is van een van de vijf ‘udhrs die beschreven zijn in de islam (fawt). Wijn en alle andere alcoholische dranken doen het verstand uitschakelen. En degenen die niet beschikt over verstand, kan elk soort kwaad aanrichten.

15-'Alî (radi'allâhu ‘anh) vertelt: van waar tot waar zijn het zijn woorden “Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) heeft gezegd: **(O 'Alî! Stel deze drie dingen niet uit: Wanneer de gebedstijd aanbreekt, verricht dan meteen het gebed! Wanneer het lichaam van een overledene is voorbereid, verricht dan meteen het janâza-gebed! Wanneer je de kufw (gelijke) van een meisje hebt gevonden, laat haar dan meteen met hem huwen!)** Deze hadîth ash-sharîf werd vermeld door Tirmidhî (rahima-hullâhu ta'âlâ). Om het janâza-gebed niet uit te stellen, moet het desnoods uitgevoerd worden op de drie tijden waarin het makrûh is om te bidden.

[Zoals we zien, moet men een vrouw of meisje laten trouwen met haar kufw, dus gelijke. “Kufw zijn” betekent niet, rijk zijn of een hoog salaris hebben. Kufw zijn, houdt in dat de man een sâlih (godvruchtige) moslim is, de geloofsleer van de Ahl as-sunnah aanhangt, zijn gebeden uitvoert en geen alcoholische dranken nuttigt; kortom, dat hij de islam naleeft en een baan heeft waarmee hij zijn nafaqa (levensonderhoud) kan verkrijgen. Zij die enkel willen dat de man rijk is en een appartement bezit, zullen hun dochters naar ramspoed gesleurd hebben en zullen hen geworpen hebben in de Hel. Het meisje dient op haar beurt haar gebeden te verrichten, niet op straat te komen met een onbedekt hoofd en armen en dient niet alleen te blijven, zelfs niet met haar mannelijke nâmahram (vreemde) familieleden.]

16-'Abdullah ibn 'Umar (radi'allâhu ‘anhuma) vertelt: van waar tot waar zijn het zijn woorden “Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) heeft gezegd: **(Allâhu ta'âlâ is tevreden over degenen die hun gebeden uit-**

voeren onmiddellijk na het aanbreken van de gebedstijd. En degenen die hun gebeden uitvoeren op/aan het einde van de gebedstijd, die vergeeft Hij.) Deze hadîth ash-sharîf werd vermeld door Tirmidhî (rahima-hullâhu ta'âlâ).

In de Shâfi'î en Hanbalî madhhab is het afdal (beter) om elk gebed te verrichten in/aan het begin van zijn voorgeschreven tijd. In de Mâlikî madhhab is er een gelijkaardige/gelijkwaardige regel. Het is echter beter voor de persoon die alleen bidt, om het middaggebed iets uit te stellen bij heel warm weer. In de Hanafî madhhab is het beter om het ochtend- en het late avond gebed iets uit te stellen en om bij warm weer het middaggebed uit te voeren wanneer het frisser wordt. [Daarbij is het aangeraden om het middaggebed uit te voeren vóór het aanbreken van het namiddaggebed volgens de qawl van Imâm Mayn, en om het namiddag- en het late avondgebed uit te voeren wanneer hun voorgeschreven tijd is aangebroken volgens Imâm al-a'zam. Zo zal men voorzichtig/verstandig/preventief gehandeld hebben. Zij die taqwa bezitten, handelen preventief in elk van/al hun daden.] streven ernaar preventief te handelen in elke handeling.

17-Umm Farwa (radi'allâhu ‘anhâ) vertelt: van waar tot waar zijn het haar woorden “Er werd gevraagd aan Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) welke daad het meest afdal/superieur is. Hij zei: **(De meest superieure daad is het gebed dat wordt uitgevoerd in/aan het begin van zijn voorgeschreven tijd.)** Deze hadîth ash-sharîf werd vermeld door Imâm Ahmad, Tirmidhî en Abû Dâwud (rahima-humullâhu ta'âlâ). Het gebed is de meest verheven aanbedding. Wanneer het wordt uitgevoerd zodra de gebedstijd is aangebroken, dan wordt het nog meer verheven.

18-'Â'isha (radi'allâhu ‘anhâ) heeft gezegd: (Ik heb geen twee keer gezien dat Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) zijn gebed verrichtte op/aan het einde van de gebedstijd.)

19-Umm Habîba (radi'allâhu ‘anhâ) vertelt: van waar tot waar zijn het haar woorden “Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) heeft gezegd: **(Alleen een moslim dienaar elke dag naast de fard gebeden, twaalf rak'ah tatawwu' (extra) gebed verricht, dan zal Allâhu ta'âlâ voor hem een paleis bouwen in het Paradijs.)** Deze hadîth ash-sharîf staat geschreven in het boek **(Muslim)**. We zien hier dat Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) de sunnah gebeden die samen met de vijf dagelijkse fard gebeden worden verricht, tatawwu' noemt, dus 'nâfilah (vrijwillig) gebeden'.

20-'Abdullah ibn Shaqîq (rahima-hullâhu ta'âlâ), een van de vooraan-

staanden van de Tâbi'în, zegt: van waar tot waar zijn het zijn woorden “Ik vroeg aan hadrat ‘Â’isha (radi’allâhu ‘anhâ) de tatawwu’, dus nâfilah gebeden van Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam). Ze zei: (Hij verrichtte vier rak’ah vóór en twee rak’ah na het fard gedeelte van het middaggebed; twee rak’ah na de fard gedeelten van het avond- en het late avondgebed; en twee rak’ah vóór het fard gedeelte van het ochtendgebed.) Dit bericht werd vermeld door Muslim en Abû Dâwud (rahima-humallâhu ta’âlâ).

21-‘Â’isha (radi’allâhu ‘anhâ) heeft gezegd: (De nâfilah daad van aanbidding die Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) het meest bleef uitvoeren, was het sunnah gedeelte van het ochtendgebed.) Dit bericht staat geschreven in de boeken (**Bukhârî**) en (**Muslim**). ‘Â’isha (radi’allâhu ‘anhâ) noemt de sunnah gebeden die samen met de vijf dagelijkse fard gebeden worden uitgevoerd, ‘nâfilah gebeden’.

[Imâm ar-Rabbânî, mujaddid al-alf al-thânî, Ahmad ibn ‘Abdulahad Fârûqî Sarhandî (rahmatullâhi ‘alayh), een grote islamitische geleerde, de grootste bewaker/beschermmer van de Ahl as-sunnah tegen de ketters en lâ-madhabî’s, en de grote mujâhid die de godsdienst verkozen door Allâhu ta’âlâ verspreidt en bid’as (innovaties) vernietigt, zegt in de 29^e brief in het eerste volume van zijn boek (**Maktûbât**) waarvan er nog geen soortgelijke is geschreven in de islam:

De handelingen waarover Allâhu ta’âlâ tevreden is, zijn de fards en nâfila’s. Vergeleken met de fards, hebben de nâfila’s geen enkele waarde. Een fard gebed uitvoeren op zijn voorgeschreven tijd is meer waardevol dan duizend jaar zonder te pauzeren nâfilah aanbiddingen uitvoeren. Dit geldt voor elk soort nâfilah zoals nâfilah gebed, zakât, vasten, umra, hajj, dhikr en fikr (denken/redeneren). Sterker nog, indien men tijdens het uitvoeren van een fard een van zijn sunna’s en een van zijn adabs naleeft, dan is dit vele malen meer waardevol dan het uitvoeren van andere nâfila’s. Op een dag toen Amîr al-mu’minîn ‘Umar al-Fârûq (radi’allâhu ‘anh) het ochtendgebed in jamâ’ah had geleid, had hij gemerkt dat er iemand niet aanwezig was in de jamâ’ah. Hij vroeg waar hij was. Ze antwoordden: “Hij verricht elke nacht nâfilah daden van aanbidding. Misschien is hij in slaap gevallen en is hij om die reden niet kunnen komen naar de jamâ’ah.” Hadrat ‘Umar zei: (Het zou beter zijn geweest indien hij de hele nacht had geslapen en het ochtendgebed in jamâ’ah had uitgevoerd.) Kortom, tijdens het uitvoeren van een fard, een van zijn adabs naleven en een van zijn makrûhs vermijden, is vele malen meer waardevol dan dhikr, fikr ‘tafakkur’ en murâqaba.

Juist/Natuurlijk, wanneer ze worden uitgevoerd door tegelijkertijd die adabs na te leven en de makrûhs te vermijden, dan zullen ze uiteraard veel meer/erg voordelig zijn. Zonder deze aspecten, zullen nâfilah daden van aanbidding geen enkel nut hebben. Zo is het schenken van een muntstuk zakât beter dan het geven van duizenden muntstukken nâfilah sadaqa (liefdadigheid). Indien men tijdens het schenken van die ene muntstuk, een van zijn adabs naleeft, bijvoorbeeld door het te geven aan een van zijn nauwe verwanten, dan is dit vele malen beter dan die naafila sadaqa. [Hieruit begrijpen we/wordt begrepen dat degenen die het nâfilah nachtgebed willen verrichten, qadâ gebeden moeten uitvoeren. De geboden van Allâhu ta’âlâ worden (**Fard**) genoemd en Zijn verboden, (**Harâm**). De geboden van onze Profeet, daarentegen worden (**Sunnah**) genoemd en zijn verboden, (**Makrûh**). Allen tesamen vormen ze de (**Ahkâm al-islâmiyya**). Het is fard om een mooi karakter te hebben en goedheden te verrichten tegenover mensen. De persoon die niet gelooft in een van de regels van de Ahkâm al-islâmiyya of het niet goedvindt, zal een (**Kâfir**) (ongelovige), een (**Murtad**) (afvallige) worden. De persoon die in het geheel hiervan gelooft, wordt een (**Moslim**) genoemd. De moslim die de Ahkâm al-islâmiyya uit luiheid niet naleeft, wordt een (**Fâsiq**) (zondaar) genoemd. De fâsiq die zich niet houdt aan een fard of een harâm, zal naar de Hel gaan. Geen enkele daad of sunnah van deze persoon zal aanvaard worden, noch zal hij hiervoor thawâb (beloning) ontvangen. Wanneer een persoon die zijn zakât niet geeft –ook al is dit een muntstuk– miljoenen weggeeft als liefdadigheid en voor goede doeleinden, dan zal geen enkele hiervan aanvaard worden. Hij zal geen thawâb ontvangen voor de moskeeën, scholen en ziekenhuizen die hij heeft laten bouwen of voor zijn hulp aan liefdadigheidsinstellingen. Als een persoon het late avond gebed niet heeft uitgevoerd, dan zal zijn tarâwih gebed niet aanvaard worden. Alle daden van aanbidding uitgezonderd de fards en de wâjibs, worden (**Nâfilah**) genoemd. De sunna’s zijn nâfilah daden van aanbidding. Uitgaande van deze beschrijving, zal de persoon die qadâ gebeden verricht, ook de sunna’s uitgevoerd hebben. De thawâb voor het uitvoeren van een fard en het vermijden van een harâm is meer dan de thawâb dan de thawâb voor miljoenen nâfilah. Al wie een fard niet uitvoert of een harâm begaat, zal branden in de Hel. Zijn naafila aanbiddingen kunnen hem niet redden uit de Hel. Veranderingen die aangebracht worden in aanbiddingen, worden (**Bid’ah**) genoemd. Het is harâm om tijdens het verrichten van aanbiddingen, bid’as uit te voeren; hierdoor zal de aanbidding verbroken/veranderd/beschadigd/ongeldig worden. In de hadîth ash-

sharîf wordt gezegd: **(Wanneer een persoon bid'as uitvoert, zal geen enkele van zijn aanbidningen aanvaard worden.)** Men dient het gebed niet uit te voeren achter een fâsiq –bijvoorbeeld, iemand wiens vrouw of dochter zich niet bedekt- of achter iemand die bid'as (innovaties) uitvoert –bijvoorbeeld, iemand die bij zijn aanbidningen een luidspreker gebruikt. Men dient niet te luisteren naar hun preken en verzonnen toespraken over de religie. Noch moet men hun boeken lezen. Men dient zich zowel tegen vriend als vijand vriendelijk en sympathiek/welsprekend te gedragen en met niemand in discussie te gaan. In een hadîth ash-sharîf wordt gezegd: **(Geef geen antwoord op/aan een dwaze.)** Daden van aanbidding doen de reinheid van het hart toenemen. Zonden maken het hart zwart zodanig dat het geen fayd meer kan opnemen. Het is fard voor elke moslim om de geloofsfundamenten, de fards en de harâms te leren. Als men ze niet kent, wordt dit niet al geldig excuus beschouwd. Dit is net alsof men het weet maar er niet in gelooft.] Het boek **(Maktûbât)** is in het Perzisch geschreven. Hier stopt de vertaling. Hadrat Imâm ar-Rabbânî overleed in 1034 AH [1624] in de stad Sirhind, India.

DE WAARHEID ACHTER HET GEBED

De grote islamitische geleerde 'Abdullah ad-Dahlawî (rahmatullâhi 'alayh) zegt in de 85^e brief van zijn boek **(Makâtib-i sharîfa)**:

Het gebed uitvoeren in jamâ'ah en het verrichten met **(Tumânînat)** (in rust, zonder al te veel heen en weer te bewegen) na de ruku' **(Qawma)** uitvoeren en tussen de twee sajda's, **(Jalsa)**, werd aan ons verkondigd door de Profeet van Allah. Er zijn geleerden die vermelden dat de qawma en jalsa, fard zijn. **(Qâdîhân)**, een van de muftî's van de Hanafî madhhab, heeft verklaard dat ze beiden wâjib zijn, dat het wâjib is om **(Sajda as-sahw)** uit te voeren wanneer een van de twee werd vergeten en dat de persoon die ze opzettelijk niet heeft volbracht, het gebed opnieuw moet uitvoeren. Ook zij die van mening waren dat ze sunnah al-mu'akkada zijn, zeiden dat het suna's waren, dicht in de buurt van wâjib. Het is kufr (ongeloof) om de sunnah na te laten omwille van minachting of omdat men er geen belang aan hecht. Gedurende de qiyâm, ruku', qawma, jalsa, sajda's en de zithou-ding in het gebed worden er elk andere kayfiyyat en hâl (extatische staat) ervaren. Alle soorten daden van aanbidding zijn samengebracht in het gebed. De Qur'ân al-karîm reciteren, tasbîh opzeggen [dus, 'Subhânallah' zeggen], salawât oplezen voor de ziel van Rasûlullah, berouw tonen voor

zijn zonden, zijn behoeften enkel vragen aan Allâhu ta'âlâ door du'â te verrichten tot Hem, zijn allen bijeengebracht in het gebed. Bomen en planten staan kaarsrecht/rechtop net als het rechtop staan gedurende het gebed. Dieren bevinden zich in de ruku' houding terwijl de levenlozen verspreid zijn over de grond net alsof ze zitten in de **(Qa'da)** houding in het gebed. De persoon die bidt, verricht al deze daden van aanbidding die door hen worden uitgevoerd. Het gebed verrichten werd fard op de nacht van Mi'râj. De moslim die het gebed verricht met de intentie om de geliefde Profeet van Allah te volgen die in die nacht vereerd werd met de Mi'râj, zal net zoals die verheven Profeet, verheven worden tot de graden die hem dichterbij brengen bij Allâhu ta'âlâ. Zij die het gebed in vredigheid uitvoeren en zich deugdzaam/bescheiden opstellen tegenover Allâhu ta'âlâ en Zijn Rasûl (Boodschapper), merken/ervaren dat ze verheven worden tot die graden. Allâhu ta'âlâ en Zijn Profeet hebben mededogen getoond tegenover deze ummah en hen een grote gunst verleend, door het gebed fard te verklaren. Hiervoor spreken we onze hamd en shukr uit aan onze Rabb! Wij zenden onze salawât, tahiyyât (groeten) en du'âs aan Zijn geliefde Profeet! De vreugde en sereniteit/zielsrust/gemoedsrust die ervaren wordt tijdens het verrichten van het gebed is iets verbazingwekkend. Mijn ustâd/dh (meester) [hadrat Mazhar Jân Jânân] heeft gezegd: (Hoewel het onmogelijk is om tijdens het verrichten van het gebed Allâhu ta'âlâ te zien, wordt/ontstaat er een 'hâl' gemoedstoestand ervaren net alsof Hij gezien wordt.) De grote tasawwuf (soefi) superieuren hebben unaniem (op basis van eenstemming) verklaard dat deze 'hâl' ervaren wordt/ontstaat. In de beginperiode van de islam werd het gebed uitgevoerd in de richting van Quds. Toen het gebod kwam om niet meer te bidden in de richting van Bayt al-muqaddas maar zich te richten naar de qiblah van Ibrâhîm ('alayhissalâm), reageerden de joden in Medina woedend. Ze zeiden: (Wat zal er gebeuren met de gebeden die jullie verricht hebben in de richting van Bayt al-muqaddas?) Hierop werd de 143^e âyat al-karîma van sûra Al-Baqarah geopenbaard: **(Allâhu ta'âlâ zal jullie uw îmân niet verloren laten gaan/doen verliezen!)** Hij heeft laten weten dat de gebeden beloond zullen worden. Het gebed werd samen vernoemd met het woordje 'îmân'. Hieruit wordt begrepen dat indien het gebed niet uitgevoerd wordt volgens de sunnah, dat dit dan neerkomt op het verliezen van zijn îmân. Rasûlullah (sallallâhu ta'âlâ 'alayhi wa sallam) heeft gezegd: **(De nûr en het genot van mijn ogen bevinden zich in het gebed.)** De betekenis van deze hadîth ash-sharîf is als volgt: (Allâhu ta'âlâ vertoont zich tijdens het gebed en wordt waargenomen. Zo vinden

mijn ogen rust.) In een andere hadîth ash-sharîf staat vermeld: **(O Bilâl (radi'allâhu ta'âlâ 'anh)! Breng mij tot rust/Kalmeer mij!)** hetgeen betekent (O Bilâl! Breng mij tot rust door de adhân te reciteren en de iqâmat van het gebed op te zeggen.) De persoon die rust zoekt in iets anders dan het gebed, is geen aanvaard/geliefd iemand. Degene die het gebed verspeelt en mist, zal andere religieuze daden nog meer verspelen.

DE VOORTREFFELIJKHEDEN VAN HET GEBED

Imâm ar-Rabbânî (rahmatullâhi 'alayh) zegt in de 261^e brief in het eerste volume van zijn boek **(Maktûbât)**:

Het moet absoluut geweten worden dat het gebed de tweede zuil is van de vijf pilaren van de islam. Alle soorten daden van aanbedding zijn hierin samengebracht. Hoewel het een vijfde deel uitmaakt van de islam, vormt het op zich de islam omwille van zijn bijeenbrengende karakter. Het is de eerste daad geworden onder alle daden die de mens, de liefde van Allâhu ta'âlâ doet verkrijgen. De eer van ru'yat (het zien van Allâhu ta'âlâ) die op de nacht van Mi'râj (Hemelvaart), in het Paradijs verleend werd aan de Meester der Werelden, de meest verheven onder alle profeten ('alayhi wa 'alayhimussalawâtu wassalâm), werd nadat hij terug was neergedaald op aarde, enkel tijdens het gebed aan hem verleend en overeenkomstig aan de condities van deze wereld. Om die reden werd er gezegd: **(Het gebed is de mi'râj van de gelovigen.)** In een hadîth ash-sharîf wordt gezegd: **(De mens is het meest dicht bij Allâhu ta'âlâ tijdens het gebed.)** Aan de superieuren die zich strikt op zijn pad bevinden en hem volgen wordt op aarde enkel tijdens het gebed, een groot aandeel van deze zegening van ru'yat, verleend. Juist/Natuurlijk/Uiteraard, het is onmogelijk om Allâhu ta'âlâ op deze wereld te zien. De wereldse omstandigheden laten dit niet toe. Echter, aan de superieuren die zich onderwerpen aan hem, wordt tijdens het gebed de ru'yat gedeeltelijk toegekend. Als hij/Hij ons niet bevolen had om het gebed te verrichten, wie zou dan het gordijn voor het mooie aangezicht van het doel dan omhoog hijsen? Hoe konden de verliefden hun Geliefde (A.T.?) dan vinden? Het gebed is een bron van genot voor bedroefde zielen. Het brengt zieken tot rust. Het gebed is voedsel voor de ziel en shifâ (genezing) voor het hart. De hadîth ash-sharîf **(O Bilâl, breng mij tot rust / kalmeer mij!)** waarin bevolen wordt om de adhân op te zeggen, toont dit aan; terwijl in de volgende hadîth ash-sharîf op dit verlangen wordt gewezen: **(Het gebed is de vreugde van mijn hart en de pupil van mijn oog.)** Indien een

bepaalde dhawq (plezier), wajd (extatische vervoering), kennis, ma'rifat (spirituele kennis), maqâm (graad, positie), nûr en kleuren, talwîn en tamkîn in het hart, de begrijpelijke en onbegrijpelijke tajallî's (manifestaties), de zuhûrs met en zonder sifât, buiten het gebed ervaren worden/plaatsvinden en indien niets wordt begrepen van de ware aard van het gebed, dan is al hetgeen plaatsvond/ervaren werd, voortgekomen uit dhil (reflecties), aqs (weerkaatsing, schaduw) en verschijningen. Misschien is het niets anders dan een wahm (illusie) of een verbeelding/waan(voorstelling). Wanneer een kâmil (volmaakt) persoon die de ware aard van het gebed is gewaarworden/aangetroffen/begrepen/waargenoemen, begint met het gebed, is het net alsof hij deze wereld verlaat, het Hiernamaals betreedt en bepaalde gunsten ontvangt die eigen zijn aan het Hiernamaals. Hij ervaart genot/plezier en krijgt een aandeel van de oorsprong zonder de inmenging van reflecties/schaduw en verbeeldingen/waanvoorstellingen. Immers, alle perfecties en gunsten op aarde komen voort uit reflecties, verschijningen en voorkomen/uitstraling/uitzicht. Rechtstreeks voortkomen vanuit de oorsprong zonder de tussenkomst van schaduw en voorkomen/uitstralingen/uitzichten is eigen aan het Hiernamaals. Om op deze wereld te kunnen ontvangen van de oorsprong is er mi'râj nodig. Deze mi'râj is het gebed van de gelovige. Deze gunst is enkel weggelegd voor deze ummah. Zij bereiken dit door hun Profeet te gehoorzamen/zich onderwerpen aan. Want hun Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft op/tijdens de nacht van Mi'râj deze wereld verlaten en is naar het Hiernamaals gegaan / binnengetreden in. Hij is binnengegaan in het Paradijs en werd vereerd met het geluk en de gunst van ru'yat. O Rabb! Zegen die grote Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) van onze kant met goedheden en gunsten die passen bij Zijn grootsheid! Schenk eveneens goedheden aan alle profeten ('alâ nabiyyinâ wa 'alayhimussalawâtu wassalâm) want zij hebben de mensen opgeroepen om U te leren kennen en om Uw tevredenheid te bereiken en hebben het Pad dat goedgekeurd is door U, getoond aan hen.

Velen die zich bevinden op het pad van tasawwuf (soefisme), hebben het medicijn voor hun ziekten/ongemakken elders gezocht in andere dingen omdat de ware aard van het gebed niet aan hen werd megedeeld en de perfectie eigen aan het gebed niet aan hen werd onderwezen/bekend gemaakt. Ze hebben zich vastgeklampt aan andere zaken om hun doel te bereiken. Sommigen onder hen veronderstelden zelfs dat het gebed buiten dit pad viel en niets te maken had met het doel. Ze beschouwden het vas-

ten superieur aan het gebed. Vele anderen die de ware aard van het gebed niet konden inzien, hebben om hun leed te verzachten en om hun zielen op te monteren/troosten/op te luchten/opbeuren, hun heil gezocht in simâ' en zang/melodie dus muziek, extase en het verlies van zijn bewustzijn. Ze dachten dat het doel, de Geliefde zich schulde achter muzieknoten/muziekscènes. Om deze reden klampten ze zich aan dans. Terwijl er in de hadîth ash-sharîf wordt gezegd: **(Allâhu ta'âlâ heeft geen genezend effect geschapen in iets harâm.)** Juist/Uiteraard/Natuurlijk, een onervaren zwemmer die aan het verdrinken is, zal ieder soort plant vastgrijpen. De liefde voor iets maakt de verliefde doof en blind. Als aan hen iets van de perfectie van het gebed werd laten geproefd, dan zouden ze simâ' en zang/melodie niet aanhalen en zouden ze er zelfs niet aan denken om tot extase te komen.

O mijn broeder! De perfectie die voortkomt uit het gebed en het verdriet dat veroorzaakt wordt door muziek liggen even ver uit elkaar als de afstand tussen het gebed en muziek. Degene die wijs genoeg is/met verstand, zal uit deze aanwijzing veel kunnen afleiden.

Aanbiddingen met plezier en zonder veel moeite uitvoeren, is een van de grote/grootste gunsten van Allâhu ta'âlâ. En zeker de smaak van het gebed te pakken krijgen/ervaren//zeker de vreugde in het gebed gewaarworden, dit wordt niet verleend aan zij die het einddoel niet hebben bereikt. De werkelijke smaak/genot ervaren van //Plezier halen uit de fard gebeden is enkel weggelegd voor zij die het einde bereikt hebben. Immers, wanneer het einde wordt genaderd, laten ze het genot van de nâfilah gebeden ervaren. Op/aan het einde daarentegen, wordt enkel het genot van fard gebeden gewaargeworden/ervaren/waargenomen. Op het einde zal er geen vreugde/plezier meer ervaren worden in de nâfilah gebeden en wordt de uitvoering van fard gebeden gezien als een grote winst.

[Een nâfilah gebed betekent ieder soort gebed buiten de fard en wâjib gebeden. De sunnah gedeelten van de vijf dagelijkse gebeden en alle andere gebeden die niet wâjib zijn, zijn allen nâfilah, alsook alle sunnah gebeden, of die nu mu'akkad of niet mu'akkad zijn.]

De nafs (ego, eigen-ik) heeft geen enkel aandeel in de vreugde die ervaren wordt in alle gebeden. Op het moment dat de mens deze vreugde gewaarwordt/ervaart, is de nafs aan het kreunen/jammeren en aan het schreeuwen. O Rabb! Wat een verheven graad is dit! Het aanhoren van deze woorden is een grote gunst, het ware geluk voor mensen met een zieke

ziel, zoals ons.

Weet goed dat de graad van het gebed op deze wereld lijkt op de hoge graad van het zien van Allâhu ta'âlâ in het Hiernamaals. Het moment waarop de mens op aarde het meest dicht bij Allâhu ta'âlâ is, is wanneer hij het gebed verricht. In het Hiernamaals is dit tijdens de ruy'at, dus wanneer hij Allâhu ta'âlâ ziet. Alle soorten daden van aanbidding op deze wereld dienen om de mens in een staat te brengen waarin hij het gebed kan verrichten. De werkelijke bedoeling is het verrichten van het gebed. Het eeuwige geluk en de eeuwige zegeningen kunnen enkel bereikt worden door het gebed uit te voeren.

Het gebed is meer waardevol dan alle andere aanbiddingen en het vasten. Er zijn **gebeden** die gebroken harten vullen met vreugde. Sommige **gebeden** wissen de zonden en weerhouden de mens van kwalijkheden. In een hadîth ash-sharîf wordt gezegd: **(Het gebed is het plezier en vreugdebron van mijn hart.)** Het gebed is een vreugdebron/genot voor bedroefde zielen. Het gebed is voedsel voor de ziel. Het gebed is shifâ (genezing) voor het hart. In het gebed vindt er zo'n moment plaats/wordt zulk een staat bereikt waarop de tong van de 'ârîf gelijkt op de boom die sprak met/tegen Mûsâ (Mozes) ('alayhissalâm).

Hadrat Imâm ar-Rabbânî zegt in de 266^e brief in het eerste volume van zijn boek (Maktûbât):

Het is absoluut noodzakelijk om na het corrigeren van zijn îmân en i'tiqâd [de geloofsprincipes], de regels van de fiqh [de geboden en verboden in onze godsdienst] te leren. Men moet –in de mate dat het vereist is voor de persoon- de fards, wâjibs, halâl en harâm zaken, de sunna's, mak-rûh's en de twijfelgevallen leren en handelen volgens deze kennis. Het is noodzakelijk voor elke moslim om de kennis beschreven in fiqh boeken, te leren. [Als men hierover geen kennis heeft, kan men geen moslim zijn./ Men kan geen moslim zijn zolang men geen kennis hierover heeft] Men moet trachten de geboden van Allâhu ta'âlâ na te komen en te leven zoals Hij het goedkeurt. Datgene wat Hij het meest goedkeurt en heeft geboden, is het uitvoeren van de vijf dagelijkse gebeden. Het gebed is de pilaar van de godsdienst. Ik zal enkele dingen vertellen over het belang van het gebed en hoe het moet verricht worden. Luister aandachtig! Eerst dient men een wudû' uit te voeren, volledig overeenkomstig met de sunnah [zoals be-

schreven staat in fiqh boeken]. Men moet er erg op letten dat de delen die tijdens de wudû' gewassen moeten worden, drie keer en elke keer volledig gewassen worden. Op deze manier zal men wudû' verricht hebben volgens de sunnah. Tijdens het uitvoeren van masah over het hoofd, dient men met de handen te strijken over het gehele hoofd. Men moet de masah over de oren en nek goed uitvoeren. Er werd overgeleverd om tijdens het uitvoeren van khilâl/takhlîl tussen de tenen [dus, het reinigen tussen de tenen], de pink van de linkerhand langs de onderkant, tussen de tenen te steken. Hieraan moet aandacht besteed/gehecht worden. Men moet het niet nalaten, omdat het 'slechts' een mustahab is. Men dient mustahabs niet te minachten. Het zijn dingen waarvan Allâhu ta'âlâ houdt en die Hij goedkeurt. Als men wist dat een bepaalde daad die Hij liefheeft, kon gedaan worden door de hele wereld op te offeren, dan zou men enorme winst maken door de wereld op te offeren en die daad uit te voeren. Dit zou lijken op het schenken van enkele stukken van een gebroken bloempot in ruil voor het innen van een waardevolle diamant, of op het weggeven van enkele keitjes om de ziel van een gestorven geliefde terug te brengen en hem te doen herleven.

Het gebed is de mi'râj van de gelovigen. Met andere woorden, de gunsten die op/tijdens de nacht van Mi'râj werden geschonken aan onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam), worden op deze wereld enkel tijdens het gebed geproefd/ervaren/beleefd door zijn ummah. Mannen dienen ernaar te streven/strikt, streng te letten om / grote aandacht te besteden om de fard gebeden in jamâ'ah te verrichten. Ze mogen het zelfs niet missen om de eerste takbîr samen op te zeggen met de imâm. [Het is zondig voor een vrouw om zich in moskeeën te mengen onder mannen om te bidden in jamâ'ah, om een Qur'ân recitator of mawlîd te beluisteren, en –vooral– om naar het Vrijdagsgebed te gaan met de intentie om thawâb (beloning) te ontvangen.]

Het is noodzakelijk om de gebeden op hun voorgeschreven tijd te verrichten [en om te weten dat men ze op hun voorgeschreven tijd verricht.] [Wanneer men alleen is, dient men elk gebed in/aan het begin van zijn voorgeschreven tijd uit te voeren, en het namiddag en late avond gebed volgens de qawl van Imâm a'zam. Hoe later het gebed wordt verricht, des te minder thawâb men zal ontvangen. De mustahab tijden zijn van toepassing wanneer het gebed in jamâ'ah wordt uitgevoerd, en men naar de moskee gaat. Als de gebedstijd voorbij is voordat men het gebed heeft uitgevoerd, dan is dit net zo een grote zonde alsof men iemand heeft gedood.

Deze zonde wordt niet vergeven door de qadâ van dit gebed te verrichten. In zo een geval, zal men enkel zijn schuld afbetaald hebben. Opdat deze zonde vergeven wordt, moet men een tawbah an-nasuh of hajj al-mabrûr uitvoeren. (Ibn 'Âbidîn.)

In het gebed dient men zodanig veel Qur'ân al-karîm te reciteren als voorgeschreven in de sunnah. Onbeweeglijk blijven in de ruku' en sajda's is in ieder geval/absoluut noodzakelijk. Het is immers fard of wâjib. Wanneer men overeind komt te staan van de ruku' moet men zodanig rechtop staan, dat de botten weer hun natuurlijke positie aannemen. Er werd gezegd dat het fard, wâjib of sunnah is om een poosje in deze houding te blijven. Dit geldt ook voor het zitten tussen de sajda's. Men dient hier in ieder geval/zeker grote aandacht aan te besteden. De tasbîh tijdens de ruku' en sajda's moeten op zijn minst drie keer gereciteerd worden. Hoogstens zeven of elf keer. Voor de imâm hangt dit aantal af van de situatie van de jamâ'ah. Wat een schande is het voor een gezond persoon om het minst aantal tasbîhs op te zeggen wanneer hij zich niet bevindt in moeilijkheden en alleen aan het bidden is. Men moet het tenminste vijf keer opzeggen. Tijdens het uitvoeren van de sajda dient men de ledemaat die het dichtst bij de grond is, als eerst op de grond te plaatsen. Bijgevolg plaatst men eerst de knieën op de grond, dan de handen, daarna de neus en als laatst het voorhoofd. Bij de knieën en handen plaatst men eerst de rechterkant op de grond. Wanneer men overeind komt van de sajda, heft men de ledemaat die zich het hoogst bevindt, als eerst van de grond. Het voorhoofd wordt dus eerst omhoog gebracht. Wanneer men rechtop staat, kijkt men naar de plaats van sajda; in de ruku', naar de voeten; tijdens de sajda, naar het uiteinde/puntje van de neus en wanneer men zit, naar beide handen of naar zijn schoot. Als men naar deze genoemde plaatsen kijkt en zijn blik niet ergens anders naar afdwaalt, dan kan het gebed verricht worden met jam'iyyat. Met andere woorden, het hart kan dan ook verlost worden van wereldse gedachten en khushû' (nederigheid, concentratie) zal verkregen worden. Onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft dit immers zo meegedeeld. Het is sunnah om de vingers in de ruku' te spreiden en in de sajda te sluiten. Men moet hier evenzeer aandacht aan besteden. De vingers gespreid of gesloten houden is niet zonder een reden noch iets loos/onzinnigs. De eigenaar van de islam [dus onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam)] heeft deze houdingen aangenomen het zodanig uitgevoerd dat er nuttige effecten aan verbonden zijn/denkend aan de nuttige effecten ervan. Voor ons bestaat er

geen groter voordeel dan het volgen van de eigenaar van de islam ('alay-hissalawâtu wassalâm). Hetgeen we hier hebben verteld, is een aansporing en aanmoediging om de zaken die beschreven staan in fiqh boeken, na te leven. Moge Allâhu ta'âlâ jullie en ons de sâlih (vrome) daden die de islam heeft getoond, doen uitvoeren! Moge Hij deze du'â van ons aanvaarden omwille van de sayyid, de meester, de beste en meest verheven van alle profeten ('alayhi wa 'alayhim wa 'alâ âli kullin minassalawâti afdaluhâ wa minattaslimâti akmaluhâ)! Âmîn.

Hadrat Imâm ar-Rabbânî (rahmatullaahi 'alayh) zegt in de 69^e brief in het tweede volume van zijn boek (Maktûbât):

Hamd aan Allâhu ta'âlâ! Salâms [begroetingen] en gemak/sereniteit/gemakken/vredigheid aan Zijn dienaren die Hij heeft verkozen en goedkeurt! Uw brief is aangekomen. Het werd duidelijk dat onze/uw vrienden niet zijn afgeweken van het rechte pad. Dit heeft ons verheugd. Moge Allâhu ta'âlâ uw streven naar de waarheid doen toenemen en u nog meer op het rechte pad bevinden! U zegt: "We blijven de opdracht(en) die u ons gegeven heeft, uitvoeren samen met onze vrienden. De vijf dagelijkse gebeden verrichten we in een jamâ'ah van vijftig-zestig personen." Hamd-u thanâ aan Allâhu ta'âlâ hiervoor! Wat een grote gunst is het wanneer het hart samen is met Allâhu ta'âlâ en het lichaam samen met de ledematen verfraaid wordt met het uitvoeren van de ahkâm al-shar'iyya. In deze tijd, gaan de meeste mensen laks om met het gebed. Ze hechten geen belang aan tumânînat en ta'dîl al-arkân. Daarom werd ik verplicht om deze kwestie nader toe te lichten aan jullie, mijn geliefden. Luister aandachtig! Onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft gezegd: **(De grootste dief is degene die steelt van zijn eigen gebed.)** Ze vroegen: "O Rasûlullah! Hoe kan iemand van zijn eigen gebed stelen?" Hij antwoordde hierop: **(Door de ruku' en sajda's van het gebed niet correct/volledig uit te voeren.)** Een andere keer zei hij: **(Allâhu ta'âlâ zal het gebed niet aanvaarden als de persoon tijdens de ruku' en de sajda zijn middel niet in zijn natuurlijke positie brengt en een poosje in die houding blijft.)** Toen onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) merkte dat een persoon tijdens het gebed, zijn ruku' en sajda's niet correct/volledig uitvoerde, zei hij: **(Ben je niet bang dat je zal sterven volgens/als een aanhanger van een andere godsdienst dan/volgens/in plaats van de godsdienst van Muhammad ('alayhissalâtu wassalâm)**

omdat je jouw gebeden op deze manier uitvoert?) Eens zei hij: **(Zolang een van jullie tijdens het gebed, zijn lichaam niet volledig recht houdt nadat hij overeind is gekomen van de ruku' en zolang niet elk van zijn ledematen tijdens het staan, zijn natuurlijke positie aanneemt voor een poosje, dan zal zijn gebed niet volledig zijn.)** Een keer zei hij: **(Zolang jullie niet rechtop zitten tussen de twee sajda's door, zal jullie gebed niet volledig zijn.)** Toen onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) op een dag zag dat iemand tijdens het gebed zich niet hield aan de ahkâm/regels en arkân van het gebed, na de ruku' niet een poosje rechtop bleef staan en niet rechtop zat tussen de twee sajda's door, zei hij: **(Als je sterft terwijl je je gebeden op deze manier blijft uitvoeren, dan zullen ze op de Dag des Oordeels niet zeggen dat je behoort tot mijn ummah.)** Een andere keer zei hij: **(Als je sterft in deze staat, dan zal je niet gestorven zijn volgens/in de godsdienst van Muhammad ('alayhissalâm).)** Abû Hurayra (radi'allâhu 'anh) heeft gezegd: (De persoon die gedurende zestig jaar lang al zijn gebeden heeft uitgevoerd; maar wiens/waarvan geen enkel gebed werd aanvaard, is de persoon die de ruku' en sajda's niet volledig heeft uitgevoerd.) Zayd ibn Wahab (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh) zag dat iemand tijdens het gebed de ruku' en sajda's niet volledig uitvoerde. Hij riep deze persoon bij hem en vroeg hoe lang hij reeds op deze manier het gebed verrichtte. Toen de persoon antwoordde: "Al veertig jaar lang," zei hij: "Jij hebt het gebed gedurende veertig jaar niet verricht. Wanneer je sterft, zal je niet sterven volgens/in de sunnah [dus, de godsdienst] van Muhammad Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam)."

In het boek (**Awsât**) van Tabarânî (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh) staat geschreven dat als een gelovige het gebed goed verricht en de ruku' en sajda's volledig uitvoert, dat dit gebed zich dan verheugt en overstelpt/overladen wordt met nûr. De engelen zullen dit gebed naar de hemel brengen. Dit gebed zal voorspoedige/gunstige du'âs verrichten voor de persoon die hem verricht heeft, en zal zeggen: "Moge Allâhu ta'âlâ jou beschermen net zoals jij mij hebt beschermd tegen onvolkomendheden/tekorten." Als het gebed niet goed wordt verricht, zal het zwart worden. De engelen zullen afschuw hebben van dit gebed en zullen het niet naar de hemel brengen. Dat gebed zal de persoon die hem verricht heeft, vervloeken/een kwade du'â verrichten voor en zeggen: "Moge Allâhu ta'âlâ jou verspelen/schaden net zoals jij mij hebt verspeeld en in een slechte toestand hebt gebracht!" Kortom, men moet proberen het gebed volledig en correct uit te voeren, zich

houden aan ta'dîl al-arkân en de ruku', sajda's, (**Qawma**) [een poosje rechtop en bewegingsloos stilstaan na de ruku'] en (**Jalsa**) [zithouding tussen de twee sajda's door] goed uitvoeren. Wanneer men iemand anders deze fouten ziet uitvoeren, moet men hem bovendien hierop wijzen. Men moet zijn broeders in de godsdienst helpen hun gebeden volledig en correct te verrichten. Men dient een voorbeeld te zijn in het naleven van toemaanie-nat [de ledematen bewegingsloos houden] en ta'dîl al-arkân [bewegingsloos blijven zodanig lang dat men een keer 'Subhânallah' kan zeggen]. De meeste moslims wordt de eer om deze zaken uit te voeren, ontnomen. Zo wordt deze gunst op voorhand kwijtgespeeld./Zo verliest men deze gunst uit de hand. Het is uiterst belangrijk deze daad te doen herleven. Onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft gezegd: **(Al wie een van mijn vergeten sunna's doet herleven, aan hem zal de thawâb van honderd martelaren geschonken worden.)** Men moet er eveneens op letten om rechte lijnen te vormen wanneer men het gebed verricht in jamâ'ah. Men dient noch iets voor of achter de lijn te staan waartoe men normaal gezien behoort. Men dient noch iets voor noch iets achter te staan binnen de gevormde rij. Iedereen moet proberen op eenzelfde lijn/hetzelfde niveau te staan. Onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) maakte eerst de lijnen/rijen recht en begon daarna met het gebed. Hij zei: **(De lijnen recht maken, is/maakt een deel uit van het gebed.)** O Rabb! Begunstig ons met Uw eindeloze Schatkist der Genade! Laat geen enkel van ons afdwalen van het rechte pad!

Als een moslim op deze wereld, geliefd/vereerd wil zijn en sa'îd in het Hiernamaals, laat hem dan beschikken over deze drie karaktereigenschappen:

Van geen enkel schepsel iets verwachten. Niet roddelen over de moslims [en dhimmî ongelovigen (niet-moslim die leeft in/onder een islamitische staat), zelfs als ze gestorven zijn]. Iets waar een ander persoon recht op heeft, niet wegnemen.

DE GEHEIMZINNIGHEDEN/HET MYSTERIE VAN HET GEBED

Imâm ar-Rabbânî (quddisa sirruh) zegt in de 304^e brief in het eerste volume van zijn boek (**Maktâbât**):

Na hamd uit te spreken voor Allâhu ta'âlâ en salawât voor onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam), verricht ik du'â opdat u het eeuwige geluk bereikt. Allâhu ta'âlâ verklaart in vele âyat al-karîma's dat de gelovigen die 'a'mâl al-sâliha (vrome daden) verrichten, het Paradijs zullen betreden. Welke zijn deze 'a'mâl al-sâliha? Zijn het alle goede daden of slechts enkelen? Als het alle goede daden zouden zijn, dan zou niemand ze kunnen uitvoeren. Als het slechts enkelen zijn, welke goede daden zijn het dan? Uiteindelijk heeft Allâhu ta'âlâ mij gezegend en mij laten weten dat deze 'a'mâl al-sâliha, de vijf rukn's, dus de zuilen van de islam omvatten. Als een persoon deze vijf pilaren van de islam tot zijn recht brengt en perfect volbrengt, dan zal hij hoogstwaarschijnlijk gered worden van de Hel. Want dit zijn in feite vrome daden die de mens weerhouden van het begaan van zonden en kwalijkheden. In de Qur'ân al-karîm, de 45^e âyat van sûra al-Ankabût wordt er immers gezegd: **(Een gebed dat perfect wordt verricht, weerhoudt de mens van het begaan van kwalijke, lelijke daden.)** Als een persoon begunstigd is met het nakomen/ Als het aan een persoon wordt toegekend om .. na te komen van de vijf zuilen van de islam, dan zal hij dankbaarheid getoond hebben voor de gunsten. Want in de 146^e âyat van sûra an-Nisâ staat vermeld: **(Als jullie geloven en dankbaarheid tonen, dan zal Ik jullie niet straffen.)** Zodus, men moet met hart en ziel proberen de vijf zuilen van de islam na te komen.

De meest essentiële van deze vijf zuilen is het gebed, de basispilaar van de godsdienst. Men moet trachten het gebed uit te voeren zonder zelfs een van de adabs van het gebed na te laten. Als men het gebed volledig en correct heeft kunnen verrichten, zal de basis en de voornaamste pilaar van de islam gesticht zijn. Het stevige koord dat zal zorgt voor redding van de Hel, zal vastgegrepen worden. Moge Allâhu ta'âlâ ons allen begunstigen met het correct verrichten van het gebed!

(Allâhu akbar) zeggen wanneer men begint met het gebed, betekent belijden dat (Allâhu ta'âlâ geen behoefte heeft aan de aanbidding van welk schepsel dan ook, dat Hij in geen enkel opzicht behoeftig is van wat dan ook en dat de gebeden van de mensen geen nut hebben voor Hem.) De tak-

bîrs in het gebed geven aan dat we onbekwaam en niet waardig zijn om de aanbidding te verrichten die Hem waardig zijn. Aangezien de tasbîhs in de ruku' dezelfde betekenis hebben, werden we niet bevolen om takbîr op te zeggen na de ruku'. We werden echter wel verplicht om het te zeggen na de sajda tasbîhs. Omdat de sajda de uiterste vorm van bescheidenheid, inferioriteit/minderwaardigheid, vernedering en verlaging is, kan men ervan uitgaan dat men naar behoren/volgens/tot zijn recht en feilloos aanbeden heeft wanneer men sajda verricht. Om zich te behoeden voor dit soort gedachten, werd het sunnah om de takbîr op te zeggen wanneer men neerbuigt voor de sajda en terug overeind komt, en werden we tevens bevolen om (a'lâ) te zeggen in de sajda tasbîhs. Aangezien het gebed de mi'râj is van de gelovige, werden we bevolen om op/aan het einde van het gebed de **Attahiyâtu** te reciteren; onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) werd op de nacht van Mi'râj vereerd met het opzeggen van deze woorden. Zodus, de persoon die het gebed uitvoert, dient van het gebed zijn mi'râj te maken. Hij moet de uiterste vorm van nabijheid van/bij/aan Allâhu ta'âlâ zoeken in het gebed.

Onze Profeet ('alayhi wa 'alâ âlihissalâtu wassalâm) heeft gezegd: **(Het moment waarop de mens het meest dicht is bij zijn Rabb, is wanneer hij het gebed verricht.)** De persoon die het gebed aan het verrichten is, spreekt met zijn Rabb. Hij smeekt tot Hem, wordt Zijn Grootheid gewaar en ziet in dat alles buiten Hem niets voorstelt. Omdat men tijdens het gebed huivering angst, verschrikking en vrees zal ervaren, werd er bijgevolg bevolen om op het einde van het gebed twee keer de salâm uit te spreken, zodat men troost en rust vindt.

Onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft in een hadîth ash-sharif bevolen om **na een fard gebed, 33 keer tasbîh (Subhânallah) te zeggen, 33 keer tahnîd (Alhamdulillah), 33 keer takbîr (Allâhu akbar) en een keer tahlîl (Lâ ilâha illallah).** De reden hiervoor is omdat de gebreken in het gebed verborgen worden met tasbîh. Op deze manier betuigt men dat het niet mogelijk is om een waardig en perfecte aanbidding te verrichten. Door middel van **(Tahnîd)** weet men dat de eer van het verrichten van het gebed, verkregen wordt dankzij Zijn hulp en omdat Hij ons hiertoe in staat stelt, en bedankt men Hem voor deze grote gunst. Door **(Takbîr)** op te zeggen, betuigt men dat er niemand anders buiten Hem het waard is om aanbeden te worden.

Als het gebed verricht wordt rekening houdend met zijn voorwaarden en adabs, de begane fouten hierdoor bedekt worden, men Allâhu ta'âlâ be-

dankt omdat Hij hem in staat heeft gesteld het gebed uit te voeren, en men, -via het uitspreken van de Kalima at-tawhîd met een rein en oprecht hart-getuigt dat niemand anders buiten Hem het waard is om aanbeden te worden, dan kan dit gebed aanvaard worden. Zo een persoon zal behoren tot degenen die het gebed verrichten en degenen die verlossing zullen bereiken. O Rabb! Laat ons omwille van de meest verheven onder alle profeten ('alayhi wa 'alâ âlihimmussalawâtu wataslamât), behoren tot Uw gelukkige dienaren die het gebed verrichten en die verlossing bereiken! Aamien.

Hadrat Imâm Muhammad Ma'thûm zegt in de 11^e brief in het tweede volume van zijn boek (Maktûbât):

Allâhu ta'âlâ heeft de mensen niet toegestaan in alle vrijheid te leven/ op vrije voeten (achter)gelaten. Hij heeft hen niet toegelaten om alles te doen wat ze maar willen. Hij heeft het niet gewenst dat ze de verlangens van hun nafs (ego, eigen-ik) en hun natuurlijke, dierlijke geneugten op een losbandige en verstomde/verware/onrustige/ontzette wijze nastreefden en bijgevolg terechtwamen/werden gesleurd tot/ in ramspoed. Hij heeft hen de manieren getoond om hun verlangens en geneugten te gebruiken, zodat ze in rust en vredigheid zouden/kunnen leven en het eeuwige geluk zouden bereiken, en heeft hen bevolen de nuttige dingen te doen die leiden tot geluk op deze wereld en geluk in het Hiernamaals. Hij heeft hen verboden de schadelijke dingen uit te voeren. Deze geboden en verboden worden **(Ahkâm al-islâmiyya)** genoemd. Al wie op deze wereld in rust wil leven en het geluk wil bereiken, is verplicht/gewongen/genoodzaakt om de islam te volgen/heeft geen andere keuze dan de islam te volgen. Hij dient afstand te doen van de verlangens van zijn nafs en zijn natuur die niet overeenkomen met de islam. Als hij niet leeft volgens de islam/niet naleeft, dan zal hij de woede en straf van zijn Eigenaar en Schepper aantreffen. De dienaar die leeft volgens de islam, zal zich gelukkig voelen en in rust leven op deze wereld, of nu die moslim is of een ongelovige. Zijn Eigenaar zal hem steunen/te hulp schieten. Deze wereld is de plaats waar er wordt aan landbouw wordt gedaan. Zij die hun akkers niet bezaaien en zich plezieren/vermaken door de zaden te nuttigen, zullen ontnomen zijn van het verkrijgen van gewassen. Zo zal de persoon die zijn leven verdoet met het najagen van tijdelijke geneugten en de verlangens van zijn nafs op een losbandige en verstomde/verwarde/onrustige/ontzette wijze, evenzeer ontnomen zijn van de eeuwige gunsten en geneugten. Zoiets/Deze toestand

kan een verstandig persoon niet aanvaarden. Hij zal er niet voor kiezen om de tijdelijke vergankelijke wellusten die de eeuwige geneugten van hem zullen ontnemen, op een nadelige manier te gebruiken. Hij zal het nadelig/schadelijk uitvoeren van de tijdelijke genot/genoegens/plezieren, die zorgen voor de ontneming van de eeuwige genot/genoegens/plezieren, niet verkiezen. [Allâhu ta'âlâ heeft geen enkele wereldse geneugte of tijdelijke wellust/genot of hetgeen dat prettig aanvoelt voor de nafs, verworpen of verboden. Hij heeft toestemming gegeven om ze te gebruiken volgens de islam en zonder dat het schadelijke gevolgen heeft.] Om de islam volledig en perfect te praktiseren/voldoen aan de islam, dient men eerst te geloven overeenkomstig de (**Aqâ'id**) (geloofsleer) die de (**Ahl as-sunnah**) geleerden hebben geleerd van de Sahâba al-kirâm en die ze hebben begrepen en overgeleverd uit de Qur'ân al-karîm en de hadîth ash-sharîfs, daarna moet men de harâm zaken die verboden werden, leren en vermijden en de fard zaken die bevolen werden, leren en uitvoeren. Deze handelingen verrichten wordt '(**Ibâdah**) uitvoeren' genoemd. De harâm zaken vermijden, wordt (**Taqwâ**) (godsvrees) genoemd.

Wanneer men een intentie verricht tijdens het nakomen van de ahlaam al-islamîyya, dan wordt dit '(**Ibâdah uitvoeren**)' genoemd. De geboden en verboden van Allâhu ta'âlâ worden samen (**Ahkâm al-islâmiyya**) of ook wel (**Ahkâm al-ilâhiyya**) genoemd. De zaken die geboden werden, worden (**Fard**) genoemd en deze die verboden werden, (**Harâm**). De meest waardevolle aanbidding en tevens de basis van de islam, is het dagelijks vijf keer uitvoeren van het (**Gebed**). [Het gebed verrichten betekent stand en in de richting van de qiblah, sûra Al-Fâtiha reciteren, buigen in de richting van de qiblah en zijn hoofd op de grond plaatsen in de richting van de qiblah. Als deze handelingen niet worden uitgevoerd in de richting van de qiblah, wordt dit niet beschouwd als het verrichten van het gebed.] De persoon die het gebed verricht, is een moslim. De persoon die het gebed niet verricht, is ofwel moslim ofwel ongelovig. De Goddelijke nabijheid [dus, Allâhu ta'âlâ Zijn liefde verkrijgen] die wordt verkregen door het gebed te verrichten, wordt zelden verkregen door andere aanbiddingen uit te voeren. Men moet de vijf dagelijkse gebeden elke dag verrichten met jam'iyyat [dus, zonder te denken aan wereldse zaken], in jamâ'ah, rekening houdend met de ta'dîl al-arkân, op hun mustahab tijden en door de wudû' zorgvuldig uit te voeren. Tijdens het gebed worden de gordijnen tussen Allâhu ta'âlâ en Zijn dienaar verwijderd. De persoon die de vijf dagelijkse gebeden verricht, wordt gereinigd van zonden net als de persoon die zich vijf keer per

dag wast en reinigt. Al wie de vijf dagelijkse gebeden perfect verricht, zal de thawâb van honderd martelaren ontvangen.

Men dient de zakaat van bezittingen voor commerciële doeleinden en de zakaat van dieren die op de velden grazen [alsook die van landbouwproducten en vruchten verkregen van bomen, die van papiergeld en die van zijn tegoeeden/inningen/vorderingen] van harte schenken aan de personen aan wie men bevolen werd het te geven. Bezittingen waarvan de zakaat werd gegeven, zullen niet verminderen. Bezittingen waarvan daarentegen de zakaat niet werd gegeven, zullen vuur worden in de Hel. Allâhu ta'aala heeft uit veel mededogen, bevolen om na een jaar de zakaat weg te geven als de bezittingen meer dan de vereiste/benodigde hoeveelheid, ofwel de limiet van nisâb heeft bereikt. Hij is Degene die de ziel en bezittingen schenkt. Indien Hij had bevolen om alle bezittingen en zijn ziel te geven, dan zouden degenen die Hem liefhebben, ze meteen opofferen.

Men moet in de maand Ramadaan ash-sharîf met plezier/alle liefde vasten, omdat Allâhu ta'âlâ het bevolen heeft. Men dient deze honger en dorst te beschouwen als geluk/een zegen/weladaad.

Het gebouw der islam bestaat uit vijf punten: De eerste is het zeggen van (**Ash-hadu an lâ ilâha illallah wa ash-hadu anna Muhammadan 'abduhu wa Rasûluhu**), de betekenis ervan weten en erin geloven. Dit wordt de (**Kalima ash-shahâdah**) genoemd. De andere vier punten, zijn het gebed, de zakât, het vasten en de bedevaart. Als een van deze vijf basispilaren geschonden wordt, dan zal de beleving van de islam door die persoon evenzeer geschonden zijn. Na het verbeteren van zijn i'tiqâd en het praktiseren/navolgen van de islam, dient men zich ontwikkelen/verderen op het pad van de Sûfiyya al-'aliyye [grote soefi's]. De ma'rifah van Allâhu ta'âlâ wordt via deze weg verkregen en men zal bevrijd worden van de verlangens van zijn nafs. Hoe kan iemand die zijn Eigenaar niet kent, leven en rust vinden! Om ma'rifah op dit pad te verkrijgen, is (**Fanâ bil-ma'rûf**) noodzakelijk. Met andere woorden, het is noodzakelijk om alles buiten Allâhu ta'âlâ te vergeten. De persoon die zichzelf als bestaand beschouwd, kan geen ma'rifah verkrijgen. (**Fanâ**) en (**Baqâ**) worden ervaren/ontstaan in het geweten en in het hart. Het kan niet begrepen worden door er enkel naar te luisteren. De persoon die de zegening van ma'rifah niet heeft verkregen, moet ze blijven zoeken. Men moet geen tijd besteden aan het herstel van zaken waarvan we bevolen zijn ze te degraderen/minachten en dingen die tijdelijk zijn.

DU'Â NA HET GEBED

Alhamdulillahî **Rabbil 'âlamîn. Assalâtu** wassalâmu 'alâ Rasûlinâ Muhammadin wa Âlihî wa Sahbihî ajma'in. O Rabb! Aanvaard het gebed dat ik heb verricht! Laat mijn einde en mijn toekomst voorspoedig/gunstig zijn. Sta mij toe om bij mijn laatste levensadem de Kalima at-tawhîd uit te spreken. Vergeef mijn naasten die overleden zijn. Allâhummaghfir warham wa anta khayrir râhimîn. Tawaffanî musliman wa al khiqnie bis-sâlihîn. Allâhummaghfir-lî wa li wâlidayya wa li ustâd/dhiyya wa lil mu'minîna wal mu'minât yawma yaqûmul hisâb. O Rabb! Bescherm mij tegen het kwaad van de duivel, het kwaad van mijn vijand en het kwaad van mijn nafs al-ammâra! Zegen ons huis met goedheden, halâl en voorspoedige/gunstige rizqs (levensvoorzieningen)! Verleen verlossing aan de moslim! Bezorg de vijanden van de islam ellende en tegenslag! Help de moslims die jihâd aan het voeren zijn tegen de ongelovigen, met Uw goddelijke Hulp! Allâhumma innaka 'afuwun karîmun tuhîbbul 'afwa fa'fu 'annî. O Rabb! Verleen genezing aan onze zieken en verlichting aan degenen onder ons met moeilijkheden. Allâhumma innî as'alukas-sihhata wal 'âfiyata wal-amânata wa husnal-khulqi war-ridâ a bilqadari bi rahmatika yâ arhamar-râhimîn. O Rabb, verleen mijn moeder, mijn vader, mijn kinderen, familieleden, vrienden en al mijn broeders in de religie, een gezegend leven, husnul khulûq (mooi karakter), 'aql al-salîm (gezond verstand), gezondheid en âfiyat, rushdu hidâyah en istiqâmat (zich bevinden op het ware pad dat goedgekeurd is door Allâhu ta'âlâ)! **Âmîn.** Walhamdu lillâhi rabbil 'âlamîn. Allâhumma salli 'alâ... Allâhumma bârik 'alâ... Allâhumma Rabbânâ âtinâ... Walhamdu lillâhi Rabbil 'âlamîn. Astaghfirullah, astaghfirullah, astaghfirullah 'adzîm alkarîm alladhî lâ ilâha illâ huwal hayyal qayyûma wa atûbu ilayh.

TOELICHTING:

(Voorwaarden voor de aanvaarding van du'âs)

1-Moslim zijn.

2-De Ahl as-Sunnah i'tiqâd aanhangen. Hiervoor is het noodzakelijk om een van de vier madhhabs te volgen.

3-De fards uitvoeren. Gebeden die nagelaten zijn tot qadâ, moeten zo vlug mogelijk verricht worden, desnoods 's nachts. Men dient ze eveneens in de plaats van sunnah gebeden uit te voeren.

Indien een persoon fard qadâ gebeden heeft, zullen zijn sunnah en **nâfilah** gebeden alsook zijn du'âs niet aanvaard worden. Met andere woorden, ook al zijn ze sahîh zijn, er zal geen thawâb gegeven worden. Shaytân (Duivel) misleidde moslims door de fards als onbelangrijk te tonen om de moslims te misleiden en spoort aan om de sunna's en nâfila's uit te voeren. Men dient het gebed in het begin van de gebedstijd te verrichten, wetend dat de gebedstijd is aangebroken.

4-Harâm zaken vermijden. De du'â van een persoon die halâl voedsel eet, zal aanvaard worden.

5-Men dient du'â te verrichten door de wasîla (bemiddeling) van een van de awliyâ' **al-kirâm** (heiligen).

Muhammad bin Ahmad Zâhid, een Indische geleerde, zegt in het 54^e hoofdstuk van zijn boek (**Targhîb-us-salât**), in het Perzisch: "In een hadîth ash-sharîf wordt gezegd: **(Er zijn twee dingen nodig voor de aanvaarding van een du'â: Ten eerste, moet de du'â verricht worden met ikhlaas. Ten tweede, de dingen die hij eet en draagt, moeten halâl zijn. Als er zich in de kamer van een gelovige, zich een draadje bevindt dat harâm is, dan zal de du'â die hij verricht in deze kamer niet aanvaard worden.)**" Ikhlaas betekent aan niets anders denken buiten Allâhu ta'âlâ en enkel aan Hem vragen. Hiervoor moet men geloven en de ahkâm al-islâmiyya nakomen zoals vermeld/overgeleverd door de Ahl as-Sunnah geleerden moet onderstreept gedeelte na (geloven) komen??. vooral geen afbetaalde rechten van anderen hebben en de vijf dagelijkse gebeden verrichten.

DU'Â VOOR TAJDÎD AL-ÎMÂN

(Het Verversen van Îmân)

O Rabb! Ik heb spijt van alle verkeerde, verdorven geloofsopvattingen die ik heb verkregen door misleiding van de vijanden van de islam en ahl al-bid'ah, en alle bid'ah (afgedwaalde, ketterse) en zondige dingen die ik heb gezegd, gehoord, gezien en gedaan vanaf mijn puberteit tot nu toe. Ik heb resoluut/doelbewust en met volharding besloten om niet meer op deze verkeerde wijze te geloven en te handelen. De eerste profeet is Âdam ('alayhissalâm) en de laatste is onze geliefde Profeet Muhammad ('alayhissalâm). Ik geloof in deze twee profeten en alle profeten die tussen deze twee zijn gekomen. Ze zijn allen haqq en waarheidlievend/trouw/loyaal. De dingen die zij verteld/overgeleverd hebben, zijn juist. **Âmantu billah**

wa bi mâ jâ'a min 'indallah, 'alâ murâdillah, wa âmantu bi-Rasûlillah wa bi mâ jâ'a min 'indi Rasûlillah 'alâ murâd-i Rasûlillah, âmantu billâhi wa Malâikatihî wa kutubihî wa Rusulihî wal yawmil âkhiri wa bil qadari khayrihî wa sharrihî minallâhi ta'âlâ wal ba'thu ba'dalmawti haqqun ash-hadu an lâ ilâha illallah wa ash-hadu anna Muhammadan 'abduhu wa Rasûluh.

DE WIJSHEDEN ACHTER HET GEBED (Het gebed en onze Gezondheid)

Moslîms verrichten het gebed omdat het een gebod is van Allâhu ta'âlâ. Er zijn talrijke wijsheden en voordelen verbonden aan de geboden van onze Rabb. Ongetwijfeld zitten er ook veel schadelijke effecten in Zijn verboden. Een deel van deze voor- en nadelen zijn vandaag de dag achterhaald door medische deskundigen. Het belang dat de islam hecht aan gezondheid, werd door geen enkele andere godsdienst of filosofie geëvenaard. Onze godsdienst heeft ons verplicht om het gebed dat de meest verheven aanbedding is, uit te voeren tot het einde van ons leven. De persoon die het gebed verricht, zal vanzelfsprekend ook kunnen profiteren van de voordelige effecten die het heeft op de gezondheid. Hier volgen enkele nuttige effecten van het gebed op de gezondheid:

1-Aangezien de bewegingen tijdens het gebed langzaam/rustig worden uitgevoerd, is het niet uitputtend/vermoeiend voor het hart. Omdat het gebed op verschillende tijden van de dag moet verricht worden, houdt het de persoon de hele dag door/voortdurend energiek.

2-Wanneer een persoon zijn hoofd dagelijks tachtig keer op de grond plaatst, neemt de bloedtoevoer naar zijn hersenen ritmisch toe. Omdat de hersencellen hierdoor goed gevoed worden, worden geheugen- en persoonlijkheidsstoornissen veel minder gezien bij mensen die bidden. Zulke personen leiden een gezonder leven. Zij worden minder getroffen door de ziekte 'seniele dementie'.

3-De ogen van mensen die het gebed uitvoeren, worden sterker door bloed door het herhaaldelijk/regelmatig neerbuigen en overeind komen. Hierdoor zal de druk/bloeddruk in de binnenkant van het oog niet toenemen en zal het vocht aan de voorzijde van het oog voortdurend ververs worden. Het beschermt de ogen tegen de ziekte 'cataract', ook wel 'staar' genoemd.

4-De isometrische bewegingen tijdens het gebed zorgen voor een goede

menging van het voedsel in de maag en een vlotte/gemakkelijke vloeijing van de galsappen zodat er geen ophopingen worden gevormd in de galblaas. Deze handelingen vergemakkelijken de uitscheiding van enzymen in de alvleesklier en hebben een belangrijke rol in het tegengaan van constipatie. Door de grondige schuddingen in de nieren en de urinebuis wordt de vorming van nierstenen voorkomen en wordt eveneens de lozing van de blaas vergemakkelijkt.

5-De ritmische bewegingen die tijdens de vijf dagelijkse gebeden worden uitgevoerd, laten de spieren en gewrichten werken die in het dagelijks leven niet kunnen gebruikt worden, en voorkomen gewrichtproblemen zoals artrose en verkalking, alsook spierkrampen.

6-Hygiëne is absoluut nodig voor de gezondheid van het lichaam. De wudû' en ghysl zijn zowel een fysieke als een spirituele reiniging. Het gebed is dus de reiniging zelve. Immers, zonder een lichamelijke en spirituele reiniging kan het gebed niet volmaakt zijn. De wudû' en ghysl zorgen voor de reinheid van het lichaam. De persoon die zijn plicht om aanbeddingen uit te voeren, volbrengt, zal spiritueel ontspannen en gereinigd zijn.

7-In de preventieve geneeskunde is het uiterst belangrijk om op welbepaalde tijden lichaamsbewegingen uit te voeren. De gebedstijden zijn de meest ideale momenten om de bloedcirculatie te bevorderen en de ademhaling te verbeteren.

8-Een belangrijke factor die de slaap regelt, is het gebed. Door het uitvoeren van een sajdâ, wordt de statische elektriciteit die verzameld is in het lichaam, geaard. Op deze manier herwint het lichaam zijn vitaliteit.

Om te kunnen profiteren van deze voordelen van het gebed, moet men niet enkel het gebed op zijn voorgeschreven tijd verrichten, maar moet men ook letten op reinheid, niet overmatig eten en erop letten dat het geconsumeerde voedsel rein en halâl is.

De eigendom van de wereld, goud of zilver, zal aan niemand overblijven/voor niemand blijvend/eeuwig zijn.

Spitsvondigheid/Deskkundigheid is het, om een verwoest/vernield hart te herstellen.

Deel 7

ISQÂT VOOR HET GEBED

Isqât en Dawr voor de Overledene

In (**Nûr ul-idhâh**) en zijn **hâshiya** (uitleg, commentaar) (**Tahtâwî**), op/ aan het einde van het gedeelte over 'Qadâ gebeden' (grammaticaal gezien: geldt dit zowel voor Halabie als doerr oel moekhtar?) in (**Halabî**) en (**Durr-ul mukhtâr**), in (**Multaqâ**) en (**Durr-ul muntaqâ**), in (**Wikâya**), (**Durar**), (**Jawhara**) en in andere waardevolle boeken staat na het gedeelte over 'Vasten', geldt dit voor alle boeken? geschreven dat men isqât en dawr dient uit te voeren voor een overleden persoon die dit in zijn testament heeft laten opnemen. In de **hâshiya** (**Tahtâwî**) wordt bijvoorbeeld gezegd: (Er bestaan nass (**âyats** en **hadîths** met een duidelijke betekenis) waarin beschreven staat dat de isqât van niet verrichte vastendagen uitgevoerd kan worden door **fidya** weg te geven. Aangezien het gebed belangrijker is dan het vasten, hebben alle geleerden op basis van eenstemming verklaard dat men net zoals bij het vasten, isqât kan uitvoeren voor gebeden die een persoon niet heeft kunnen verrichten omwille van een **shar'î 'udhr** (geldige reden volgens de **Shari'a**) en waarvan hij de **qadâ's** wou uitvoeren, maar dit niet kon omdat hij op zijn sterfbed lag. Een persoon die zegt dat er geen isqât kan uitgevoerd worden voor het gebed, is onwetend. Hij verzet zich immers tegen de eenstemming van de **madhhabs**. In een **hadîth ash-sharîf** wordt gezegd: **(Een persoon mag niet in de naam van iemand anders vasten en bidden. Hij mag wel voor de vasten en gebeden van deze persoon, armen voeden.)** We hebben vernomen dat sommige personen die de voortreffelijkheden van de **Ahl as-sunnah** geleerden niet inzien en aannemen dat de **madhhab imâms** net zoals hen, spreken vanuit hun persoonlijke illusies, het volgende zeggen: (Er bestaat geen isqât en dawr in de islam. Isqât lijkt op de aflossing van zonden zoals in het christendom.) Met zulke uitspraken brengen ze zichzelf in gevaar. Onze Profeet (**sallAllâhu 'alayhi wa sallam**) heeft immers gezegd: **(Mijn ummah verenigt zich niet in afdwaling.)** Deze **hadîth ash-sharîf** toont aan dat de kwesties die de **mujtahids** op basis van eenstemming hebben verklaard, absoluut juist zijn. Al wie niet gelooft in deze kwesties, zal niet geloofd hebben in deze **hadîth ash-sharîf**. **Ibni 'Âbidîn** zegt bij zijn uitleg over het witr gebed: (De persoon die niet gelooft in de kennis van **ijmâ'**, dus de noodzakelijke religieuze kennis die zelfs gekend is door onwetenden, zal ongelovig worden.) (**Ijmâ'**) betekent

de eenstemming van geleerden. Hoe kan isqât vergeleken worden met de aflossing van zonden? Priesters beroven de mensen onder het mom van aflossing. In de islam daarentegen mogen geestelijken geen isqât uitvoeren. Isqât mag enkel gedaan worden door de **walî** (verantwoordelijke, bewaarder, voorgd) van de overleden persoon. Het geld wordt aan armen geschonken en niet aan geestelijken.

Vandaag de dag worden isqât en dawr haast nergens correct uitgevoerd volgens de islam. Als de personen die beweren dat er geen isqât bestaat in de islam, in de plaats daarvan zouden zeggen dat de isqât en dawr's die vandaag de dag worden uitgevoerd, niet volgens de islam gebeuren, dan zou dat op zijn plaats zijn. Wij zouden hen dan steunen. Door hun uitspraak op deze manier te wijzigen, zouden ze ontkomen aan een verschrikkelijk gevaar en tegelijkertijd een goede dienst hebben geleverd voor de islam. Hieronder zal beschreven worden hoe isqât en dawr moeten uitgevoerd worden volgens onze godsdienst. **Ibn 'Âbidîn** zegt op/aan het einde van het gedeelte over **qadâ** gebeden:

Als de persoon die **fâita** gebeden heeft [gebeden die men heeft gemist omwille van een geldig excuus en die bijgevolg werden nagelaten tot **qadâ**], ze niet verricht heeft zelfs wanneer hij in staat was om ze met gebaren uit te voeren, dan is het **wâjib** voor hem om op zijn sterfbed, de isqât die uitgevoerd dient te worden voor de **kaffârah** van deze gebeden, te laten opnemen in zijn testament. Als hij niet in staat was om de **qadâ** gebeden te verrichten, dan is het niet noodzakelijk om dit te laten noteren in zijn testament. Hetzelfde geldt indien een **musâfir** of een zieke persoon die niet gevestigd heeft in de maand **Ramadan ash-sharîf**, sterft voordat hij de tijd heeft gehad om de **qadâ** ervan te verrichten; zij moeten de isqât voor deze gemiste vastendagen niet laten opnemen in hun testament. Hetzelfde geldt wanneer een **musâfir** of een zieke persoon sterft voordat hij de tijd/mogelijkheid heeft gehad om de **qadâ** te verrichten van de vastendagen die hij heeft gemist in de maand **Ramadân al-sharîf**; zij hoeven de isqât voor deze gemiste vastendag niet op te laten nemen in hun testament. **Allâhu ta'âlâ** zal de 'udhrs van zulke personen aanvaarden. De isqât voor de **kaffârah's** van een zieke persoon wordt uitgevoerd door zijn **walî** nadat hij overleden is. Het wordt niet uitgevoerd voor zijn dood. Het is niet toegestaan voor een levende persoon om voor zichzelf isqât uit te voeren. In het boek (**Jilâ-ul qulûb**) wordt gezegd: (Als een persoon schulden/niet nagekomen rechten heeft aan **Allâhu ta'âlâ** of andermans rechten heeft geschonden, dan is het

wâjib voor hem om in de aanwezigheid van twee getuigen zijn testament te verklaren of hetgeen hij geschreven heeft, voor te lezen in hun aanwezigheid. Het is mustahab voor een persoon die geen schulden heeft, om ook een testament op te stellen.)

Voor de isqât van kaffârah, geeft de walî van de overleden persoon die een testament heeft opgesteld -dus, de persoon aan wie de overledene in zijn testament opgedragen heeft om zijn erfenis te besteden aan de daartoe geschikte/toepasselijke plaatsen? – of zijn erfgenaam, van een derde van de erfenis, fitya aan de armen [of een van/hun gevolmachtigden/afgevaardigde] evenveel als de fitra hoeveelheid dus een halve sâ' [520 dirham of 1750 gram] tarwe, voor elk voorgeschreven gebed, het witr gebed en een vastendag waarvan de qadâ moet uitgevoerd worden.

Als de overleden persoon de isqât die uitgevoerd dient te worden voor kaffârah niet heeft laten opnemen in zijn testament, dan is het in de Hanafî madhhab niet noodzakelijk voor de walî om de isqât voor kaffârah uit te voeren. In de Shâfi'î madhhab dient de walî de isqât wel uit te voeren, ook wanneer de overleden persoon dit niet heeft laten opnemen in zijn testament. Ook in de Hanafî madhhab moet de walî de schulden/niet nagekomen rechten die de overleden persoon heeft over andere schepsels, afbetalen met de bezittingen die de overledene heeft achtergelaten, zelfs wanneer dit niet in zijn testament staat. Indien de schuldeisers de erfenis in hun handen krijgen, dan mogen ze zelfs hun schulden/dit zich toe-eigenen zonder een rechterlijke beslissing / de tussenkomst van de rechtbank. Als de overledene in zijn testament heeft laten opnemen dat de fitya voor zijn vastendagen die tot qadâ zijn nagelaten moet weggegeven worden, dus dat deze moeten afbetaald worden met zijn bezittingen, dan is het wâjib om dit te volbrengen. Dit is immers een gebod in de islam. Als hij de fitya voor (qadâ) gebeden niet opgenomen heeft in zijn testament, dan is het niet wâjib, maar jā'iz (toegestaan) om deze fitya af te betalen/weg te geven. Zelfs indien deze laatste twee niet aanvaard zijn (door Allâhu ta'âlâ), dan zal men tenminste de thawâb voor sadaqa verkrijgen en zal het bijdragen tot de vergeving van zijn zonden. Imâm Muhammad heeft dit verklaard. In **(Majma-ul-anhur)** wordt gezegd: (Indien een persoon zijn gebeden niet verricht heeft door misleiding van zijn nafs (ego) en shaytân (Duivel), en naar het einde van zijn leven toe, hiervoor spijt heeft [en de vijfdaagelijkse gebeden en zijn qadâ gebeden begint uit te voeren], dan is het volgens sommigen geleerden niet toegestaan om in zijn testament te laten opnemen

dat de isqât van de qadâ gebeden die hij niet heeft kunnen verrichten, moet uitgevoerd worden. In **(Mustasfâ)** staat echter geschreven dat dit toegestaan is.)

In **(Jilâ-ul-qulûb)** staat geschreven: (Andermans rechten omvatten: schulden die afbetaald moeten worden; schulden die verkregen zijn door amânah (toevertrouwen), gasb (afpersing), diefstal, geleverde diensten en aankoop/verkoop; fysieke rechten die voortkomen uit handelingen zoals slaan, verwonden en iets gebruiken zonder dat men er recht op heeft; spirituele rechten die het gevolg zijn van handelingen zoals vloeken, bespotten, roddelen en lasteren.)

Indien een derde van de bezittingen van de overleden persoon die een testament heeft opgesteld, voldoende is om isqât mee uit te voeren, dan moet zijn walî fitya geven van deze bezittingen. In **(Fath-ul-qadîr)** staat geschreven dat, indien het niet voldoende is, de erfgenaam meer dan een derde van de bezittingen mag weggeven. Hetzelfde geldt indien de overleden persoon in zijn testament heeft verklaard om de hadj die fard was voor hem, te laten uitvoeren; dan is het niet toegestaan als zijn erfgenaam of iemand anders het geld voor zijn hajj aanbiedt/weggeeft. Als hij het voor zijn dood niet in zijn testament heeft laten opnemen en de erfgenaam met zijn eigen geld isqât uitvoert of op hajj gaat, dan zal de schuld van de overledene afbetaald zijn. Hoewel sommige geleerden zeggen dat het niet toegestaan is deze zaken uit te voeren met het geld van iemand anders dan de erfgenaam, hebben de auteurs van de boeken **(Darr-ul-mukhtar)**, **(Marâqil-falâh)** en **(Jilâ-ul-qulûb)** vermeld dat het toegestaan is.

In plaats van tarwe, mag de isqât voor kaffaraat eveneens berekend en gegeven worden in de vorm van bloem of één sâ' gerst, dadels of rozijnen. [Aangezien deze etenswaren waardevoller zijn dan tarwe, zijn ze meer bruikbaar/voordeliger/nuttiger voor arme personen.] Het is ook toegestaan om in plaats van al deze waren/goederen, goud of zilver weg te geven van dezelfde waarde. [Isqât kan niet uitgevoerd worden met papiergeld.] Het is niet nodig om fitya te geven voor sajda at-tilâwat.

Hoe Wordt Isqât en Dawr Uitgevoerd?

Als het geld dat nodig is voor de fitya, meer dan een derde van de erfenis bedraagt, dan mag de walî niet meer dan een derde ervan besteden zonder de toestemming van de erfgenamen. In het boek **(Qinya)** staat ge-

schreven: Als de overledene die in zijn testament heeft laten opnemen om voor alle gebeden gedurende zijn leven een derde van zijn bezittingen weg te geven, ook schulden heeft, dan is het niet toegestaan om dit testament te volbrengen, zelfs als de schuldeiser hiervoor toestemming geeft. In de islam is het immers verplicht om eerst schulden af te betalen. Het kan niet uitgesteld worden met de instemming van de schuldeiser.

Als een persoon in zijn testament heeft laten opnemen om isqât te laten uitvoeren voor al zijn gebeden en het onbekend is op welke leeftijd hij is gestorven, dan wordt dit testament aanvaardbaar wanneer een derde van zijn erfenis niet voldoende is voor de isqât van zijn gebeden. Als een derde van de erfenis voldoende of zelfs meer dan voldoende is/als er zelfs een deel overblijft voor de uitvoering van de isqât, dan is dit testament niet aanvaardbaar maar bâtil (ongeldig). Immers, wanneer een derde van de bezittingen niet voldoende is voor de isqât, zal het aantal gebeden waarvoor isqât moet uitgevoerd worden met een derde van de bezittingen, bekend zijn zodat het testament voor zijn gebeden sahîh (geldig) wordt. Zijn testament voor zijn resterende gebeden zal als laghw (opheffing, intrekking) beschouwd worden, dus loze/betekenisloze woorden. Als een derde van de bezittingen in overmaat is, is het testament ongeldig aangezien de levensduur en daardoor ook het aantal gebeden onbekend is.

Als de overledene die in zijn testament heeft laten opnemen om isqât te laten uitvoeren voor het gebed, geen enkele bezittingen heeft; als een derde hiervan niet voldoende is voor de isqât; of als hij dit helemaal niet in zijn testament heeft laten opnemen en de walî isqât wil uitvoeren met zijn eigen bezittingen, dan dient hij (**Dawr**) uit te voeren. De walî is echter niet verplicht dawr uit te voeren. Voor de uitvoering van dawr leent de walî gouden muntstukken, een gouden ketting, armband of ring, of geldige zilveren muntstukken, net zo veel als nodig is voor de isqât van een maand of een jaar. Het aantal jaren schuld wordt berekend door 12 jaar af te trekken van de leeftijd indien de overledene een man is, en door 9 jaar af te trekken van de leeftijd indien het een vrouw is. **Voor de zes gebeden op één dag, dient men tien kilogram tarwe weg te geven en voor één zonnejaar drieduizend zeshonderdzesestig (3660) kilogram.** Bijvoorbeeld, als één kilogram tarwe 180 kurus kost, dan bedraagt de isqât voor het totaal aantal gebeden in een jaar zesduizend vijfhonderd achtentachtig of ruwweg zesduizend zeshonderd lira. Stel dat één gouden lira [met een gewicht van zeven gram en twintig centigram] honderdtwintig lira kost,

dan heeft men voor de isqât voor het totaal aantal gebeden in een jaar, vijfenvijftig of voor alle zekerheid zestig goudstukken nodig. De walî van de overledene leent bijvoorbeeld vijf gouden muntstukken en vindt een aantal (bijv. vier) arme personen die geen wereldse verlangens hebben en die hun godsdienst kennen en liefhebben. [Deze personen moeten zodanig arm zijn dat ze vrijgesteld zijn van het weggeven van fitra en ze dus sadaqa/zekat mogen ontvangen. Als ze niet arm zijn, zal de isqât niet aanvaard worden.] De walî van de overledene –dus de persoon die de overledene heeft aangeduid/aangewezen om het testament te volbrengen-, een van de erfgenamen of de persoon aan wie een van hen volmacht heeft gegeven/die als afgevaardigde is aangewezen door een van hen, geeft de vijf gouden muntstukken aan de eerste arme met de intentie voor sadaqa en zegt: (Ik heb deze vijf gouden muntstukken aan jou gegeven ter compensatie voor de isqât as-salat van wijlen.....) Daarna (neemt hij de gouden muntstukken en) zegt de arme persoon: (Ik heb het aangenomen en aanvaard. Ik heb het aan jou geschonken.) en schenkt hij de gouden muntstukken aan de erfgenaam of aan de gevolmachtigde/afgevaardigde van de erfgenaam waarna de erfgenaam het aanneemt. Vervolgens geeft hij de muntstukken weer aan de eerste arme persoon of aan de tweede arme persoon waarop hij ze weer van de arme aanneemt als een geschenk. Op deze wijze zal één dawr (toer, circulatie) vervolledigd worden door (het goud) vier keer aan eenzelfde arme persoon of door het één keer aan elk van de vier arme personen te geven en dit weer in ontvangst te nemen. Met één dawr wordt de isqât uitgevoerd voor de kaffârah van de gebeden ter waarde van twintig gouden muntstukken. Als de overledene een zestigjarige man was, moet men voor het totaal aantal gebeden van 48 jaar, $48 \times 60 = 2880$ gouden muntstukken geven. De dawr moet dus $2880 : 20 = 144$ keer uitgevoerd worden. Als men tien gouden muntstukken heeft, moet er 72 keer dawr uitgevoerd worden; als men twintig gouden muntstukken heeft, 36 keer. Als het aantal arme personen tien bedraagt en het aantal gouden muntstukken eveneens tien, dan moet men voor de isqât voor de kaffaarah van de gebeden gedurende 48 jaar, negenentwintig keer dawr uitvoeren. Want:

Het aantal jaren dat de overledene zijn gebeden niet heeft verricht x het aantal gouden muntstukken voor één jaar = het aantal arme personen x het aantal circulerende gouden muntstukken x het aantal dawrs. Wanneer we dit toepassen op ons voorbeeld hierboven:

$$48 \times 60 = 4 \times 5 \times 144 = 4 \times 10 \times 72 = 4 \times 20 \times 36 = 10 \times 10 \times 29$$

Kortom, om bij de isqât voor het gebed het aantal dawrs te vinden, wordt **het aantal gouden muntstukken voor één jaar vermenigvuldigd met het aantal jaren gebedschulden van de overledene. Daarna, vermenigvuldigt men het aantal circulerende gouden muntstukken met het aantal arme personen. Het eerste product wordt gedeeld door het tweede product.** Het resultaat van de deling geeft het aantal dawrs weer. De waarde van goud en tarwe in papiergeld schommelt rond dezelfde wisselkoers/bij ongeveer eenzelfde koers/percentage?? in de loop van de tijd. De waarde van tarwe en goud is onderhevig aan verandering in eenzelfde verhouding. Met andere woorden, de waarde van goud en de waarde van tarwe stijgen en dalen steeds gelijktijdig. Net zoals de hoeveelheid tarwe voor de isqât van één jaar niet wijzigt, zal het aantal gouden muntstukken voor de isqât van één jaar –de zestig gouden muntstukken die we hierboven hebben berekend- ook min of meer hetzelfde blijven. Om deze reden gebruikt men bij de berekening van isqât voor alle zekerheid de volgende formule:

Vijf gouden muntstukken voor de isqât voor het totaal aantal gebeden in een maand.

Een gouden muntstuk voor de isqât voor de vastendagen in een maand Ramadaan.

Het aantal circulerende gouden muntstukken en het aantal dawrs kan aan de hand hiervan berekend worden.

Wanneer de isqât voor het gebed is volbracht, voert men voor de isqât van de gemiste vastendagen die ingehaald moesten worden, drie keer dawr uit met vijf gouden muntstukken en vier arme personen. De isqât voor de kaffaraah van de vastendagen in een jaar -dus dertig dagen- bedraagt 52,5 kilogram tarwe of 5,25 gram goud hetgeen neerkomt op 0,73 aantal-gouden muntstukken. Zoals we zien is er in de Hanafi madhhab **een gouden muntstuk nodig om de isqât voor kaffaraah van de vastendagen van een jaar uit te voeren** en moet men voor achtenveertig jaar, achtenveertig gouden muntstukken geven. Als men met vijf gouden muntstukken en vier arme personen één keer dawr uitvoert, dan zal men twintig gouden muntstukken gegeven hebben. Na de uitvoering van de isqât voor vastendagen die ingehaald moesten worden, voert men nog enkele dawrs uit, eerst voor zakaat en nadien voor qurban (het slachten van een offerdier tijdens het offerfeest).

Voor de kaffaraah van een eed, zijn er voor elke dag tien arme personen

nodig en voor de kaffârah van een vastendag die zonder een geldig excuus verbroken werd en waarvoor kaffârah nodig is, zijn er voor elke dag zestig arme personen nodig; het is niet toegestaan om op een dag meer dan een halve sâ' tarwe te geven aan één arme persoon. Met andere woorden de kaffârah's van enkele eden kunnen dus niet op dezelfde dag aan tien arme personen gegeven worden. Zodus kunnen de dawrs voor kaffaraah's van een eed en van vastendagen niet op dezelfde dag uitgevoerd worden. Als de overledene in zijn testament heeft laten opnemen dat de isqât voor een eed uitgevoerd moet worden, dan geeft men voor één eed op één dag aan elk van de tien arme personen twee kilogram tarwe of bloem, of ter waarde hiervan bepaalde goederen, goud of zilver. Het is ook mogelijk om deze waren aan één arme persoon te geven op tien achtereenvolgende dagen. Of men geeft papiergeld aan een arme persoon en zegt: (Ik heb je benoemd als mijn gevolmachtigde/tot mijn afgevaardigde. Met dit geld zal je gedurende tien dagen elke dag twee keer -'s morgens en 's avonds- een maaltijd kopen en nuttigen.) Het is niet toegestaan als hij met dit geld andere dingen koopt zoals koffie of kranten in plaats van tien dagen lang een maaltijd te nuttigen. Het beste is om te onderhandelen met een kok in een restaurant en hem het geld te geven voor de kosten van tien dagen, zodat de arme persoon hier komt eten gedurende tien dagen, elke dag twee keer –'s morgens en 's avonds. Hetzelfde geldt voor de kaffârah van een vastendag die verbroken werd na het verrichten van de intentie, en voor de kaffârah van zihâr ; in beide gevallen moet men voor de kaffârah van een dag, aan zestig arme personen op één dag of aan één arme persoon gedurende zestig dagen, een halve sâ' tarwe of een ander bezit/goed/product met dezelfde waarde, schenken of hen elke dag twee keer te eten geven. Het is niet noodzakelijk om de isqât van zakaat uit te voeren indien dit niet in het testament staat. Er is een fatwâ (juridisch oordeel) uitgesproken waarin gezegd wordt dat de erfgenaam uit zichzelf de dawr voor de isqât van zakât mag uitvoeren.

Tijdens het uitvoeren van dawr, moet de wali telkens wanneer hij het goud aan de armen geeft, de intentie verrichten voor de isqât van het gebed of het vasten. Wanneer de arme persoon het terug geeft, zegt hij: (Ik heb dit gegeven als een geschenk.) waarop de wali zegt: (Ik heb het aangenomen.) Als de wali niet in staat is om isqât uit te voeren, dan geeft hij volmacht aan een persoon/wijst hij een persoon aan als afgevaardigde om de isqât van de overledene uit te voeren; de isqâts en de dawr worden dan uitgevoerd door een gevolmachtigde/afgevaardigde.

In het boek (**Wasiyyatnâma**) van Imâm Birgiwî en in de sharh hiervan door Qâdîzâda Ahmad Efendi staat geschreven: Het is noodzakelijk dat de arme personen geen nisaab hoeveelheid in hun bezit hebben. Het is toegestaan als ze behoren tot de familieleden van de overledene. Als de familieleden van de overledene een nisâb hoeveelheid aan bezit hebben, dan is dit wel toegestaan. Wanneer men (wat?) schenkt aan de arme persoon, zegt men: (Ik heb dit aan jou gegeven voor de isqât van ... (x aantal) gebeden van ... (naam persoon).) De arme persoon moet dan (Ik heb het aanvaard.) zeggen en moet weten dat wanneer hij het goud ontvangt, het van hem is. Als hij dit niet weet, moet men het van tevoren aan hem uitleggen. Deze arme persoon schenkt uit vriendelijkheid en uit eigen wil het goud aan een andere arme persoon en zegt: (Ik heb dit aan jou gegeven ter compensatie voor de isqât van het gebed van ... (naam persoon).) Deze tweede arme persoon neemt het in zijn handen en zegt: (Ik heb het aanvaard.) Hij moet weten dat wanneer hij het aanneemt, het zijn eigendom wordt. Als hij het aanneemt als een amânah geschenk, dan zal de dawr niet aanvaard worden. Nadat de tweede arme persoon (Ik heb het aangenomen en aanvaard.) heeft gezegd, geeft hij het aan de derde arme persoon en zegt hij: (Ik heb het op dezelfde wijze aan jou gegeven.) Zo voert men de dawrs uit voor het gebed, vasten, zakât, qurban, sadaqa al-fitr, nadhr (offer) en voor geschonden rechten van mensen en andere schepsels zoals dieren. Fâsid en bâtil aan- en verkopen behoren tot de categorie van 'geschonden rechten van mensen'. Het is niet toegestaan om dawr uit te voeren voor de kaffârah's van een eed of vastendagen.

Wanneer de dawr volledig is uitgevoerd, geeft de arme persoon die het goud als laatst heeft aangenomen, uit vriendelijkheid en uit eigen wil het goud aan de walî. Hierop neemt de walî het goud en zegt hij: (Ik heb het aanvaard.) Als de arme persoon het niet aan hem schenkt, dan mag men het niet onder dwang afnemen want het is zijn eigendom. De walî geeft een hoeveelheid goud, papiergeld of iets van de bezittingen van de overledene aan deze arme personen en schenkt de thawâb van deze sadaqa aan de ziel van de overledene. Een arme persoon die schulden heeft, en een kind die de puberteit nog niet bereikt heeft, dienen niet deel te nemen aan dawr. Het is immers fard voor hem om zijn schuld af te betalen met het goud dat hij in zijn bezit heeft genomen. Het is niet toegestaan voor hem om in plaats van deze fard te volbrengen, het goud aan de volgende arme persoon te geven voor de kaffârah van de overledene. Hoewel de dawr aanvaard zal worden,

zal hijzelf geen enkele thawâb verkrijgen. Hij zal zelfs een zonde begaan.

Als een overledene zonder enige bezittingen in zijn testament heeft laten opnemen dat er dawr moet uitgevoerd worden, dan is het niet wâjib voor de walî om dawr uit te voeren. Het is wâjib voor de persoon die op zijn sterfbed ligt, om in zijn testament te laten opnemen dat zijn bezittingen voor de uitvoering van de isqât voor kaffârah, een derde van zijn erfenis niet overschrijdt. Zo wordt het mogelijk om isqât uit te voeren zonder dat dawr noodzakelijk wordt. Als hij in zijn testament laat opnemen om dawr uit te voeren met minder dan een derde van zijn bezittingen ondanks dat een derde volstaat voor isqât, dan zal hij een zonde begaan. Op de 273^e pagina van het vijfde volume van Ibn 'Âbidîn staat geschreven: (Als een zieke persoon kleine kinderen heeft of arme kinderen die de puberteit hebben bereikt, die nood hebben aan/afhankelijk zijn van zijn erfenis en sâlih (godvruchtig) zijn, dan is het beter voor hem om zijn bezittingen na te laten aan zijn sâlih (godvruchtig) kinderen in plaats van in zijn testament te laten opnemen om het te besteden aan vrijwillige vrome daden en diensten.) In het boek (**Bazzâziyya**) staat -in het gedeelte over geschenken- het volgende geschreven: (Men dient zijn bezittingen te besteden aan goede daden en geen erfenis achter te laten aan zijn fâsiq (zondige) kind. Dit zou immers neerkomen op het aansporen tot zonden. Men dient aan zijn zondige kind ook niet meer geld of bezittingen te geven dan nodig is voor zijn nafaqa.)

Als een persoon een groot aantal schulden heeft van/aan het gebed, vasten, zakât, qurban en eed, dan is het niet toegestaan voor hem om in zijn testament te laten opnemen dat voor deze schulden dawr moet uitgevoerd worden met minder dan een derde van zijn erfenis, en dat met de resterende bezittingen, Qur'ân al-karîm, hatm al-tahlîl en mawlîd moet gereciteerd worden. De persoon die geld geeft om ze te laten reciteren en diegene die hiervoor geld aanneemt, zullen een zonde begaan. Het is toegestaan om geld te geven en aan te nemen voor het onderwijzen van Qur'ân al-karîm. Om te laten lezen is het niet toegestaan.

Het is niet toegestaan voor de erfgenamen of een andere persoon om de qadâ's te verrichten van de gebeden en vastendagen die de overledene moest inhalen. Het is echter wel toegestaan en aangeraden om vrijwillige gebeden te verrichten en te vasten, en de thawâb hiervan te schenken aan de ziel van de overledene.

Het is toegestaan voor de persoon die in het testament is aangestel/aangewezen, om de qadâ uit te voeren van de hadj die de overledene schuldig

was. Met andere woorden, hij zal de overledene verlossen van deze schuld. Hajj is immers een aanbidding die zowel met het lichaam als met bezittingen wordt uitgevoerd. Het is altijd toegestaan een vrijwillige hajj uit te voeren in de naam van iemand anders. Een fard hajj mag enkel en alleen door een gevolmachtigde/afgevaardigde uitgevoerd worden in de naam van iemand anders, enkel en alleen indien deze persoon tot zijn dood niet in staat zal zijn om op hajj te gaan.

In (**Majma'ul-anhur**) en (**Durr-ul-muntaqâ**) wordt gezegd: (De isqât van de overledene moet voor de begraafing uitgevoerd worden/voordat hij begraven wordt.) In (**Quhistâni**) staat geschreven dat het ook na de begraafing toegestaan is.

Wanneer voor de overledene de isqât voor de kaffârah's van het gebed, vasten, zakât en qurban wordt uitgevoerd, dan mag men aan een arme persoon meer geven dan de nisâb hoeveelheid. Het is zelfs toegestaan om al het goud aan één arme persoon te geven.

De persoon die op zijn sterfbed ligt, mag de fidya van zijn gemiste gebeden niet geven. Indien een persoon zo bejaard is dat hij niet meer kan vasten, dan mag hij de fidya geven van de vastendagen die hij niet kon uitvoeren. Een zieke persoon moet in elk geval het gebed uitvoeren, ook al is het door te bewegen met het hoofd. Indien een persoon zo ziek is dat hij het gebed met deze bewegingen (met het hoofd) niet voor langer dan een dag zou kunnen verrichten, dan worden de gebeden die hij niet heeft kunnen uitvoeren, vergeven. Als hij later geneest, dan is het niet nodig om de qadâ van deze gebeden uit te voeren. De vastendagen die hij niet heeft kunnen uitvoeren, moet hij wel inhalen wanneer hij weer genezen is. Als hij niet geneest en sterft, dan worden deze (gemiste) vastendagen vergeven.

Deel 8

DE TWEEËNDERTIG EN VIERENVIJFTIG FARDS

Wanneer een kind die de puberteit bereikt heeft en een ongelovige, de (**Kalima at-tawhîd**) uitspreken, dus (**Lâ ilâha illallah Muhammadun Rasûlullah**), en de betekenis hiervan begrijpen en erin geloven, dan worden ze (**Moslim**). Al de zonden van de ongelovige zullen meteen vergeven worden. Hij moet echter net zoals alle andere moslim, wanneer hij de kans ertoe heeft, de zes geloofsfundamenten, dus de du'â (**Âmantu..**) memoriseren en de betekenis ervan leren. Hij moet erin geloven en zeggen: (Ik geloof dat het geheel van de islam -dus alle geboden en verboden die Muhammad ('alayhissalâm) verkondigd heeft- geopenbaard is door Allâhu ta'âlâ.) Daarna is het fard voor hem om, telkens wanneer hij de kans ertoe heeft, de fard (verplichte) en harâm (verboden) moralen en situaties die hij tegenkomt, te leren. Als hij ontkent, dus niet gelooft dat het fard is om deze zaken te leren, de fards uit te voeren en de harâms te vermijden, dan zal hij zijn imân (geloof) verliezen. Als hij een van de dingen die hij geleerd heeft, niet goed vindt en niet aanvaardt, dan zal hij murtad worden. Een murtad (afvallige) wordt niet als moslim beschouwd, zelfs niet als hij (**Lâ ilâha illallah**) zegt of sommige geboden van de islam uitvoert zoals bidden, vasten, op hadj gaan en goede daden verrichten. Deze goedheden die hij verricht, zullen in het Hiernamaals geen enkel nut hebben. Hij moet tawbah (berouw) verrichten, dus spijt hebben van hetgeen hij ontkend heeft en waar hij niet in geloofde.

Islamitische geleerden hebben uit de fard zaken die elke moslim moet leren, waar hij in moet geloven en die hij moet naleven, 32 en daarnaast 54 fards uitgekozen.

DE TWEEËNDERTIG FARDS

De geloofsfundamenten: Zes (6)

De zuilen van de islam: **Vijf** (5)

De fards van het gebed: Twaalf (12)

De fards van de wudû': Vier (4)

De fards van de ghusl: Drie (3)

De fards van de tayammum: Twee (2)

Er zijn geleerden die zeggen dat er drie fards zijn bij de tayammum. In dat geval zouden we in totaal uitkomen op 33 fards.

De geloofsfundamenten (6)

- 1- Geloven in het bestaan en de Eenheid van Allâhu ta'âlâ.
- 2- Geloven in Zijn engelen.
- 3- Geloven in de Boeken die Allâhu ta'âlâ heeft neergezonden.
- 4- Geloven in de profeten van Allâhu ta'âlâ.
- 5- Geloven in de Laatste Dag.
- 6- Geloven in het lot (qadar), met andere woorden geloven dat khayr en sharr (resp. het goede en het kwade) van Allâhu ta'âlâ komt.

De zuilen van de islam (5)

- 7- De Kalima ash-shahâdah uitspreken.
- 8- De vijf dagelijkse gebeden uitvoeren op hun voorgeschreven tijden.
- 9- De zakât van zijn bezittingen geven.
- 10- In de maand Ramadân elke dag vasten.
- 11- Voor diegene die hiertoe in staat is, éénmaal in zijn leven de hajj uitvoeren.

De fards van het gebed (12)

- A- Er zijn zeven fards buiten het gebed. Deze worden ook “shart's” (voorwaarden) genoemd.
- 12- Tahârah [reiniging] van hadas [toestand waarin men geen geldige wudû' of ghusl heeft].
 - 13- Tahârah van najâsat [zaken die in de islam als onrein worden beschouwd].
 - 14- Satr al-'awrah [bedekking van de plaatsen die 'awrah worden genoemd].
 - 15- Istiqbaal al-qiblah [in de richting van de Kâ'ba gaan staan].
 - 16- Waqt [Voorgeschreven tijd].
 - 17- Niyyah [intentie].

18- Takbîr tahrîma [wordt ook ‘Takbîr al-iftitâh’ genoemd en betekent het opzeggen van ‘Allâhu akbar’ wanneer men begint met het gebed].

- B- In het gebed zijn er vijf fards. Deze worden ook “rukn's” genoemd.
- 19- Qiyâm [het rechtop staan].
 - 20- Qirât [het reciteren].
 - 21- Ruku' [vooroverbuiging].
 - 22- Sajda [prostratie].
 - 23- Qa'da al-akhîra [de laatste zithouding].

De fards van de wudû' (4)

- 24- Het gezicht wassen tijdens het uitvoeren van wudû'.
- 25- De handen en armen wassen tot en met de ellebogen.
- 26- Masah [met de natte hand zacht strijken] uitvoeren op een vierde van het hoofd.
- 27- De voeten samen met de hielen/enkels aan beide zijden wassen.

De fards van de ghusl (3)

- 28- De mond wassen (mazmaza).
- 29- De binnenkant van de neus wassen (istinshaq).
- 30- Elk deel van het lichaam/Het gehele lichaam wassen.

De fards van de tayammum (2)

- 31- De niyyah verrichten om zich te reinigen van janâbat of van wudû'-loosheid.
- 32- Met beide handpalmen wrijven over reïne aarde en masah uitvoeren over het gezicht. Daarna voor de tweede keer, beide handen over het reïne aarde wrijven en masah uitvoeren over beide armen vanaf de elleboog tot de handpalm.

DE VIERENVIJFTIG FARDS

- 1- Geloven in de Eenheid van Allâhu ta'âlâ.
- 2- Eten en drinken van halâl zaken.

- 3- Wudû' verrichten.
- 4- De vijf dagelijkse gebeden uitvoeren.
- 5- Ghusl uitvoeren om zich te reinigen van janâbat.
- 6- Geloven dat rizq (levensvoorzieningen) van Allâhu ta'âlâ komt.
- 7- Propere/Schone en halâl kleding dragen.
- 8- Vertrouwen stellen in Allâhu ta'âlâ (tawakkul).
- 9- Voldoening hebben met wat men heeft.
- 10- Allâhu ta'âlâ dankbaarheid tonen voor Zijn ni'mah (gunsten).
- 11- Tevreden zijn met / Zich neerleggen bij qadâ' en qadar (het lot).
- 12- Geduldig zijn in tijden van tegenspoed.
- 13- Tawbah (berouw) verrichten voor zijn zonden.
- 14- Daden van aanbidding verrichten voor de ridhâ (tevredenheid) van Allâhu ta'âlâ.
- 15- De duivel beschouwen als vijand.
- 16-Zich neerleggen bij de wetgeving /het oordeel van de Qur'ân al-karîm.
- 17- Zichzelf voorbereiden op de dood, met andere woorden trachten te sterven met îmân (geloof) door de fards uit te voeren en de harâms te vermijden.
- 18-De vrienden van Allâhu ta'âlâ beschouwen als vriend, en Zijn vijanden beschouwen als vijand.
- 19- Goedheden verrichten voor zijn ouders.
- 20- Amr bil-ma'rûf (aansporen tot het goede) en nahy 'anil-munkar (het verwerpelijke verbieden).
- 21-Familieleden bezoeken. Of meer specifiek: Mahram en sâlih (godvruchtige) familieleden bezoeken.
- 22-Het vertrouwen dat iemand in ons gesteld heeft, niet verraden/ Geen schade toebrengen aan iets dat aan ons werd toevertrouwd of deze vernielen.
- 23-Steeds Allâhu ta'âlâ vrezen en het verlaten van buitensporigheid en zonden/wellustigheid.
- 24- Allah en Zijn Boodschapper gehoorzamen.
- 25- Zonden vermijden en zich bezighouden met aanbidding.

- 26-Moslim leiders / autoriteiten gehoorzamen.
- 27- Het universum observeren om er lering uit te halen.
- 28- Nadenken over het bestaan van Allâhu ta'âlâ (tafakkur).
- 29- Zijn tong beschermen tegen het uitspreken van harâm en immorele woorden.
- 30- Het hart rein houden.
- 31- Met niemand de spot drijven.
- 32- Niet kijken naar harâm zaken.
- 33- Een gelovige moet in elke toestand zich steeds houden aan zijn woord.
- 34- De oren beschermen tegen het beluisteren van verboden/kwalijke dingen.
- 35- Kennis ('ilm) verwerven.
- 36- Eerlijk zijn in het meten en wegen (bij aan- en verkoop.)
- 37-Steeds vrees hebben en niet zeker zijn van de bestraffing van Allâhu ta'âlâ.
- 38-Zakât geven aan de arme moslims en hen helpen.
- 39-De hoop op de barmhartigheid van Allâhu ta'âlâ niet verliezen.
- 40-De buitensporige verlangens van de nafs (ego) niet volgen.
- 41-(Een hongerige persoon) te eten geven voor de tevredenheid van Allah.
- 42- Werken om voldoende rizq te verkrijgen.
- 43- De zakaat van zijn bezittingen en de 'oeshr van zijn gewassen weggeven.
- 44-Geen seksuele gemeenschap hebben met zijn vrouw tijdens de menstruatie- of kraamperiode.
- 45- Het hart zuiveren van zonden.
- 46- Vermijden om arrogant te zijn.
- 47- Het eigendom van een weeskind dat de puberteit nog niet bereikt heeft, beschermen.
- 48- Zich weghouden van situaties en handelingen die leiden tot lustgevoelens jegens jonge jongens.

49- De vijf dagelijkse gebeden verrichten op hun voorgeschreven tijden en ze niet nalaten tot qadâ.

50- Andermans eigendom niet onterecht of met geweld in beslag nemen en gebruiken zonder dat men er recht op heeft.

51- Geen deelgenoten toekennen aan Allâhu ta'âlâ.

52- Zich weghouden van zinâ (overspel).

53- Geen wijn of andere alcoholische dranken nuttigen.

54- Niet nodeloos zweren. (tenzij er een belangrijke reden is?)

KUFR (ONGELOOF)

Het allerkwalijskste van alle slechtheden is niet geloven in Allâhu ta'âlâ, dus atheïst zijn. Het is kufr (ongeloof) om niet te geloven in iets waarin men moet geloven. Niet geloven in Muhammad ('alayhissalâm) is kufr. (ÎMÂN) betekent met het hart geloven in alles wat Muhammad ('alayhissalâm) ontvangen heeft van Allâhu ta'âlâ en verkondigd aan ons, en dit geloof bevestigen en belijden, uitspreken met de tong. Als er een belemmering is om het openlijk te zeggen, dan is het toegestaan om het niet uit te spreken. Om îmân te hebben moet men de dingen waarvan de islam verklaard heeft dat het tekens zijn van ongelooft, eveneens vermijden te zeggen of te gebruiken. Eén kwestie van de ahkâm al-islâmiyya – dus de geboden en verboden in de islam- misprijzen of spotten met de Qur'ân al-karîm, de engelen of een van de profeten ('alayhimussalawâtu wattaslimât) zijn tekenen van ongelooft. Ontkennen betekent niet geloven en bevestigen nadat men het gehoord heeft. Twijfels hebben wordt ook als ontkennen beschouwd.

Er bestaan drie soorten ongelooft: Jahlî, Juhûdî en hukmî.

I) Het ongelooft van degenen die ongelooft zijn omdat ze het niet hebben gehoord (over een bepaalde kwestie in de islam) en er niet over nadenken, wordt (**Kufr al-jahlie**) (ongelooft ten gevolge van onwetendheid) genoemd. Er bestaan twee soorten 'jahl' (onwetendheid): De eerste soort is eenvoudige onwetendheid. Een persoon met deze onwetendheid, weet van zichzelf dat hij onwetend is. Een verkeerde geloofsopvatting komt bij zulke mensen niet voor (ze hebben geen enkel geloof). Zij zijn net als dieren aangezien kennis en inzicht de mens onderscheiden van een dier. Deze mensen zijn zelfs inferieur aan dieren want ieder dier is sterk ontwikkeld op dat vlak waarvoor hij geschapen werd. De tweede soort 'jahl' is (**Jahl**

al-murakkab). Het betekent een verkeerd en ketters geloof hebben. Het geloof van de oude Griekse filosofen en de geloofsopvattingen van de moslims die behoren tot de tweeënzeventig afgedwaalde bid'ah groepen die niet overeenkomen met hetgeen dat duidelijk verklaard is in de islam, vallen onder deze categorie. Deze soort onwetendheid is erger dan de eerste soort. Het is ziekte waarvan de remedie ongekend is.

II)(Kufr al-juhûdî) wordt ook wel 'kufr al-inâdî' genoemd. Het betekent uit koppigheid en bewust ongelooft zijn. Dit ongelooft komt voort uit arrogantie, de voorliefde voor status en vrees voor bespotting (wanneer ze bekeren tot een nieuwe/andere godsdienst). De Farao en zijn handlangers, en de Byzantijnse heerser Herakleios hadden dit soort ongelooft.

III)De derde soort kufr is (**Kufr al-hukmî**). Als een persoon iets zegt of doet dat in de islam beschouwd wordt als een teken van ongelooft, dan zal hij ongelooft worden, ook al heeft hij echt geloof in zijn hart en ook al zegt hij dat hij gelooft. **Het is kufr om iets te vereren waarvan de islam ons gebiedt het te beledigen, en om iets te beledigen waarvan de islam ons gebiedt het te vereren.**

1-Het is kufr wanneer men zegt: "Allâhu ta'âlâ kijkt naar ons vanuit de 'Arsh of de hemel."

2-Het is kufr wanneer men zegt: "Allâhu ta'âlâ doet jou onrecht aan net zoals jij mij onrecht aandoet."

3-Het is kufr wanneer men zegt: "Die moslim is in mijn ogen net als een jood."

4-Het is kufr wanneer men liegt en daarop zegt: "Allâhu ta'âlâ weet dat wat ik zeg, waar is."

5-Minachtende opmerkingen maken over de engelen is kufr.

6-Het is kufr om een minachtende uitspraak te doen over de Qur'ân al-karîm, zelfs over één letter, en om niet te geloven in ook maar één letter.

7-Qur'ân al-karîm reciteren vergezeld met muziekinstrumenten is kufr.

8-Het is kufr om niet te geloven in de originele versies van de Tora en de Bijbel en ermee te spotten. [De originele versies van de Tora en de Bijbel bestaan vandaag de dag niet meer.]

9-De Qur'ân al-karîm reciteren met de letters genaamd 'shâz' en beweren dat dit de originele Qur'ân is, is kufr.

10-Kleinerende uitspraken doen over de profeten is kufr.

11-Niet geloven in een van de vijftienvintig profeten ('alayhimussalawâtu wattaslîmât) waarvan de namen vermeld staan in de Qur'ân al-karîm, is kufr.

12-Wanneer men over een persoon die veel goedheden verricht, zegt dat hij beter is dan een profeet, dan is dit kufr.

13-Het is kufr om te zeggen dat de profeten behoeftig waren. Hun behoeftigheid/Leven in armoede was immers hun eigen keuze.

14-Als iemand beweert dat hij een profeet is, dan zullen hij en de personen die hem geloven, ongelovig worden.

15-Het is kufr om te spotten met de dingen die in het Hiernamaals zullen gebeuren.

16-Niet geloven in de bestraffingen in het graf en in het Hiernamaals [door te beweren dat het niet strookt met het verstand en de wetenschap], is kufr.

17-Het is kufr om niet geloven in het feit dat Allâhu ta'âlâ in het Paradijs zal gezien worden of om te zeggen (Ik wens het Paradijs niet, ik wens Allâhu ta'âlâ.).

18-Uitspraken die een teken zijn van ongelooft in de islam of zeggen dat wetenschappelijke kennis beter is dan islamitische kennis, is kufr.

19-Het is kufr wanneer men zegt: "Het is om het even als ik nu bid of niet."

20-Het is kufr om te zeggen: "Ik zal geen zakât geven." waarom is dit kufr? Misschien wat meer speciëren

21-Het is kufr om te zeggen: "Was rente (ribâ) maar halâl."

22-Het is kufr om te zeggen: "Was dh/dzulm (gewelddadigheid, onrechtvaardigheid) maar halâl."

23-Indien een persoon bezittingen, die hij via harâm wegen verkregen heeft, aan een arme geeft en hiervoor beloning verwacht, of indien de arme gunstige smeebeden verricht voor deze persoon ondanks dat hij weet dat het geld dat/de bezittingen die hij gekregen heeft, harâm is, dan is dit kufr.

24-Het is kufr om te zeggen dat de qiyâs van Imâm al-a'zam Abû Hanîfa niet juist/geldig is. Wahhabieten worden om deze reden ongelovig.

25-Het is kufr als men een van de bekende sunna's niet goedvindt.

26-Het is kufr als de persoon die deze hadîth ash-sharîf hoort (**Het ge-**

deelte tussen mijn graf en mijn minbar [Rawda al-mutahhara] is een van de Tuinen van het Paradijs.), het volgende zegt: "Ik zie niets anders dan een minbar, een strooien mat en een graf."

27-Het is kufr om niet te geloven in de islamitische kennis en om de islamitische kennis en de islamitische geleerden te kleineren.

28-De persoon die ongelovig wil worden, zal ongelovig worden op het moment dat hij de intentie hiervoor heeft.

29-Als de persoon die wil dat iemand anders ongelovig wordt, dit wenst omdat hij kufr goedvindt, dan zal hij zelf ongelovig worden.

30-Als een persoon woorden gebruikt die leiden tot kufr -uit eigen wil en wetend dat deze woorden leiden tot kufr-, dan wordt hij ongelovig. Als hij deze woorden gebruikt maar niet wetend dat ze leiden tot kufr, dan nog zal hij volgens de meerderheid van de geleerden ongelovig worden.

31-Het is kufr om een handeling die leidt tot kufr, opzettelijk/bewust uit te voeren. Er zijn veel geleerden die zeggen dat het ook kufr zal zijn wanneer de persoon het niet opzettelijk/bewust doet.

32-Het is kufr om een zunnar (koord dat priesters rond hun middel dragen) te wikkelen rond zijn middel of iets aan te doen dat een teken is van ongelooft. Hetzelfde geldt indien een handelaar het gebruikt in dâr al-harb (niet-islamitisch gebied). Deze zaken voor de grap gebruiken of om anderen te laten lachen, leidt eveneens toch kufr.

33-Het is kufr om op de feestdagen van de ongelovigen de dingen eigen aan die dag te gebruiken en uit te voeren net zoals hen of om deze dingen te schenken aan een ongelovige.

34-Uitspraken die worden gedaan om te tonen dat men intelligent is, veel kennis heeft en deskundig is op literair vlak, of om de personen rondom hem/om zich heen te verbazen, te laten lachen, blij te maken of om te spotten, kunnen leiden tot (kufr al-hukmî). Dit geldt ook voor woorden die men uitspreekt wanneer men woedend is.

35-Als de persoon die roddelt, zegt: "Ik heb niet geroddeld. Ik heb gewoon gezegd hoe hij daadwerkelijk is.", dan is dit kufr.

36-Als een meisje dat (door haar ouders) gehuwd werd toen ze kind was, nadat ze oordeelkundig is geworden en de puberteit bereikt heeft, de geloofsprincipes en de islam niet kent en wanneer het haar gevraagd wordt, ze het niet kan uitleggen, dan zal ze gescheiden zijn van haar man (de nikâh

zal ongeldig worden) en zal ze murtad (afvallige) worden. Hetzelfde geldt voor een jongetje.

37-Als een persoon een gelovige doodt [zonder dat hij hier recht op heeft] of als iemand tegen de persoon die een gelovige heeft laten/bevolen te doden, zegt dat hij iets goed heeft gedaan, dan zal hij ongelovig worden.

38-Als men over een persoon wiens ter dood veroordeling niet wâjib is, zegt dat hij moet gedood worden, dan is dit kufr.

39-Als men tegen een gewelddadige persoon die iemand onterecht heeft geslagen of gedood, zegt: “Goed gedaan! Hij had het verdiend.”, dan is dit kufr.

40-Als men liegt en zegt: “Allâhu ta’âlâ weet dat ik meer houd van jou dan van mijn kind.”, dan is dit kufr.

41-Als een moslim met een hoge status niest, en iemand in de buurt hierop (**Yarhamukallah**) zegt, dan is het kufr om deze persoon tegen te spreken door te zeggen: “Je mag niet op deze wijze spreken met een hoogwaardige persoon!”

42-Indien men niet bidt, vast of zakaat geeft omdat men niet gelooft dat het een plicht is of omdat men het niet serieus neemt, dan is dit kufr.

43-Het is kufr om de hoop te verliezen op de barmhartigheid van Allâhu ta’âlâ.

44-Bezittingen of geld die op zich niet harâm zijn, maar vervolgens omwille van een bepaalde oorzaak of reden harâm zijn geworden, worden (**Harâm li-ghayrihi**) genoemd. Hiertoe behoren bezittingen die gestolen zijn of verkregen zijn via harâm wegen. Het is geen kufr om zulke bezittingen halâl te noemen. Zaken die op zich harâm zijn zoals kadavers, varkensvlees en wijn, worden (**Harâm li-‘aynihi**) genoemd. Het is kufr wanneer men zegt dat deze halâl zijn.

45-Als men over de zonden, waarvan met zekerheid gekend is dat ze harâm zijn, zegt dat ze halâl zijn, dan is dit kufr.

46-Dingen die geëerbiedigd worden door de islam -zoals het gebedsoproep, moskeeën en fiqh boeken- beledigen, is kufr.

47-Het gebed verrichten terwijl men weet dat men niet in een staat van wudû’ verkeert, is kufr.

48-Het is kufr als men opzettelijk in een andere richting dan de qiblah bidt. De persoon die zegt dat het niet noodzakelijk is om het gebed in de

richting van de qiblah te verrichten, wordt ongelovig.

49-Het is geen kufr als men tegen een moslim, ‘ongelovige’ zegt om hem zwart te maken. Als men dit zegt omdat men wil dat de persoon ongelovig wordt, dan is het kufr.

50-Als men zonden begaat zonder dat men er waarde aan hecht of het al dan niet een zonde is, dan is dit kufr.

51-Het is kufr als men niet gelooft dat het noodzakelijk is aanbidningen te verrichten en zonden te vermijden.

52-Het is kufr als men gelooft dat de verzamelde belastingen, het eigendom wordt van de heerser (sultan).

53-De religieuze rituelen van de ongelovigen goedvinden en zonder dat er een geldige reden is, een zunnar dragen, tekens van ongelooft gebruiken of hiervan houden/hen liefhebben en respecteren, is kufr.

54-Als een persoon met eigen instemming zweert: “Het ligt bij die persoon –of het ligt niet bij die persoon. Als het niet klopt, moge ik dan ongelovig –of jood- worden.”, dan zal die persoon uit eigen wil in ongelooft gevallen zijn, of het voorwerp nu bij die persoon ligt of niet.

55-Als men over iets dat in elke godsdienst harâm is –zoals overspel, homoseksualiteit, rente en liegen- wenst dat het halâl zou zijn en zegt: “Was het maar halâl, dan kon ik het ook doen.”, dan is dit kufr.

56-Het is kufr om te zeggen: “Ik geloof in de profeten (‘alayhimussalawâtu wataslîmât) maar ik weet niet of Âdam (‘alayhissalâm) een profeet is.”

57-De persoon die niet weet/aanvaardt dat Muhammad (‘alayhissalâm) de Profeet is van het Eind der Tijden (periode voorafgegaan aan de Laatste Dag), zal ongelovig worden.

58-Als een persoon zegt: “Als hetgeen de profeten zeggen, klopt, dan zijn wij gered.”, dan zal hij ongelovig worden. [Hij zal ongelovig worden indien hij deze uitspraak deed vanwege twijfels over de juistheid van de woorden van de profeten.]

59-Als ze tegen een persoon zeggen: “Kom, verricht het gebed.” en die persoon antwoordt: “Nee, ik ga niet bidden.”, dan zal hij ongelovig worden. Als hij echter bedoelde: “Ik ga niet bidden op jouw bevel. Ik zal het gebed verrichten, omdat Allâhu ta’âlâ het beveelt.”, dan zal hij geen ongelovige worden.

60-Als ze tegen een persoon zeggen: “Trim je baard niet korter dan een handvol/vuist.” of “Trim het gedeelte van je baard dat langer is dan een handvol/vuist.” of “Knip je nagels.” ... want dit is de sunnah van Rasûlullah (sallallâhu ta'âlâ 'alayhi wa sallam, en als die persoon antwoordt: “Nee, ik ga het niet knippen.”, dan zal hij ongelovig worden. Dit geldt ook voor de andere sunna's. (Het is geen kufr als men zegt: “Ik zal het niet doen op jouw bevel. Ik zal het doen omdat het een sunnah is van Rasûlullah.” Als hij het zegt met de bedoeling de sunnah te ontkennen, dan is het kufr.)

61-Als een persoon zijn snor trimt en de persoon naast hem zegt: “Dat is nutteloos.”, dan kan het zijn dat de tweede persoon zijn îmân (geloof) verliest. [Het is sunnah om de snor te trimmen. De tweede persoon heeft in dit geval de sunnah geminacht.]

62-Als een persoon tegen iemand die -van top tot teen- zijden kleding aangedaan heeft, zegt: “Moge het gezegend zijn voor jou.”, dan kan het zijn dat de eerste persoon zijn geloof verliest.

63-Als een persoon een makrûh begaat -zoals liggen met de benen gestrekt in de richting van de qiblah, spuwen in de richting van de qiblah of urineren in de richting van de qiblah- en een andere persoon zegt: “Doe deze dingen niet. Het is makrûh.” en de eerste persoon hierop antwoordt: “Waren al mijn zonden maar slechts zoals deze.”, dan kan het zijn dat de eerste persoon zijn geloof verliest omdat hij een makrûh onbelangrijk acht.

64-Als een dienaar een kamer binnenkomt en zijn meester begroet, en de persoon die zich in de aanwezigheid van zijn meester bevindt, zegt: “Zwijg! Is het gepast voor een dienaar om zijn meester te begroeten?”, dan zal de persoon die dit zegt, ongelovig worden. Indien hij dit zegt met de bedoeling hem manieren aan te leren en erop te wijzen dat hij zijn meester met zijn hart moest begroeten, dan is het geen kufr.

65-Het is kufr om te zeggen dat îmân toeneemt en afneemt. Als men echter hiermee de perfectie en yaqîn (zekerheid) van îmân bedoelt, dan is het geen kufr.

66-Het is kufr om te zeggen: “Er zijn twee qiblah's. De ene is de Kâ'ba, de andere is Quds (Jeruzalem).” Als men zegt dat er vandaag de dag twee qiblah's zijn, dan is dit kufr. Als men echter bedoelt dat eerst de Bayt al-muqaddas de qiblah was en daarna de Kâ'ba, dan is het geen kufr.

67-Als een persoon zonder een geldige reden vijandigheid koestert tegenover een islamitische geleerde of hem vervloekt, dan kan het zijn dat

deze persoon zijn geloof verliest/vreest men voor zijn kufr/vreest men dat hij in kufr valt.

68-Als een persoon zegt: “Niet praten tijdens het eten is een goede gewoonte van de majûsi's (magiërs, vuuraanbidders).” of “Het is een goede gewoonte van de majûsi's om niet te slapen met hun vrouw wanneer zij in haar menstruatie- of kraamperiode zit.”, dan zal hij ongelovig worden, werd er gezegd.

69-Als ze aan een persoon vragen of hij gelovig is of niet, en hij (ins-hâ'allah) zegt, dan is het kufr als hij hiervoor geen gepaste ta'wil (interpretatie) kan geven.

70-Als men tegen een persoon die zijn kind verloren heeft, zegt: “Allâhu ta'âlâ had jouw zoon nodig.”, dan zal de persoon die dit zegt, ongelovig worden.

71-Als ze aan een vrouw die een zwart koord rond haar middel gewikkeld heeft, vragen: “Wat is dit?” en zij antwoordt: “Het is een zunnar.”, dan zal ze ongelovig worden.

72-Als een persoon voor het eten van iets harâm (Bismillah) zegt, dan zal hij ongelovig worden. Dit geldt voor harâm zaken die behoren tot de categorie (Harâm li-'aynihî) zoals kadaver en wijn. Voor harâm li-ghayrihî zaken die op zich niet harâm zijn, geldt deze regel niet. Het is bijvoorbeeld geen kufr wanneer een persoon de Basmala reciteert voor het eten van voedsel dat verkregen is door middel van afpersing. De afpersing zelf is immers harâm en niet het voedsel.

73-Tevreden zijn met andermans ongeloof, is kufr. Geleerden zijn niet overeengekomen over het feit of de persoon ongelovig wordt wanneer hij iemand vervloekt met de woorden: “Moge Allâhu ta'âlâ jouw ziel nemen terwijl je in een staat van ongeloof verkeert.” Als een persoon tevreden is met het ongeloof van iemand anders, dan is dit kufr maar als het omwille van de gewelddadigheid en zondigheid van die persoon is -zodat zijn straf voortdurend en hevig zal zijn-, dan is het geen kufr.

74-Als een persoon zegt: “Allâhu ta'âlâ weet dat ik het niet heb gedaan.” terwijl hij weet dat hij het wel gedaan heeft, dan zal hij ongelovig worden. Hij zal onwetendheid toegeschreven hebben aan Allâhu ta'âlâ.

75-Als een persoon zonder getuigen trouwt met een vrouw, en de man en de vrouw zeggen: “Allâhu ta'âlâ en de Profeet zijn onze getuigen.”, dan zullen ze beiden ongelovig worden. Immers, onze Profeet (sallallâhu

ta'âlâ 'alayhi wa sallam) wist de ghayb (het ongekende) niet toen hij levend was. Het is kufr als men zegt dat hij kennis had van de ghayb. [Enkel Allâhu ta'âlâ en degenen aan wie Hij het heeft meegedeeld/onthult, weten de ghayb.]

76-Als een persoon zegt: "Ik weet waar gestolen of verloren spullen liggen.", dan zullen zowel degene die dit zegt als degene die erin gelooft, ongelovig worden. Als hij zegt dat de jinns hem dit vertellen, dan nog zal hij ongelovig worden. Zelfs de profeten en jinns weten de ghayb niet. [Enkel Allâhu ta'âlâ en degenen aan wie Hij het heeft meegedeeld/onthult, weten de ghayb.]

77-Als een persoon wilt zweren bij Allâhu ta'âlâ, en iemand anders zegt: "Ik wil niet dat je zweert bij Allâhu ta'âlâ. Ik wens dat je zweert bij talaq (scheiden van zijn echtgenote) en je eer.", dan zal de persoon die dit zegt, ongelovig worden.

78-Als een persoon tegen iemand die hij niet graag mag, zegt: "Jouw gezicht lijkt in mijn ogen op het gezicht van de Doodsengel.", dan zal hij ongelovig worden. De Doodsengel [Azrâ'il ('alayhissalâm)] is immers een verheven engel.

79-Als een persoon zegt: "Het is aangenaam om niet te bidden.", dan zal hij ongelovig worden. Als men tegen een persoon zegt: "Kom, verricht het gebed." en hij antwoordt: "Het gebed verrichten is moeilijk voor mij.", dan zal hij ongelovig worden.

80-Als iemand zegt: "Allâhu ta'âlâ is mijn getuige in de hemel.", dan zal hij ongelovig worden. Hij heeft immers een plaats toegeschreven aan Allâhu ta'âlâ. Allâhu ta'âlâ is vrij van plaats.

81-Als iemand (Allah de vader) zegt, dan zal hij ongelovig worden.

82-Als een persoon zegt: "Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) likte zijn gezegende vingers af nadat hij gegeten had." en een andere persoon hierop zegt: "Dat is onfatsoenlijk.", dan zal deze tweede persoon ongelovig worden.

83-Als een persoon zegt dat onze Profeet ('alayhissalâtu wassalâm) een zwarte was, dan zal hij ongelovig worden. [Het is een wijdverspreide gewoonte om zwarte honden te roepen met de naam (Arabier, Arabier) en om kakkerlakken, 'zwarte Fatma' te noemen. Men moet dit vermijden.]

84-Als een persoon zegt: "Rizq komt van Allâhu ta'âlâ. Het is echter ook noodzakelijk dat de dienaar werk verricht.", dan is dit shirk (polytheïs-

me). Want de handelingen van dienaren worden eveneens geschapen door Allâhu ta'âlâ.

85-Als een persoon zegt: "Het is beter een christen te zijn dan een jood. Het is beter een Amerikaanse ongelovige te zijn dan een communist.", dan zal hij ongelovig worden. Men moet zeggen: "Joden zijn slechter dan christenen en communisten zijn slechter dan christenen."

86-Als een persoon zegt: "Het is beter om ongelovig te zijn dan (vertrouwen) te verraden.", dan zal hij ongelovig worden.

87-Als een persoon zegt: "Wat heb ik te zoeken in een bijeenkomst over islamitische kennis?" of "Wie is er in staat de dingen te doen die geleerden verkondigen?", als hij een fatwâ op de grond gooit of zegt: "Wat heb je aan de uitspraken van de geestelijken?", dan zal hij ongelovig worden.

88-Als een persoon iets zegt dat leidt tot kufr en een andere persoon hierom lacht, dan zullen ze beiden ongelovig worden. Als hij lacht zonder dat hij het wilt/omwille van een geldig excuus, dan is het geen kufr.

89-Als een persoon zegt: "De zielen van de grote geestelijken zijn altijd aanwezig. Ze zijn op de hoogte.", dan zal hij ongelovig worden. Als hij zegt: "Ze zullen aanwezig zijn.", dan is het geen kufr. [De zielen van de heiligen kunnen niet 'hâzir en nâzir' (aanwezig en ziend) zijn zoals Allâhu ta'âlâ. Ze zullen aanwezig zijn op de plaats waar ze vernoemd worden. Voordat hun naam werd vernoemd, waren ze er niet aanwezig.]

90-De persoon die zegt: "Ik ken de islam niet." of "Ik wil de islam niet.", zal ongelovig worden.

91-Als een persoon zegt: "Indien Âdam ('alayhissalâm) niet van de tarwe gegeten had, dan zouden we niet zondig geweest zijn.", dan zal hij ongelovig worden. Als men echter zegt: "Dan zouden we niet hier, op aarde zijn.", dan is het twijfelachtig of deze persoon ongelovig zal worden of niet.

92-Als een persoon zegt: "Âdam ('alayhissalâm) was een stofwever." en een ander persoon hierop zegt: "Dan zijn we blijkbaar allemaal zonen van een stof/baaiwever.", dan zal de tweede persoon ongelovig worden.

93-Als een persoon tegen iemand die een kleine zonde begaat, zegt: "Toon hiervoor berouw." en die persoon antwoordt: "Wat heb ik gedaan dat ik berouw moet tonen?", dan zal hij ongelovig worden.

94-Als een persoon tegen iemand zegt: "Kom, laten we naar een isla-

mitische geleerde gaan.” of “Laten we lezen en leren uit een fiqh of ‘ilm al-hâl boek.” en die tweede persoon antwoordt: “Wat moet ik doen met islamitische kennis?”, dan zal hij ongelovig worden. Dit komt immers neer op het minachten van kennis.

95-De persoon die tafsîr (exegese) en fiqh (jurisprudentie) boeken beledigt en niet goedvindt, zal ongelovig worden.

96-Als er aan persoon wordt gevraagd tot wie zijn nakomelingen hij behoort (Âdam (‘alayhissalâm)), tot welke natie hij behoort (die van Ibrâhîm (‘alayhissalâm)), welke madhhab imâm hij volgt in i’tiqâd (Abû Mansûr Mâturîdî of Abûl Hasan ‘Alî Ash’arî) en welke madhhab imâm hij volgt in ‘amal (daden) (Imâm al-a’zam Abû Hanîfa, Imâm Mâlik ibn Anas, Imâm Muhammad bin Idrîs Shâfi’î of Imâm Ahmad ibn Hanbal (rahmatullâhu ta’âlâ ‘alayhim ajma’in), en als hij geen antwoord kan geven op deze vragen, dan zal hij ongelovig worden.

97-Als een persoon over iets dat absoluut harâm is, zegt dat het halâl is, dan zal hij ongelovig worden. [Het is gevaarlijk om te zeggen dat tabak (roken) harâm is.]

98-Als men van iets dat harâm is in alle godsdiensten en waarvan het niet redelijk zou zijn wanneer het toegestaan is, wenst dat het halâl is, dan is dit kufr. Dit geldt bijvoorbeeld voor overspel, homoseksualiteit, eten nadat men al vol zit en rente aannemen en geven. Het is geen kufr om te wensen dat wijn halâl zou zijn aangezien het niet harâm was in elke godsdienst.

99-Het is kufr om (delen uit) de Qur’ân al-karîm te noemen in nutteloze gesprekken en tijdens het maken van grappen.

100-Als een persoon tegen iemand die Yahyâ heet, zegt: “**Yâ Yahyâ! Huz-il-kitâba.**” **Khudhil kitâba ?? vragen aan hoca**), dan zal hij ongelovig worden. Hij zal gespot hebben met de Qur’ân al-karîm. Hetzelfde geldt wanneer men Qur’ân al-karîm reciteert vergezeld met muziekinstrumenten, waar er gespeeld of gezongen wordt.

101-Het is erg gevaarlijk om te zeggen: “Ik ben nu hier Bismillâhi.” Als men iets in overvloed ziet en (**Mâkhalakallah**) zegt zonder te weten wat het betekent, dan zal hij ongelovig worden.

102- Het is erg gevaarlijk om te zeggen: “Ik zal je nu niet vervloeken. Ze zeggen dat vloeken een zonde is/dat zonde vloeken betekent.”

103- Het is erg gevaarlijk om te zeggen: “Je bent zo naakt als de kalf (aartsengel) Jabrâ’il.” Dit is immers spotten met de engelen.

104-Men moet bevreesd zijn om zijn geloof te verliezen wanneer men zweert bij Allâhu ta’âlâ en woorden gebruikt zoals ‘op het hoofd van mijn zoon’ of ‘op mijn eigen hoofd’. Bijvoorbeeld, wanneer men zegt: “Wallahî, op het hoofd van mijn zoon.”, dan is het mogelijk dat men zijn geloof verliest.

105-Het is kufr om de Qur’ân al-karîm te reciteren of mawlîds en anasheed (religieuze zang zonder muziekinstrumenten) op te zeggen vergezeld met muziekinstrumenten of wanneer men muziekinstrumenten bespeelt.

106-Het is harâm om de Qur’ân al-karîm, mawlieds, anasheed of salawât ash-sharîfa’s met eerbied op te lezen/te reciteren tijdens bijeenkomsten waar zonden worden begaan. Het is kufr om ze te reciteren voor de plezier en voor vermaak.

107-Als een persoon niet luistert naar de adhân die opgelezen wordt volgens de sunnah en hier geen waarde aan hecht, dan zal hij onmiddellijk ongelovig worden.

108-De persoon die de Qur’ân al-karîm interpreteert volgens zijn eigen verstand/opvatting/mening, zal ongelovig worden.

109-Als een persoon niet gelooft overeenkomstig de geloofsprincipes die duidelijk vermeld staan in de Qur’ân al-karîm en de hadîth ash-sharîfs, en in de geloofsprincipes die de moedjtahid imâms unaniem hebben verkondigd en die algemeen bekend zijn tussen de moslims, dan zal hij ongelovig worden. Dit soort kufr wordt (**Ihâd**) genoemd en de persoon die op deze wijze gelooft, wordt (**Mulhid**) genoemd.

110-De persoon die een ongelovige eerbiedend begroet, zal ongelovig worden.

111-Het is kufr om eerbiedende woorden te gebruiken tegen/voor een ongelovige zoals ‘mijn meester’.

112-De persoon die tevreden is met het ongeloof van iemand anders, zal zelf ook ongelovig worden.

113-Cassetten of platen waarop Qur’ân al-karîm is opgeslagen, zijn waardevol net als een mushâf ash-sharîf (boek waarin de Qur’ân al-karîm geschreven staat). Het is eveneens kufr om hier geen eerbied voor te tonen.

114-Het is kufr om waarzeggers die contact hebben met jinns, mensen die een horoscoop gebruiken en antwoord geven op alles wat aan hen wordt gevraagd en magiërs te bezoeken en te geloven in hun uitspraken en

handelingen, zelfs wanneer sommige dingen daadwerkelijk uitkomen; dit is immers geloven dat iemand anders buiten Allâhu ta'âlâ, alles weet en alles kan doen wat hij maar wil. [Het is geen kufr als men niet gelooft in wetenschappelijke kennis.]

115-Het is kufr om een sunnah na te laten omdat men het minacht en er geen belang aan hecht.

116-Het is kufr om een zoennar te dragen; afgodsbeelden -dus kruisen en beelden- en hun afbeeldingen te aanbidden en te eerbiedigen; een religieus boek waarin de wetgevingen van de islam beschreven staan, te beledigen; te spotten met een islamitische geleerde; iets dat leidt tot kufr, te zeggen of te schrijven; iets waarvan we bevolen werden om het te vereren, te beledigen en iets waarvan we bevolen werden om het te beledigen, te vereren.

117-Als een persoon zegt: "Een magiër kan met magie zeker alles doen wat hij maar wenst. Zijn magie zal absoluut effect hebben.", dan zullen zowel de persoon die dit zegt, als de persoon die hierin gelooft, ongelovig worden.

118-Als iemand tegen een moslim (Kâfir) zegt en de moslim hierop antwoordt: "Ja, meneer." of een antwoord geeft waaruit blijkt dat hij het aanvaardt, dan zal hij ook ongelovig worden.

119-Het is kufr om met bezittingen waarvan met zekerheid bekend is dat het harâm is, een moskee te laten bouwen, aalmoezen te geven, andere liefdadigheden te verrichten en hiervoor beloning te verwachten. Burada sadece sevap beklemek mi kufr oluyor, yoksa haram maldan cami yaptirmak gibi seyler de mi?

120-Als een persoon aalmoezen geeft van de bezittingen die hij heeft en die met zekerheid harâm zijn, en hiervoor beloning verwacht, en de arme die het aanneemt, zegt: "Moge Allâhu ta'âlâ tevreden zijn." terwijl hij weet dat het harâm bezittingen zijn, en de aalmoesgever of een andere persoon hierop (Âmîn) zegt, dan zullen ze allen ongelovig worden.

121-Als een persoon zegt dat het halâl is om te trouwen met een vrouw met wie het harâm is te trouwen, dan zal hij ongelovig worden.

122-Het is kufr om in tavernes/kroegen of op bijeenkomsten waar er wordt gespeeld of gezondigd, via radio en luidsprekers, de Qur'ân al-karîm en mawlid te beluisteren om zich te vermaken.

123-Het is kufr om de Qur'ân al-karîm te reciteren vergezeld met mu-

ziekinstrumenten.

124-Het is ook kufr om geen eerbied te tonen voor de Qur'ân al-karîm die men hoort die gereciteerd/gehooft wordt via de radio of luidspreker, ondanks het geluid dat gehooft wordt niet hetzelfde is als de Qur'ân al-karîm maar klanken geproduceerd door magnetische vibraties die lijken op de Qur'ân al-karîm. Ingilizce kitaba göre tercüme ettim

125-Het is kufr om het woord 'Schepper/Creator' te gebruiken voor iets of iemand anders buiten Allâhu ta'âlâ, ongeacht wat de persoon hiermee ook bedoelde.

126-Wanneer men iemand met de naam "Abdulqâdir" opzettelijk 'Abdulkoydur' noemt, dan is dit kufr. Hetzelfde geldt wanneer men 'Abduluzayz' zegt in plaats van 'Abdul'azîz', 'Memo' in plaats van 'Muhammad', 'Hasso' in plaats van 'Hasan' en 'Ibo' in plaats van 'Ibrâhîm'. Sommige verkopers laten deze gezegende namen schrijven op schoenen of slippers. Men vreest dat degenen die dit laten doen en die ze kopen en er bijgevolg op stappen, hun geloof zullen verliezen.

127-Als men het gebed verricht terwijl men weet dat men niet in een staat van wudû' verkeert, dan is dit kufr. Een sunnah handeling niet goedvinden of geen belang hechten aan de soenna's is kufr.

128-Het is kufr om te zeggen: "We vernielen de graven van awliyâ' (heiligen) omdat we vrezen dat onwetenden hen gaan aanzien als schep- per."

129-De persoon die ervoor zorgt dat iemand anders -vooral zijn eigen kind- ongelovig wordt, zal ongelovig worden.

130-Het is kufr om te zeggen dat overspel en homoseksualiteit toegestaan is.

131-Het is kufr om geen belang te hechten aan een harâm die overgeleverd werd via Nass [âyats en hadîths] of via 'ijmâ'.

132-Grote zonden blijven plegen en blijven aandringen/ze met volharding blijven om ze te plegen, leidt tot kufr. Het is kufr om geen belang te hechten aan het gebed.

133-Een stuk papier, een kleed/doek of een gebedskleed waarop een tekst met Arabische letters of zelfs maar één Arabische letter staat, op de grond plaatsen [of gebruiken met de bedoeling het te beledigen], is kufr.

134-Zeggen dat Abû Bakr as-Siddîq en 'Umar al-Fârûq (radi'allâhu

ta'âlâ 'anhum) niet het recht hadden om kalief te worden, is kufr.

135-Het is kufr om iets te verwachten van een overleden persoon – gescheiden van Allâhu ta'âlâ- als men gelooft dat de overleden persoon iets kan scheppen. [Allâhu ta'âlâ is de Enige die kan scheppen.]

136-Het is erg lelijk en overigens kufr om de woorden (Grootvader die dingen onmiddellijk schenkt.) te gebruiken voor een heilige.

137-Het is fard om een overleden persoon te begraven in de grond. Als een persoon deze dienst niet wil uitvoeren omdat hij er geen belang aan hecht, of kennis en wetenschap als voorwendsel gebruikt en zegt: "Overleden personen begraven is achtergesteldheid. Het is beter om de doden te verbranden net zoals de boeddhistische/Boeddha, brahmaanse en communistische ongelovigen.", dan zal hij zijn geloof verliezen en murtad worden.

138-Het is kufr om een van de wali's (geliefde dienaren, heiligen) van Allâhu ta'âlâ te ontkennen met de tong of het hart, ongeacht of die levend is of overleden.

139-Het is kufr om zich vijandig op te stellen tegenover awliyâ' en personen/islamitische geleerden die handelen volgens hun kennis.

140-Het is kufr om te zeggen dat awliyâ' de eigenschap 'ismah (zondeeloosheid) bezitten. [Enkel profeten beschikken over deze eigenschap.]

141-Men vreest dat iemand die geen aandeel heeft van de kennis van bâtin [verborgen kennis over het hart en de ziel dat als gunst door Allâhu ta'âlâ in het hart wordt ingegeven] zal sterven als een ongelovige. De laagste graad van het hebben van een aandeel van deze kennis, is het geloven in het bestaan hiervan.

142-Het is kufr om de Qur'ân al-karîm te reciteren op een manier die geen enkele islamitische geleerden ervoor heeft gedaan, zelfs als de betekenis en de woorden hierdoor niet veranderen.

143-Het is kufr om iets te gebruiken dat eigen is aan de aanbiddingen van priesters.

144-Het is kufr om te geloven dat een gebeurtenis uit zichzelf heeft plaatsgevonden en om te zeggen dat dieren ontwikkeld zijn vanuit eencelligen, vervolgens tot andere hogere organismen, dat ze in elkaar zijn overgegaan en uiteindelijk in mensen veranderd zijn.

145-De persoon die het gebed opzettelijk niet uitvoert, er niet aan denkt om het in te halen en niet vreest dat hij hiervoor gestraft zal worden in het

Hiernamaals, is een ongelovige volgens de Hanafî madhhab.

146-Het is kufr om de aanbiddingen van ongelovigen, uit te voeren als aanbidding –zoals het bespelen van orgels en klokken in kerken, invoeren/ook bespelen in de moskeeën- of om de dingen die in de islam als tekens van ongelof worden beschouwd, zonder een geldig excuus of enige dwang, te gebruiken.

147-De persoon die de Sahâba al-kirâm vervloekt, wordt een 'mulhid' genoemd. Een mulhid is een ongelovige.

148-Het is kufr om foto's van ongelovigen te vereren door het ergens hoog op te hangen.

149-Hetgeen wordt afgebeeld op een foto of een beeld (of de persoon die deze heeft gemaakt), kruisen, sterren, de zon, koeien of wat dan ook, vereren door te geloven dat ze beschikken over Goddelijke Attributen zoals scheppen of doen wat hij wenst of de zieken genezen, is kufr.

150-De persoon die hadrat 'Â'isha belastert [haar een overspelige vrouw noemt] en niet gelooft dat haar vader behoort tot de Sahâba al-kirâm, zal ongelovig worden.

151-Het is ontgenspreekbaar geweten/wezenlijk bekend dat 'Îsâ (Jesus) ('alayhissalâm) zal neerdalen uit de hemel. De persoon die hier niet in gelooft, zal ongelovig worden.

152-Het is kufr om iemand waarvan in de Qur'ân al-karîm en hadîth ash-sharîfs vermeld wordt dat hij/zij naar het Paradijs zal gaan, ongelovig te noemen.

153-Het is een grote wandaad om de ayaat al-karîma's die zich buiten de wetenschap en wetenschappelijke waarnemingen/ervaringen bevinden en die niets te maken hebben met de wetenschap, betekenissen te geven zodanig dat ze wetenschappelijk te verklaren zijn en om zo de tafsîrs (verklaringen, exegeses) van de Salaf as-Sâlihîn (vrome voorgangers, de eerste drie moslimgeneraties: de Sahâba, de Tâbi'în, de Taba at-tâbi'în) te veranderen. Personen die zulke tafsiers en vertalingen maken, zullen ongelovig worden.

154-Als een meisje dat men als moslim kent/beschouwd, geen kennis heeft over de islam wanneer ze oordeelkundig is geworden en de puberteit heeft bereikt, dan zal ze een ongelovige worden zonder een godsdienst. Hetzelfde geldt voor een jongetje.

155-Het is harâm en een zonde voor een moslim vrouw om naar buiten te gaan zonder een bedekt hoofd, bedekte armen en benen en om zich zo te tonen aan mannen. Als ze hier geen belang aan hecht en het onbelangrijk vindt, dan zal ze haar î mân (geloof) verliezen en ongelovig worden.

156-De fards en harâms die onze Profeet verkondigd heeft, zijn net zo waardevol als de fards en harâms die duidelijk vermeld worden in de Qur'ân al-karîm. De persoon die hier eveneens niet in gelooft en ze niet aanvaardt, zal uit de islam treden en ongelovig worden.

157-Wanneer men het woordje ('adzîm) in de tasbîh die tijdens de ruku' gereciteerd wordt, uitspreekt met de Arabische letter (DZI/Dhaal), dan betekent het (Mijn Heer is Groot.). Als men echter ('azîm) zegt met de Arabische letter (Ze/Zaay), dan betekent het (Mijn Heer is mijn vijand.) en zal het gebed verbroken worden. Aangezien het de betekenis verandert, zal het bovendien leiden tot kufr.

158-Als een persoon (Wat heb je mooi gereciteerd!) zegt tegen een haafiz die de Qur'ân al-karîm melodieus (taghamnî) heeft gereciteerd, dan zal hij zijn geloof verliezen en ongelovig worden. Immers, de persoon die iets goed vindt dat in alle vier madhhabs harâm is, zal ongelovig worden. Als hij hiermee echter bedoelde dat hij zijn stem en zijn manier van recitatie van de Qur'ân al-karîm mooi vond, dan zal hij geen ongelovige worden.

159-De persoon die het bestaan van engelen en jinns ontkent, zal ongelovig worden.

160-De woorden in de verzen van de Qur'ân al-karîm dienen hun open en bekende betekenissen te krijgen. Zij die deze betekenissen veranderen en de bâtinie's (Ismâ'îli's) volgen, zullen ongelovig worden.

161-Als een persoon tijdens het uitvoeren van magie, een uitspraak doet of een handeling verricht die leidt tot kufr, dan is dit ongelof.

162-Als een persoon tegen een moslim (O ongelovige) zegt [of (O vrijmetselaar (maçon)), (O communist)] en hij gelooft dat die moslim een ongelovige is, dan zal hij zelf ongelovig worden.

163-Als een persoon die aanbidningen verricht, twijfelt of hij zijn î mân zal verliezen en denkt (Ik heb veel zonden. Mijn daden van aanbidding zullen mij niet redden.), dan wijst dit op een sterke î mân. Als hij echter twijfelt of zijn î mân zal voortduren, dan zal hij ongelovig worden.

164-Wanneer men zegt: "Er zijn x aantal profeten.", dan kan het zijn dat men iemand die geen profeet is, beschouwt als profeet, of iemand die

een profeet is, juist niet aanvaardt als profeet. Dit is kufr want wanneer men één profeet niet aanvaardt, dan betekent dit dat men geen enkel van de profeten aanvaardt.

Als een moslim – man of vrouw- iets doet of zegt waarvan de geleerden unaniem hebben vermeld dat het leidt tot kufr, doet of zegt wetend dat het leidt tot kufr, en als hij dit opzettelijk [zonder bedreigd te worden, uit eigen wil]–gemeend of voor de grap- dan zal hij zijn geloof verliezen, ongeacht of hij aan de betekenis denkt of niet. Hij zal (**Murtad**) worden. Dit soort kufr wordt (**Kufr al-inâdî**) genoemd. Wanneer een persoon murtad wordt door kufr al-inâdî, dan zullen de thawâbs (beloningen) van zijn voorgaande daden van aanbidding ongedaan gemaakt worden. Als hij berouw toont, zullen deze thawâbs niet terug verkregen worden. Indien de persoon rijk is, dient hij opnieuw de hajj uit te voeren. Hij dient zijn gebeden, vastendagen en zakât's die hij uitgevoerd heeft toen hij murtad was, niet opnieuw uitvoeren. De daden van aanbidding die hij voor zijn ridda (afvalligheid) niet verricht heeft, moet hij wel inhalen. **Om berouw te tonen is het niet voldoende om enkel de Kalimat ash-shahâdah op te zeggen. Het is noodzakelijk om berouw te tonen voor datgene dat geleid heeft tot kufr.** [Hij moet de islam betreden langs dezelfde poort waarlangs hij de islam heeft verlaten.] Als hij iets zegt of doet zonder te weten dat het leidt tot kufr of opzettelijk een uitspraak doet waarvan er verdeeldheid is onder de geleerden of het leidt tot kufr, dan is het twijfelachtig of hij zijn geloof zal verliezen en of zijn nikâh ongeldig zal worden. Het is aangeraden om voor alle zekerheid zijn î mân en nikâh te versen [tadjîd al-î mân en nikâh]. Wanneer men een uitspraak doet zonder dat men weet dat het leidt tot kufr, dan wordt dit (**Kufr al-jahî**) genoemd. Geen kennis hebben over deze zaken, is geen geldig excuus en bovendien een grote zonde. Het is immers voor iedere moslim fard om de zaken die hij moet weten, te leren. Als een persoon per ongeluk, per vergissing of op een interpretatieve/ interpreteerbare manier een uitspraak doet dat leidt tot kufr, dan zullen zijn î mân en nikaah niet ongeldig worden. In zo een geval is het echter aangeraden om tawbah en istighfaar te verrichten, dus tadjîd al-î mân.

Net zoals een ongelovige, gelovig wordt door een keer de kalima at-tawhîd op te zeggen, zo kan een gelovige ook ongelovig worden door een enkele uitspraak.

Indien het mogelijk is honderd interpretaties af te leiden uit de uitspraak of handeling van een moslim, dus als men honderd dingen eruit kan begri-

ipen, en een daarvan aantoonde dat deze persoon gelovig is en negenennegentig ervan erop wijzen dat hij ongelovig is, dan moet men aannemen dat hij moslim is. Er wordt met andere woorden geen rekening gehouden met de negenennegentig interpretaties die wijzen op ongeloof. Er wordt enkel gekeken naar die een enkele interpretatie die wijst op îmân. Het is belangrijk dat men dit niet verkeerd opvat. Om deze reden moet men letten op twee punten. Ten eerste moet de persoon die deze uitspraak of handeling doet, moslim zijn. Als een Fransman de Qur'ân al-karîm prijst of als een Brit zegt dat Allah Enig is, dan kunnen we niet veronderstellen dat ze moslim zijn. Het tweede belangrijke punt is de vraag of er honderd interpretaties af te leiden zijn uit een uitspraak of een handeling. Want als een persoon honderd uitspraken of honderd handelingen doet en een ervan wijst op îmân en negenennegentig op ongeloof, dan werden we niet bevolen om deze persoon moslim te noemen.

Iedere moslim dient 's morgens en 's avonds deze du'â van îmân te reciteren: **“ALLÂHUMMA INNÎ A'ÛDHU BIKA MIN AN USHRIKA BIKA SHAY-AN WA ANA A'LAMU WA ASTAGHFIRU-KA LI MÂ LÂ A'LAMU INNAKA ANTA 'ALLÂMUL GHUYÛB.”**

Door deze du'â te reciteren toont men eveneens berouw en ververscht men zijn îmân en nikâh:

**“ALLÂHUMA INNÎ URÏDU AN UJADDIDAL ÎMÂNA WAN-
NIKÂHA TAJDÏDAN BI QAWLI LÂ ILÂHA ILLALLAH MUHAM-
MADUN RASÛLULLAH.”**

ZAKEN DIE ERVOOR ZORGEN DAT WE ONS ÎMÂN VOORTDUREND BEHOUDEN EN DUS NIET VERLIEZEN:

1-Geloven in de ghayb (hetgeen dat men niet kan kennen door middel van de zintuigen, berekening of de ervaring).

2-Geloven dat de ghayb enkel gekend is door Allâhu ta'âlâ en degenen aan wie Hij het heeft meegedeeld.

3-Geloven en dus ook aanvaarden dat iets dat harâm verklaard werd, harâm is.

4-Geloven en dus ook aanvaarden dat iets dat halâl verklaard werd, halâl is.

5-Niet zeker zijn van de bestraffing van Allâhu ta'âlâ en steeds Zijn Woede vrezen.

6-De hoop op de Barmhartigheid van Allâhu ta'âlâ niet verliezen.

- Als een persoon ontkent dat hij iets gedaan heeft dat leidt tot afvalligheid, dan wordt dit ook beschouwd als berouw. Als een murtað (afvallige) sterft voordat hij berouw heeft getoond, dan zal hij voor eeuwig gestraft worden in het Hellevuur. Om deze reden moet men erg bevreesd zijn om in kufr (ongeloof) te vallen en moet men WEINIG SPREKEN. In een hadith ash-sharîf wordt gezegd: **(Zeg altijd goede en nuttige dingen. Zo niet, zwijg!)** Men moet zich serieus gedragen en geen grappen maken. Noch moet men dingen doen die volgens het verstand en de menselijkheid ongepast zijn. Men dient veel du'âs te verrichten tot Allâhu ta'âlâ zodat Hij ons/hem beschermt tegen ongeloof.

ZAKEN DIE ERTOE LEIDEN DAT GELOVIGEN HUN BESTAANDE GELOOF IN DE TOEKOMST VERLIEZEN:

1-Behoren tot ahl al-bid'ah dus een verkeerde geloof aanhangen. [De persoon die afwijkt van het geloof die overgeleverd is door de Ahl as-sunnah geleerden, ook al is dit heel weinig, zal oftewel kettters worden ofwel ongelovig.]

2-Een zwakke îmân hebben, dus geloven zonder daden/daden van aanbidding te verrichten.

3-Een van zijn negen ledematen doen afwijken van het rechte pad.

4-Voort/doorgaan met het begaan van grote zonden.

5-Niet meer dankbaar zijn voor het feit dat men begunstigd werd met de islam.

6-Niet vrezen dat men zal sterven als een ongelovige.

7-Onrechtvaardig zijn en onderdrukken.

8-Niet luisteren naar het gebedsoproep dat opgelezen wordt volgens de sunnah.

9-Ongehoorzaam/opstandig zijn tegenover zijn ouders.

10-Veel zweren, ook al zegt men de waarheid.

11-De ta'dîl al-arkân tijdens het gebed nalaten.

12-Veronderstellen dat het gebed onbelangrijk is en er geen belang aan hechten dit zelf te leren en het te leren aan zijn kinderen. Personen die het gebed verrichten, verhinderen hun gebed uit te voeren.

13-Alcoholische dranken nuttigen.

14-Gelovigen leed aandoen.

15-Valselijk beweren dat men een heilige is en zich voordoen alsof men veel religieuze kennis heeft/verkeerde religieuze kennis rondstrooien.

16-Zijn zonden vergeten en ze onbelangrijk beschouwen.

17-Arrogant zijn dus zichzelf prijzen/zelf-liefde/een hoge dunk van zichzelf hebben/eigenliefde.

18-Zich superieur wanen aan anderen wat betreft zijn kennis en daden van aanbiddingen/handelingen.

19-Hypocriet zijn op religieus vlak.

20-Jaloers zijn, afgunst. Zijn moslim broeders benijden, misgunnen.

21-De bevelen die opgelegd zijn door de regering en door zijn ustâd/dh/bevelhebber en die niet in tegenstrijd zijn met de islam, niet uitvoeren.

22-Iemand 'goed' achten vooraleer hem beproefd te hebben.

23-Voortgaan/Vasthoudend doorgaan met het vertellen van leugens.

24-De (kennis van) (Ahl as-sunnah) geleerden mijden.

25-Zijn snor langer later groeien dan voorgeschreven is in de sunnah.

26-Zijde dragen (voor mannen).

27-Blijven/ Vasthoudend doorgaan roddelen.

28-Zijn burens slecht behandelen, ook al zijn het ongelovigen.

29-Vaak woedend worden voor wereldse zaken/zorgen.

30-Rente geven en nemen.

31-Kleding dragen met lange mouwen of broekspijpen / Lange kledij dragen met de bedoeling te pronken.

32-Magie uitvoeren.

33-Zijn mahram familieleden die moslim en sâlih (godvruchtig) zijn, niet (meer) bezoeken.

34-De persoon waarvan Allâhu ta'âlâ houdt, niet liefhebben. Houden van degenen die de islam willen vernietigen. **[AL-HUBB FILLÂH, AL-BUGHD FILLÂH is een voorwaarde van de îmân.]**

35-Meer dan drie dagen lang haat koesteren tegenover zijn moslim broeder.

36-Voortdoen/Doorgaan met het begaan van overspel.

37-Sodomie/homoseksualiteit plegen en hiervoor geen berouw tonen.

38-Het gebedsoproep niet oplezen volgens de sunnah en niet op de voorgeschreven tijden die vermeld staan in de fiqh boeken. Niet met eerbied luisteren naar het gebedsoproep dat wek volgens de sunnah opgelezen wordt.

39-Wanneer men een persoon ziet die munkar (harâm) begaat, hem niet op een zachte manier beletten/verbieden deze harâm te begaan, ook al is hij hiertoe in staat.

40-Ermee instemmen dat zijn vrouw, zijn dochter en de vrouwen waarover hij het recht heeft om hen te waarschuwen/advies te geven, op straat komen met een onbedekt hoofd, onbedekte armen en benen, versierd en met parfum op zich en dat ze afspreken met slechte/vreemde/namahram personen.

ER ZIJN VEEL GROTE ZONDEN: [Dit zijn de tweeënzeventig grote zonden.]

1-Iemand onterecht doden.

2-Overspel begaan.

3-Sodomie plegen/homoseksualiteit.

4-Wijn en alle andere soorten alcoholische dranken nuttigen. [Bier drinken is harâm.]

5-Stelen.

6-Verdovende middelen innemen voor het plezier.

7-Andermans bezit onrechtmatig en/of onder dwang afnemen (usurpatie).

8-Valse getuigenis afleggen.

9-Tijdens de maand Ramadân zonder een geldig excuus voor de ogen van moslims eten.

10-Rente geven en nemen.

11-Vaak zweren.

- 12-Ongehoorzaam en opstandig zijn tegenover zijn ouders.
- 13- Zijn mahram en godvruchtige familieleden niet (meer) bezoeken.
- 14-Tijdens het strijden de veldslag verlaten en weglopen van de vijand.
- 15-Onterecht het eigendom van een weeskind gebruiken.
- 16- Niet eerlijk zijn in het meten en wegen (bij aan- en verkoop.)
- 17-Het gebed verrichten voor of na zijn voorgeschreven tijd.
- 18-Zijn moslim broeder kwetsen. [Dit is een grotere zonde dan het vernielen van de Kâ'ba. **Na ongeloof dat Allâhu ta'âlâ het meest krenkt, is er geen grotere zonde dan het breken van iemands hart.**] **Na ongeloof is hetgeen dat Allahoe ta'aalaa het meest krenkt, daar waarop geen grotere zonde bestaat, het breken van iemands hart. OF: Er is geen grotere zonde dan het breken van iemands hart, het is na koefr hetgeen wat Allahoe ta'aalaa heet meest krenkt.**]
- 19-Iets verzinnen dat Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) niet gezegd heeft en dit toeschrijven aan hem.
- 20-Steekpenningen aannemen.
- 21-Het geven van een waarheidsgetrouwe getuigenis uit de weg gaan.
- 22-De zakât en 'ushr van zijn bezittingen niet geven.
- 23-Wanneer men een persoon die zonden begaat, niet belet deze harâm te begaan terwijl men hiertoe wel in staat is. Terwijl men er toe in staat is, een ander niet beletten/verbieden een haraam te begaan, wanneer men ziet dat die persoon zonden begaat.
- 24-Een dier levend verbranden.
- 25-Vergeten hoe de Qur'ân al-karîm moet gereciteerd worden nadat men het geleerd heeft.
- 26-De hoop op de barmhartigheid van Allâhu ta'âlâ verliezen.
- 27-Mensen verraden ongeacht of ze moslim of ongelovig zijn.
- 28-Varkensvlees eten.
- 29-Een van de Metgezellen van Rasûlullah (ridwânullâhi ta'âlâ 'alayhim ajma'in) niet liefhebben en vervloeken/beledigen.
- 30-Blijven eten nadat men al vol zit.
- 31-Voor vrouwen: wegblijven/ het vermijden/ontwijken van geslachts-gemeenschap met van het bed van hun echtgenoot.

- 32-Voor vrouwen: op bezoek/naar buiten gaan zonder de toestemming van haar echtgenoot.
- 33-Een kuisse vrouw onkuis noemen.
- 34-Namîma, dus andermans uitspraken op een onjuiste en negatieve manier/rond verspreiden doorvertellen aan andere moslims.
- 35-Zijn 'awrah plaatsen tonen aan anderen. [Voor de man is dit het gedeelte tussen de navel en het onderste gedeelte van de knie. De 'awrah plaatsen van de vrouw zijn haar haren, armen en benen.] Het is eveneens harâm om te kijken naar andermans 'awrah plaatsen.
- 36-Kadavers eten of het aan anderen te eten geven.
- 37- Het vertrouwen dat iemand in ons gesteld heeft, niet verraden/ Geen schade toebrengen aan iets dat aan ons werd toevertrouwd of deze vernielen.
- 38-Ghiyba, dus roddelen over een moslim.
- 39-Jaloers zijn.
- 40-Een deelgeno(o)t(en) toekennen aan Allâhu ta'âlâ.
- 41-Liegen.
- 42-Arrogantie, zich superieur wanen aan anderen.
- 43-Wanneer de persoon die op zijn sterfbed ligt, een deel of alles van zijn erfenis aan anderen weggeeft of aan sommige erfgenamen meer geeft dan aan zijn andere erfgenamen, met de bedoeling om een deel of om al zijn bezittingen niet achter te laten aan zijn erfgenamen.
- 44-(Erg) gierig zijn.
- 45-Liefde voor het wereldse leven.
- 46-Geen vrees hebben voor de bestraffing door Allâhu ta'âlâ.
- 47-Niet geloven dat iets harâm, harâm is.
- 48-Niet geloven dat iets halâl, halâl is.
- 49-Geloven in de uitspraken van waarzeggers en geloven dat ze kennis hebben van de ghayb/het ongekende.
- 50-De islam verlaten, afvallig worden.
- 51-Zonder een geldig excuus kijken naar andermans vrouw of dochter. Ingilizce kitapta farkli tercüme edilmis: kijken naar naamahram vrouwen en meisjes, met andere woorden, op een lustige manier kijken naar vrouwen waarnaar het harâm is om te kijken.

- 52-Voor vrouwen, mannenkleding aandoen.
- 53-Voor mannen, vrouwenkleding aandoen.
- 54-Zonden begaan binnen de grenzen van Haram al-Kâ'ba. begrip nakijken
- 55-Het gebedsoproep reciteren en het gebed verrichten voordat de gebedstijd is aangebroken.
- 56-In opstand komen en ingaan tegen de geboden en wetten van de regering.
- 57-De edele delen van zijn vrouw vergelijken met die van zijn moeder.
OF: zeggen dat ... lijken op de
- 58-Zijn schoonmoeder vervloeken.
- 59-Zijn wapen richten op elkaar.
- 60-Eten en drinken van iets waarvan een hond heeft gegeten of gedronken.
- 61-Een goedheid dat men verricht heeft voor iemand, voortdurend ter sprake brengen.
- 62-Zijde dragen. [Dit geldt voor mannen.]
- 63-Onwetend willen blijven. [Met andere woorden, de geloofsprincipes van de Ahl as-sunnah, de fards, harâms en alle essentiële kennis, niet leren.]
- 64-Zweren in de naam van iets, anders dan in die van Allâhu ta'âlâ en/of van iets waarvan in de islam werd overgeleverd dat men in de naam hiervan mag zweren.
- 65-Kennis mijden.
- 66-Niet inzien dat onwetendheid een onheil op zich is.
- 67-Erop aandringen een kleine zonde steeds weer opnieuw te begaan.
- 68-Zonder reden vaak hardop lachen.
- 69-Junub blijven zodanig lang dat men een gebed niet kan verrichten op zijn voorgeschreven tijd.
- 70-Seksuele gemeenschap hebben met zijn vrouw wanneer ze in haar menstruatie- of kraamperiode zit.
- 71-Taghannî (de Qur'ân al-karîm melodieus reciteren). Immorele liedjes zingen, muziekinstrumenten bespelen en muziek beluisteren.
- 72-Zelfmoord plegen.

Het is harâm om een mut'a nikaah –dus een muwaqqat (tijdelijk) nikâh- te sluiten. Net zoals het harâm is voor vrouwen en meisjes om met onbedekt hoofd en onbedekte haren, armen en benen op straat te komen, zo is het ook harâm voor hen om naar buiten te gaan in dunne, versierde, strakke en lekker ruikende kleding.

Het is harâm om te kijken naar een vrouw die haar qaba 'awrah plaatsen bedekt heeft met strakke kleding, ook al kijkt men zonder lust. Het is harâm om met lust te kijken naar het ondergoed van een nâmahram (vreemde) vrouw of naar haar niet-qaba 'awrah plaatsen die bedekt zijn met strakke kleding. Het maken, drukken of tekenen van afbeeldingen die leiden tot lust en zondigheid, is harâm. [Het is kufr als men over iets dat harâm verklaard werd, zegt: "Wat maakt het uit?"]

Tijdens de wudû' en ghusl meer water gebruiken dan nodig is, is verspilling en tevens harâm.

Kwaadspreken over overleden awliyâ', hen onwetend noemen, uit hun uitspraken betekenissen afleiden die niet stroken met de islamitische wetgeving, niet erin geloven dat ze ook na hun dood karâmats kunnen tonen, veronderstellen dat ze hun wilâya (heiligheid) eindigt na hun dood en de mensen die zegeningen willen ontvangen door hun graven te bezoeken, hiervan beletten, zijn allen zaken die harâm zijn, net zoals het harâm is om slecht te denken over moslims, onrechtvaardig te zijn/ hen te onderdrukken en hun bezittingen onder dwang/onterecht af te nemen, jaloers te zijn, te lasteren, liegen en roddelen.

TIEN ZAKEN DIE ERTOE LEIDEN DAT MEN TIJDENS HET UITBLAZEN VAN ZIJN LAATSTE ADEM STERFT ALS EEN ONGELOVIGE:

- 1-De geboden en verboden van Allâhu ta'âlâ niet leren.
- 2-Zijn îmân niet rechtzetten aan de hand van geloofsleer van de Ahl as-sunnah.
- 3-Hebzuchtig zijn wat betreft wereldlijke bezittingen, status en faam.
- 4-De mensen, dieren en zichzelf onderdrukken en leed aandoen.
- 5-Allâhu ta'âlâ en degenen die een bemiddelaar zijn voor het ontvangen van zegeningen, goedheden, niet bedanken.
- 6-Geen angst hebben om ongelovig te worden.

7-De vijf dagelijkse gebeden niet verrichten op hun voorgeschreven tijden.

8-Rente geven en nemen.

9-Neerkijken op moslims die sterk verbonden zijn aan de islam/hun geloof. Kwelijke uitspraken doen over hen, zoals hen 'achtergestelden' noemen.

10-Onzedige woorden uitspreken, onzedige artikelen schrijven en onzedige afbeeldingen maken.

OM TE BEHOREN TOT DE AHL AS-SUNNAH DIENT MEN TE LETTEN OP DEZE KWESTIES:

1-Allâhu ta'âlâ heeft Attributen die gescheiden zijn van zijn Dhât (Hemzelf).

2-Îmân neemt niet toe noch neemt het af.

3-Door grote zonden te begaan, zal men zijn îmân niet verliezen.

4-Het is noodzakelijk om te geloven in de ghayb.

5-Er kan geen qiyâs (analogie) toegepast worden wat betreft îmân; is er geen aanvaardbaar alternatief.

6-Allâhu ta'âlâ zal gezien worden in het Paradijs.

7-Tawakkul is een voorwaarde van îmân.

8-'Amal (daden) maken geen deel uit van îmân.

9-Geloven in qadar (het lot) is een voorwaarde van îmân.

10-Het is verplicht om een van de vier madhhabs in 'amal te volgen.

11-Het is verplicht om te houden van de gehele Sahâba al-kirâm, de Ahl al-bayt en de echtgenoten van onze Profet.

12-De graad/rang/superioriteit van elk van de vier kaliefen is overeenkomstig hun opvolging in het kalifaat.

13-Het is toegestaan om de beloning voor/van vrijwillige daden van aanbidding zoals vrijwillige gebeden, vastendagen en liefdadigheden, te schenken aan iemand anders.

14-Men moet geloven dat de Mi'râj (Hemelvaart) heeft plaatsgevonden zowel met de ziel als het lichaam.

15-Karâmats van awliyâ' (heiligen) zijn haqq (waar, juist).

16-Er zal shafâ'ah (bemiddeling) zijn in het Hiernamaals.

17-Het is toegestaan masah uit te voeren over masts.

18-Er zal ondervraging zijn in het graf.

19-De straf in het graf zal ondergaan worden door zowel de ziel als het lichaam.

20- Allâhu ta'âlâ scheidt de mensen maar ook hun daden. Mensen hebben irâda al-juz'iyya (gedeeltelijke vrije wil).

21-Rizq kan zowel via halâl als via harâm wegen verkregen worden.

22-Het is toegestaan om te vragen dat zijn du'â aanvaard wordt omwille van de ziel van een heilige.

De mu'adhdhin riep toe, stond op en voerde de 'iqâmat uit,

Hij draaide zijn gezicht in de richting van de Kâ'ba en verrichtte ook de intentie.

Wanneer de gelovigen dit hoorden, luisterden ze met eerbied,

Daarna begonnen ze met het gebed en aanbidden ze hun Heer.

SLECHTE KARAKTEREIGENSCHAPPEN:

1-Ongeloof (kufr).

2-Onwetendheid (jahâla).

3-Angst om bespot te worden. [De waarheid niet accepteren omdat men treurt dat mensen zouden kwaadspreken over hem, en hem zouden bespotten en kleineren/belasteren.]

4-Ervan houden om geprezen te worden. [Zelf-liefde/Eigenliefde/eigendunk/zelfingenomenheid.]

5-Ketters geloof (bid'as). [Een incorrect geloof.]

6-Verlangens van de nafs. [De verlangens, geneugten en lusten van de nafs volgen.]

7-Geloven enkel middels taqlîd (imiteren, nabootsen). [In kwesties aangaande het geloof, personen imiteren die men niet kent.]

8-Riyâ (pronken, huichelarij). [Pronken. Wereldse verlangens verkrijgen door daden voor het Hiernamaals te verrichten.]

9-Tûl al-'amal (wereldse ambities hebben). [Ernaar verlangen een lang leven te leiden om zich te vermaken met wereldse geneugten.]

10-Tama'. [Wereldse geneugten verkrijgen via harâm wegen.]

11-Kibr (Hoogmoed, arrogantie). [Zichzelf superieur beschouwen aan anderen.]

12-Tazallul. [Overdreven bescheidenheid.]

13-Ujb. [Tevreden zijn met zijn eigen goede daden en daden van aanbidding.]

14-Hasad (Jaloezie). [Benijden, wensen dat de gunsten afgenomen worden van de persoon die men benijdt. Abul-lays Samarqandî zegt: **(De du'â van deze drie personen wordt niet aanvaard: de persoon die zijn leven gebouwd heeft/gebruik maakt van op harâm zaken, de persoon die roddelt en de persoon die anderen benijdt.)**]

15-Hiqd (Afschuw/Haat). [Neerkijken op anderen.]

16-Shamâtat. [Zich verheugen wanneer iemand iets erg of schadelijk overkomt.]

17-Hijr. [Zijn vriendschap met iemand verbreken. Kwaad blijven op iemand.]

18-Jubn. [Lafheid. Geen of weinig moed bezitten.]

19-Tahawwur. [Overmatige woede en woede die zorgt voor schade.]

20-Ghadr. [Zich niet houden aan zijn woord en aan zijn eed.]

21-Verraad. [Tekenen dat wijst op hypocrisie; een uitspraak of handeling dat het vertrouwen verbreekt/veiligheid verstort.]

22-Belofte verbreken. [Zich niet houden aan zijn belofte/woord. In een hadîth ash-sharîf wordt gezegd: **(Er zijn drie tekens van hypocrisie: liegen, zich niet houden aan zijn belofte en hetgeen dat toevertrouwen werd, verraden.)**]

23-Sû-i dzan (slechte vooroordelen hebben over anderen). [Dit is harâm. Denken/vermoeden dat zijn zonden niet vergeven zullen worden, is sû-i dzan tegenover Allâhu ta'âlâ. Veronderstellen/vermoeden/denken dat een gelovige zonden begaat, dus een fâsiq (zondaar) is, is eveneens sû-i dzan.]

24-Voorliefde voor bezittingen. [Houden van wereldse bezittingen en geld.]

25-Taswîf. [Het verrichten van goede daden uitstellen.] In een hadîth ash-sharîf wordt gezegd: **(Ken de waarde van vijf zaken voordat er vijf**

dingen gebeuren: de waarde van het leven voor de dood, de waarde van gezondheid voor ziekte, de waarde van het verkrijgen van het Hiernamaals op deze wereld, de waarde van de jeugdigheid voor ouderdom en de waarde van rijkdom voor armoede.)

26-Sympathie hebben voor fâsiqs. [De meest kwalijke fisq (zondigheid) is dhulm (gewelddadigheid, onrechtvaardigheid). Iemand die zonden begaat, wordt fâsiq genoemd.]

27-Vijandigheid tegenover geleerden. [Het is kufr om te spotten met de islamitische kennis en geleerden.]

28-Fitnah (chaos, opstand, opruiing). [De mensen in problemen brengen. In een hadîth ash-sharîf wordt gezegd: **(Fitnah is in slaap. Vervloekt is hij die het wakker maakt!)**]

29-Mudâhana en mudâra. [Mudâhana betekent iemand die zonden begaat, hiervan niet weghouden ook al is hij hiertoe in staat, en zijn religie opofferen voor wereldse doeleinden. Mudâra betekent wereldse zaken opofferen om zijn religie te kunnen naleven.]

30-Koppigheid en arrogantie. [De waarheid niet aanvaarden.]

31-Nifâq. [Huichelarij, schijnheiligheid.]

32-Geen tafakkur verrichten (Niet diepgaand en bezinnend nadenken). [Niet denken aan zijn zonden, aan de schepsels en aan zichzelf.]

33-Een moslim vervloeken.

34-Een slechte bijnaam geven aan een moslim.

35-Iemands excuses niet aanvaarden.

36-Een verkeerde tafsîr (exegese) geven van de Qur'ân al-karîm.

37-Blijven/Vasthoudend zonden plegen.

38-Roddelen.

39-Geen berouw tonen.

40-Begerig zijn naar bezittingen en status.

[Men moet slechte karaktereigenschappen vermijden en trachten een mooi karakter te hebben. In de hadîth ash-sharîf wordt gezegd:

(Een dienaar met weinig aanbeddingen zal omwille van zijn mooi karakter, een hoge graden bereiken in het Hiernamaals.)

(De meest gemakkelijke en nuttige aanbedding is weinig spreken en

een mooi karakter hebben.)

(Een mooi karakter houdt in dat men toenadering zoekt tot degenen die afstand nemen van hem, de personen die hem onrechtvaardig/wreed hebben behandeld/hebben onderdrukt, vergeeft en de personen die dingen ontnomen hebben van hem, begunstigt.)]

Deel 9

Mogen Sûra's en Du'âs Geschreven Worden met Latijnse Letters?

Ondanks dat we geprobeerd hebben om de sûra's en du'âs te schrijven met Latijns letters, is dit ons niet gelukt. Het is niet mogelijk om sûra's en du'âs juist te lezen ongeacht welke symbolen er ook worden toegevoegd aan deze Latijnse letters. Om de sûra's en du'âs correct te kunnen lezen volgens de letters van de Qur'ân al-karîm, is het noodzakelijk dat men ze leest en herhaaldelijk inoefent in de aanwezigheid van een persoon die hier kennis van heeft. Aangezien het absoluut nodig is om ze in te oefenen, krijgt de persoon die beschikt over deze kennis, de kans om aan anderen deze letters rechtstreeks uit de Qur'ân al-karîm te onderwijzen, hetgeen een ware gunst is. De grootsheid van deze gunst, het nut dat het zal hebben op deze wereld en in het Hiernamaals, alsook de vele beloningen die hiervoor zullen geschonken worden, staan uitgebreid beschreven in de hadîth ash-sharîfs en in de fiqh boeken.

Kortom, iedere moslim moet zijn kinderen naar de moskee of naar Qur'ân al-karîm lessen sturen. Men moet zijn kinderen de letters van de Qur'ân al-karîm en de juiste uitspraak ervan zorgvuldig onderwijzen en zo trachten deze grote beloning te ontvangen.

Onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) zegt: **(Jullie zijn allen net als de herder van een kudde. Net zoals een herder zijn kudde beschermt, zo moeten jullie ook degenen in jullie huis en degenen onder jullie verantwoordelijkheid, beschermen tegen de Hel! Jullie dienen hen de islam aan te leren! Indien jullie dit niet doen, zullen jullie hiervoor verantwoordelijk gesteld worden.)** Een andere keer zei hij ('alay-hissalâm): **(Veel moslim kinderen zullen omwille van hun vader naar de hel Wayl gaan. Deze vaders dachten immers enkel maar aan geld verdienen en om zichzelf te vermaken, en hielden zich enkel bezig met wereldse zaken in plaats van hun kinderen de islam en de Qur'ân al-karîm te leren. Ik sta ver van dit soort vaders en zij staan ver van mij. (is dit een betere vertaling: Ik heb niets te maken met zulke vaders en zij niets met mij.) Zij die hun kinderen hun godsdienst niet leren, zullen naar de Hel gaan.)** Een andere keer zei hij ('alayhissalâm): **(Zij die hun kinderen de Qur'ân al-karîm leren of hen naar een Qur'ân al-**

karîm leerkracht sturen, zullen voor elke letter van de Qur'ân die geleerd wordt, de thawâb ontvangen alsof ze tien maal de Kâ'ba al-mu'az-zama hebben bezocht. En op de Dag des Oordeels zal op hun hoofd een kroon van soevereiniteit geplaatst worden. Alle mensen zullen het zien en hen benijden/bewonderen.) Een andere keer zei hij ('alayhissalâm): **(Wanneer een moslim kind daden van aanbidding verricht, zal zijn vader evenveel beloning ontvangen als de beloning die zijn kind door deze aanbidding verkregen heeft. Als een persoon zijn kind zonden aanleert, dan zal er voor zijn vader evenveel zonde genoteerd worden als de zonden die zijn kind begaan heeft.)**

Tien adabs die nageleefd moeten worden tijdens het reciteren van de Qur'ân al-karîm:

1-Men moet het in een staat van wudû' en in de richting van de qiblah met eerbied reciteren.

2-Men moet het langzaam (stuk voor stuk) reciteren en zich bezinnen over de betekenis. De persoon die de betekenis ervan niet weet, moet het eveneens langzaam reciteren.

3-Men moet al huilend reciteren.

4-Men moet de waarde van elke âyat goed tot uiting laten komen/tot zijn recht brengen. Wanneer men een âyat over bestraffing tegenkomt/leesy, dient men het al vrezend te reciteren, âyats over barmhartigheid verheugend/hopend op genade en âyats van tanzîh door Allâhu ta'âlâ te verheerlijken. Wanneer men de Qur'ân al-karîm wil reciteren, moet men eerste de A'ûdhu Basmala opzeggen.

5-Indien men tijdens het reciteren gevoelens van riyâ (trots, arrogantie) in zich voelt opkomen of indien men een persoon die aan het bidden is, hindert, dan dient men stilletjes te lezen. Het is voor een hâfiz meer verdienstelijk om vanuit een mushâf te reciteren dan uit het hoofd. Zo zullen de ogen ook een aanbidding verricht hebben.

6-Men dient de Qur'ân al-karîm te lezen volgens de regels van de tajwîd en met een mooie stem. Het is harâm om melodieus te reciteren (tag-hannî) en zo de letters en woorden te vervormen. Als de letters niet vervormd worden, is het makrûh.

7-De Qur'ân al-karîm is het Woord en het Attribuut van Allâhu ta'âlâ. Het is qadîm (eeuwig zonder een begin). De letters die uit de mond komen, lijkt op het zeggen van 'vuur'. Het is gemakkelijk om het woordje 'vuur'

uit te spreken, maar niemand kan tegen vuur. Hetzelfde geldt voor de betekenissen van deze letters uit de Qur'ân al-karîm. Deze letters lijken niet op andere letters. Als de betekenissen van deze letters te voorschijn zouden komen, dan zouden de zeven lagen hemelen en de zeven lagen aarde deze niet kunnen weerstaan/verdragen. Allâhu ta'âlâ heeft de grootsheid en bekoorlijkheid/schoonheid van Zijn Woord verborgen in deze letters en heeft ze op deze manier naar de mensen gestuurd.

8-Vóór het lezen van de Qur'ân al-karîm moet men zich bezinnen over de grootsheid van Allâhu ta'âlâ die dit heeft uitgesproken. Net zoals het noodzakelijk is om een proper/rein hand te hebben om de Qur'ân al-karîm aan te raken, zo dient men ook een rein hart te hebben om het te reciteren. De persoon die de grootsheid van Allâhu ta'âlâ niet inziet, kan de grootsheid van de Qur'ân al-karîm evenmin inzien. Om de grootsheid van Allâhu ta'âlâ te begrijpen, moet men zich bezinnen over Zijn attributen en Zijn schepsels. Men dient de Qur'ân al-karîm te reciteren wetende dat het, het Woord is van de Bezitter en Heerser van alle schepsels.

9-Tijdens het reciteren dient men niet aan andere zaken te denken. Als een persoon tijdens het wandelen in een tuin, niet denkt aan de dingen die hij ziet, dan is het alsof hij niet gewandeld heeft in die tuin. Zo is ook de Qur'ân al-karîm de plaats waar de harten van de gelovigen dienen te wandelen. De persoon die het reciteert, moet zich bezinnen over zijn merkwaardigheden en wijsheden.

10-Tijdens het reciteren moet men denken aan de betekenis van elk woord en moet men het herhalen totdat men het begrijpt.

De Ma'âl (betekenis zoals overgeleverd door tafsîr geleerden) van de Du'âs die tijdens het gebed worden gereciteerd (opgelet: in inhoudstafel staat er ook "van sûra's" geschreven!)

SUBHÂNAKA

O mijn Allah! Ik maak tanzîh, verheerlijk U, dat U vrij bent van tekortkomingen/gebreken. Ik maak taswif, definieer U, met al Uw attributen der perfectie. Ik loof/prijs U. Uw naam is verheven/opperst?. (En Uw glorie is superieur/te boven aan alles)¹⁶. Er bestaat geen god behalve U.

¹⁶ Dit onderdeel wordt toegevoegd wanneer het janâza-gebed wordt verricht.

ATTAHIIYYÂTU

Alle soorten eerbied/verering, salawaat en alle goedheden behoren/zijn eigen aan Allah. O Nabie! Moge de salâm (**begroetingen**), **rahmah** (genade) en barakah (zegeningen) van Allah met jou zijn. Moge de salâm met ons en met de sâlih dienaren van Allah zijn. Ik getuig dat Allah Één is, en ik getuig dat Muhammad ('alayhissalaam) Zijn dienaar en Boodschapper is.

ALLÂHUMMA SALLI

O mijn Allah! Net zoals U genadig was voor/genade had met Ibrâhîm ('alayhissalâm) en zijn familie, wees ook genadig voor/heb ook genade met (onze Meester) Muhammad ('alayhissalâm) en zijn familie. Voorwaar, U bent hamied (Prijzenswaardig/Lovenswaardig) en madjied (Majestueus).

ALLÂHUMMA BÂRIK

O mijn Allah! Net zoals U barakah (zegeningen) heeft geschonken aan Ibrâhîm ('alayhissalâm) en zijn familie, schenk ook barakah aan (onze Meester) Muhammad ('alayhissalâm) en zijn familie. Voorwaar, U bent hamied (Prijzenswaardig/Lovenswaardig) en madjied (Majestueus).

RABBANÂ ÂTINÂ

O Rabb! Schenk/Geef ons goedheden op aarde en in het Hiernamaals en bescherm ons van de bestraffing van de nârin (het vuur). O de meest Barmhartige der Barmhartige, met Uw barmhartigheid...

DU'ÂS VAN QUNÛT

O mijn Allah! Wij wensen hulp van U. Wij verrichten istighfaar voor U/Wij smeken voor Uw vergiffenis. Wij willen/vragen hidaayah (leiding) van U. Wij geloven in U. Wij tonen berouw voor U en hebben tawakkul in U. Wij prijzen U met alle gunstigheden. Wij tonen dankbaarheid aan U (Uw/voor Uw gunsten), wij verwerpen Uw gunsten niet. We weigeren en verlaten degene die fisq (zonden) en fujûr (losbandigheid, de verlangens volgen van de nafs en het begaan van zonden) toont/verricht tegen U.

O mijn Allah! Wij verrichten enkel aanbiddingen voor U, verrichten het gebed enkel voor U en verrichten sadjda enkel voor U, en wij haasten ons enkel tot/naar U en nemen enkel onze toevlucht tot/naar U. Wij hopen

(rajâ) op Uw genade en vrezten op Uw straf. Want voorwaar, Uw straf zal de ongelovigen bereiken die de waarheid verhullen.

(pagina's in het Arabisch → op sommige pagina's staan er onderaan voetnoten)

DU'Â VAN ISTIGHFÂR

[In vele âyats staat er geschreven (**Herdenk Mij veelvuldig.**) en in sûra an-Nasr wordt er gezegd: (**Vraag Mij om vergiffenis. Ik zal jullie smeekbeden aanvaarden en jullie zonden vergeven.**) Zoals we zien, gebiedt Allâhu ta'âlâ ons om veel istighfâr te verrichten. Om deze reden schrijft hadrat Muhammad Ma'thûm in de 80^e brief in zijn tweede volume: (Uitgaande van dit gebod, reciteer ik na elk gebed drie keer de du'â van istighfâr en 67 keer (**Astaghfirullah**). De du'â van istighfâr is als volgt: (**Astaghfirullâhal 'adzîm alladhî lâ ilâha illâ huwal hayyal qayyûma wa atûbu ilayh.**) Laten jullie dit ook vaak opzeggen! Elke keer wanneer het wordt opgezegd, moet men de betekenis ervan herdenken namelijk (**O mijn Allah, vergeef mij!**) Het bevrijdt de persoon die het opzegt en de mensen rondom hem van problemen en moeilijkheden. Velen hebben het opgelezen. Ze hebben het nut ervan steeds weer gezien.)] [Wanneer men gaat slapen, moet men (Yâ Allah, yâ Allah) en drie keer (**Astaghfirullah min kulli mâ karillah**) reciteren. Men moet dit herhalen totdat men in slaap valt.]

Shaykh-ul-islâm Ahmad Nâmiqî Jâmî overleed in 536 AH [1142]. In zijn boek (**Miftâh-un-najât**) zegt hij: (Als een persoon berouw toont en istighfaar verricht, rekening houdend met de voorwaarden ervan, dan zullen alle straten waar hij langs zal lopen en alle plekken waar hij zal zitten/gezeten/gewoond heeft, trots zijn op hem/~~hem~~ prijzen. De maan, de zon en de sterren zullen du'â verrichten voor hem. Zijn graf zal een tuin uit het Paradijs worden. De persoon die niet op deze manier berouw heeft kunnen tonen, moet de gezelschap van zulke personen opzoeken. In de hadîth ash-sharîfs wordt gezegd: (**De meest waardevolle aanbidding, is het liefhebben van de awliyâ'.**) en (**Wanneer een persoon tawbah en istighfâr verricht, zullen al zijn zonden vergeven worden.**) [Tawbah (berouw) wordt verricht met het hart terwijl istighfâr verricht wordt met de tong.]

DU'Â VAN TAWHÎD

Yâ Allah, yâ Allah. Lâ ilâha illallah Muhammadun Rasûlullah. Yâ Rahmân, yâ Rahîm, yâ 'afuwwu yâ Karîm, fa'fu 'annî warham-nî yâ arhamar-râhimîn! Tawaffanî musliman wa al-hiqnî bis-sâlihîn. Allâhummaghfir-lî wa li abâ-i wa ummahâtî wa li âbâ-i wa ummahât-i zawjatî wa li ajdâdî wa jaddâtî wa li-abnâ-i wa banâtî wa li ikhwatî wa akhawâtî wa li 'a'mâmî wa 'ammâtie wa li akhwâlî wa khâlâtî wa li ustâdhî 'Abdulhakîm-i Arwâsî wa li kâffatil mu'minîna wal-mu'minât. (Rahmatullâhi ta'âlâ 'alayhim ajma'in)

VERKLARENDE WOORDENLIJST

Kalima al-tawhied: Laa ilaaha illallah Moehammadoen Rasoeoellah
 Djabraa'iel: Gabriël
 Sahaaba: metgezellen
 Zindiqs: ??
 fitnah (onruststokerij)
 fasaad (opruiing, opstand)
 Oemmah (moslims, gemeenschap)
 thawaab (zegeningen, beloningen in het Hiernamaals)
 Ahkaam al-islamiiyya (geboden en verboden in de islam)
 Imaan: geloof
 A'oedhoe Basmala: ???
 Hamd: lof
 Salaat en salaam: ??
 Ahl al-Bayt: ??
 'Aql (verstand)
 nafs (ego, schepsel in de mens die er altijd naar streeft om de mens kwalijke en schadelijke daden te laten uitvoeren)
 Kalimat ash-shahaadah (geloofsbelijdenis)
 moeshrik (polytheïst)
 doe'as (smeekbeden)
 koefr (ongeloof)

hodja (leerkacht, voornamelijk op een religieuze school)
 I'tiqaad/credo
 djamaa'ah (gezamenlijk)
 ibaadah/aanbiddingen
 aayat al-kariema's (heilige verzen)
 moenaafiqs (huichelaars)
 Rabb: Heer
 Ikhlaas: oprechtheid
 Kaffaarah: kwijtschelding, boetedoening
 Ma'rifah: ???
 Barakaat: zegeningen
 Rizq: levensonderhoud
 malak al-mawt [doodsengel]
 Moenkar en Nakier (engelen die zullen ondervragen in het graf)
 qawl [woord]
 noer: licht
 masjid (gebedsplaats)
 'Awliyaa (heiligen)
 walie (heilige)
 (Moertad) (afvallige)
 ni'mah (gunst)
 bid'as (innovaties)
 aayat (vers)
 tawbah (berouw)
 (Kalima ash-shahaadah) verklaring ???
 Djamaal (schoonheid)
 ghadaab (toorn)
 Djalaalat verklaring ???
 Fard: verplicht
 Haraam: verboden
 khawf (vrees)

radjaa' (hoop)
 'adhaab (foltering)
 rahmah: barmhartigheid
 ghayb : het ongekende
 haqq (waar, waarheid).
 dharoerat (geldig excuus)
 i'tiqaad (geloofsleer)
 firqah (groeperingen)
 kaafir: ongelovig
 khayr : het goede
 sharr: het kwade
 kalaam: het woord
 fisq (ondeugd)
 masah (strijken met natte handen)
 masts (leren sok??),
 Mi'raadj (opstijging naar de Hemelen)
 saalih (vrome),
 haqq (waar, waarheid)
 jism: lichaam
 wahie (openbaring)
 Soer (Hoorn).
 soehoef (boekje)
 soera's (hoofdstukken in de Qor'aan al-kariem)
 khoeshoe' (nederigheid, diep ontzag, concentratie, devotie)
 tadjwied verklaring???.
 Habieb (geliefde).
 Fayd verklaring???.
 Sabab (oorzaak, middel)
 soehba's (onderhoud, gesprekken),
 irfaan (verlichting, cultuur),
 fahm (begrip, intellect, inzicht)

yaqien verklaring???,
 hilm (zachtaardigheid),
 hamiyet (vaderlandsliefde),
 fataana (superintelligentie),
 malahah (schoonheid, beminnelijkheid),
 wara' (godsvrees),
 kerem (goedheid),
 hayaa (bescheidenheid),
 zoehd (ascese)
 taqwaa (godsvrees).
 shafaa'ah (voorspraak)
 aglaak (moraal)
 waadjib noodzakelijk
 dalaalat heresie
sadaqa (aalmoes, liefdadigheid)
 naafila (vrijwillige)
aarifs verklaring???)
 Ad-Dadjjaal (Antichrist genoemd door de christenen)
 Miezaan (weegschaal)
(Iraada) (wil)
 barakah (zegeningen)
 tawakkoel (vertrouwen stellen in Allahoe ta'aalaa)
 salaam (islamitische groet)
 daliel (bewijs)
 eudhr (geldig excuus),
 adhaan (gebedsoproep)
 i'tiqaaf (spirituele retraite)
 taa'at (gehoorzaamheid)
 zinaa (overspel)
 liwaata (homoseksualiteit)
 istighfaar (smeken om vergiffenis)

waalie (gouverneur)
 Amier al-moe'minien verklaring
 naafila (vrijwillige)
 tasbieh (verheerlijking)
 sahieh: geldig
 nadjaasat (onreinheid)
 nadjs (onrein)
 dhikr verklaring???
 tartieb (in volgorde wassen)
 shariiek (deelgenoot)
 shalwar (brede broek)
 moeqiem (gevestigd, dus geen reiziger) persoon
 moesaafir (reiziger)
 haashiya verklaring ???
 ilm al-haal verklaring???
 hayd (menstruatie)
 nifaas (kraambloeding)
 Menstruatieperiode" (aadat)
istihaada [bloed bij een geëxcuseerd iemand
 nikaah (huwelijk)
 ilm al-ladoennie: spirituele kennis verleend door Allahoe ta'aalaa
 moesta'mal (gebruikt)
aadil: een soennietische moslim die grote zonden vermijdt en die niet
 regelmatig, vergeeflijke zonden pleegt
 nalins (betekenis)
 faasiq (zondaar)
 djaariya (slavin)
 akhlaaq (karakter)
 (Qoeds) (Jeruzalem)
 safarie (reiziger)
 qadaa (inhalen)

khatieb verklaring???
 taganni (melodieuze opzeggen)
 salawaat verklaring ???
 falah (welslagen)
 niyyah (intentie)
 ta'diel al-arkaan. (verklaring??)
 hafiz (iemand die de hele Qor'aan al-kariem heeft gememoriseerd).
 tasbiehs verklaring??
 faadjir verklaring???
 Amiers verklaring???
 qawl (berichtgeving)
 qaadi (islamitische rechter)
 khoetba verklaring???
 ghaafil (onachtzaam)
 (toel al-amal) Wereldlijke ambities hebben
 voorbestemde tijdstip voor zijn dood (adjal)
 djanaaza verklaring???
 voert men twee gebeden samen uit (djam)
 imiteren (taqlid).
 walie verklaring??
 sharh verklaring??
 qaadie (rechter)
 idjtihad verklaring??
 hadd (straf)
 laa-madhhabie personen (zij die geen madhhab aanhangen)
 koefw verklaring
 nafaqa (levensvoorzieningen)
 afdal (beter)
 moeraaqaba verklaring??.
 (Toemaanienat) verklaring??,
(Qawma) verklaring??

(Djalsa) verklaring??
 kayfiyyat verklaring??
 haal (extatische staat)
 tahiyyaat (groeten)
 roe'yat verklaring???
 dhawq (plezier),
 wadjd verklaring???,
 ma'rifat verklaring???,
 maqaam verklaring???,
 talwien en tamkien verklaring???
 tadjallies verklaring???,
 de zoehoers verklaring??? met en zonder sifaat verklaring???,
 dhil (reflecties),
 aqs (schaduw
 wahm (illusie)
 kaamil (perfect, volmaakt)
 djam'iyat verklaring???.
 sayyid verklaring???
 ta'diel al-arkaan verklaring???.
 arkaan mv. van rukn, zie engels boek?
 dhimmie beschermde onderdaan, niet-moslim medeburger
 a'maal al-saalihaa (vrome daden)
Aqaa'id (credo, geloofsleer